

Nhóc, Anh Thua Rồi

Contents

Nhóc, Anh Thua Rồi	3
1. Giới Thiệu	3
2. Chap 1 : Yêu Nguyệt Là Người Thật Sao ???	4
3. Chap 2 : Tiểu Phương Phương	6
4. Chap 3: Chạm Vào Quá Khứ	8
5. Chap 4: Con Đã Về....	9
6. Chap 5 : Chút Mưa Phùn	11
7. Chap 6: Chị Gái Em Gái	13
8. Chap 7 : Cậu Bạn Mới Đẹp Trai	15
9. Chap 8 : Cậu Bạn Mới Đẹp Trai -2	16
10. Chap 9 : Đại Lão Loạn Can - Teen	17
11. Chap 10: Rạn Nứt	19
12. Chap 11 : Đổi Thay	20
13. Chap 12: Được Chúng Ta Không Là Bạn...	21
14. Chap 13: Gậy Ông Đập Lưng Ông	23
15. Chap 14: Thân Phận Thứ Hai	25
16. Chap 15: Người Quan Trọng Nhất	26
17. Chap 16: Giao Kèo	27
18. Chap 17: Điều Kiện Giao Kèo	28
19. Chap 18 : Người Năm Quyền...	30
20. Chap 19 : Dạ Tiệc- 1	31
21. Chap 20: Dạ Tiệc- 2	33
22. Chap 21: Dạ Tiệc -3	35
23. Chap 22: Trả Giá-1	36
24. Chap 23: Trả Giá- 2	37
25. Chap 24: Vì Chúng Ta Là Một Gia Đình....	39
26. Chap 25: Ai! Ai Phạt Ai...	40
27. Chap 26: Người Lạ Mặt	42
28. Chap 27: Đừng Xa Anh, Xin Em Đẩy....	43
29. Chap 28: Nắm Chặt Tay Em....	44
30. Chap 29 :em Béo Như Nhợn Ý....	46
31. Chap 30: Rung Động	47
32. Chap 31 : Anh Mau Cưới Vk Đi...	48
33. Chap 32: Không Thử Nào	49
34. Chap 33: Đã Có Tôi Ở Đây Rồi!	51
35. Chap 34: Thì Ra Tôi Thích Cậu...	53
36. Chap 35: Về Nhà Mới...	54
37. Chap 36: Mưa...	56
38. Chap 37: Vị Khách Bất Ngờ	57
39. Chap 38: Cảm Giác Đây	59
40. Chap 39: Hoang Mang	61
41. Chap 40: Tin??????	62

42. Chap 41: Lăng Minh Quân... Trần Anh Phong	64
43. Chap 42: Hơi Ấm	66
44. Chap 43: Ở Cùng Nhà	67
45. Chap 44:	69
46. Chap 45: Cái Kết Hoàn Mỹ	71
47. Chap 46: Màu Hoa Hướng Dương	73
48. Chap 47: Người Cha Có Một Không Hai	75
49. Chap 48: Ngọt Ngào Mình Bên Nhau....	77
50. Chap 49: Khóc....	79
51. Chap 50: Cuộc Dượt Đuổi Của Các Đại Gia	81
52. Chap 51: Lo Lắng....	83
53. Chap 52: Khi Gió Nổi Giận	85
54. Chap 52 .2: Say Bên Em...	88
55. Chap 53: Bạn Trai Ma Quái	89
56. Chap 54: Anh Cũng Thích Trẻ Con....	92
57. Chap 55: Tôi Cũng Thích Cậu Ấy Nên....	94
58. Chap 56: Cái Giá Phải Trả Cho Sự Ngu Dốt....	96
59. Chap57: Hiểu Lầm	98
60. Chap 58: Đau Thương Nói Tiếp Thương Đau	100
61. Chap59:	102
62. Chap 60:nhắc Nhở	104
63. Chap 61: Đừng Chạm Vào Bạn Tôi Khi...	107
64. Chap 62: Anh Có Thể Bảo Vệ Người Anh Yêu Còn Tôi Sẽ Bảo Vệ Bạn Tôi...	109
65. Chap 63: Hợp Tác	111
66. Chap 64: Cuộc Chạm Mặt	113
67. Chap 65: Lừa Dối	116
68. Chap 66: Suy Sụp	118
69. Chap 67: Rời Xa Em Là Điều Tệ Nhất....	121
70. Chap 68: Sinh Nhật Cô Ta Tao Nhất Định Tới	123
71. Chap 69: Không Nói Thoát...	125
72. Chap 70: Nước Mắt Và Mưa	128
73. Chap 71: Trở Về Từ Quỷ Môn Quan	130
74. Chap 71.2: Tìm Cho Mình Một Con Đường	132
75. Chap 72: Em Sẽ Giữ Cho Mình Một Chút Yêu Thương...	135
76. Chap 73: Việt Nam, Con Muốn Về Đó...	138
77. Chap 74: Cha Con Gặp Nhau	140
78. Chap 75: Chào Ông Nội Đi Con!	143
79. Chap 76:kế Hoạch Của Ren	145
80. Chap 77: Muốn Thoát Khỏi Tay Anh? Chờ Khi Anh Chết Nhé...	148
81. Chap 78: Giam Giữ	150
82. Chap 79: Tiểu Yêu Nghiệt Ra Tay	153
83. Chap 80: Bất Ngờ Xuất Hiện...	156
84. Chap 81: Ai Cao Tay Hơn..	158
85. Chap 82: Lời Yêu Đau Lòng	160
86. Chap 83:bắt Cóc....	163
87. Chap 84:... Mẹ Ơi....	165
88. Chap 85: Sứ Phạt...	168
89. Chap 86: Về Với Tình Yêu	171
90. Ngoại Truyện	173
91. Ngoại Truyện: Happy Ending...	176
92. Vài Lời Với Độc Giả	178

Nhóc, Anh Thua Rồi

Giới thiệu

Tình yêu bắt đầu bằng nụ cười. Lớn lên bằng nụ hôn. Và... Kết thúc bằng nước mắt. Em chọn cách

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhoc-anh-thua-roi>

1. Giới Thiệu

Lần đầu mình viết truyện mong mọi người chỉ giáo. Không hài lòng chỗ nào cứ cmt thẳng tay nhé!

____**__**__

” Tình yêu bắt đầu bằng nụ cười...

Lớn lên bằng nụ hôn....

Và...

Kết thúc bằng nước mắt...”

Em chọn cách ra đi để tất cả trở về với quỹ đạo, giống như tàu điện chạy đúng đường ray

Em sai vì em yêu anh quá nhiều.

Khi yêu ai đó chúng ta đều lựa chọn hình một phương pháp yêu khác nhau...

Yêu đơn phương- cách em chọn

Ngốc ngếch lắm....ngay trong cách nghĩ của mọi người.

Vô nghĩa lắm....ngay trong cách nhìn của anh.

Và em biết mình không hề quan trọng...

Em cũng biết....ngày tháng qua chỉ là một cơn gió nhẹ nhàng đi ngang qua đời anh.

Em ra đi ... anh ở lại....chúng ta mãi là hai đường thẳng song song không bao giờ chạm nhau.

” đồ đại ngốc....xin em về lại bên anh! ”

2. Chap 1 : Yêu Nghiệt Là Người Thật Sao ???

8h chuyến bay từ Pháp về Việt Nam vừa đáp.

Một đứa con gái chừng 16-17 tuổi vai khoác balo tay kéo vali đi thẳng ra đại sảnh của sân bay. Mái tóc màu nâu đỏ dài tới thắt lưng buông xõa tự nhiên, nó đội mũ lưỡi trai kéo sâu che gần hết khuôn mặt

- Chào mừng bé trở về! Một người con trai mỉm cười dang tay ôm nó vào lòng

- Cảm ơn vì đã tới đón bé. Nó ôm siết lấy người con trai thì thầm. Anh buông nó ra vuốt nhẹ mái tóc dài màu nâu đỏ.... 4 năm rồi em gái yêu của anh lớn nhanh quá , mới hồi nào con bé còn lấm chẫm chạy theo anh mà giờ đã là 1 thiếu nữ xinh đẹp biết nhường nào

- Chúng ta về thôi. Người con trai nói, giọng anh dịu dàng ân cần, đôi mắt cương nghị hàng ngày bỗng trở nên hiền lành ấm áp lạ lẫm

Nó lắc đầu

-Anh hai cứ đi trước đi bé sẽ về sau. Bé phải đi thăm con Linh, thằng Hiếu, cả Tuấn Anh nữa mới lại về cũng phải hỏi thăm Phong đẹp trai chứ. Nó vừa nói vừa lắc tay anh năn nỉ.

-Được rồi. Nhưng bé nhớ phải về sớm nghe chưa?

-Vâng vâng ...bé nhất định về sớm không để anh trai đại nhân phải lo lắng. Giờ bé đi nghe! Nó vẫy vẫy tay chào anh. Anh lắc đầu cười trừ. Điểm yếu duy nhất của Hoàng Hải Thiên chính là đứa em gái bé bỏng kia. Con bé đã chịu không ít tổn thương nên giờ anh muốn bù đắp cho nó, anh muốn bảo vệ nó, anh muốn em gái anh luôn hạnh phúc ,anh muốn con bé luôn mỉm cười.

HỌC VIỆN QUỐC TẾ ROYAL

Kittttttttttttt.....

Chiếc BMW màu đỏ đột nhiên phanh gấp đầu xe của một góc 45°

Tất cả mọi người đổ dồn ánh mắt về phía chiếc xe

-Tui bay ơ là BMW 399 đây sản xuất có hạn thôi hà....

- Quả đã được mở rộng tầm mắt

...

.....

Ai đó bước xuống xe.

Choáng rất choáng xe đẹp người đi xe cũng đẹp.

Một cô gái có mái tóc màu đỏ vang bước đến gần. Khóe mắt con bé ứa nước mắt. ...

- Mày...

-Cờ hó tao nhớ mày lắm

Nó lao đến ôm chặt bà chân lửa của học viện

- Là mày thật hả ?

- Tớ ơ tao chứ ai nữa không gặp mày một thời gian sao giờ mày lại ngu như thế?

-Mày đúng là...

Con bé nhủu mày cóc yêu cho nó một cái

-Trang Hiếu Linh tao đã nói lần thứ n rồi không được đánh vào đầu tao cơ mà. Nó nổi cò lên

-Hi hithôi tao đưa mày đi gặp bọn kia nhá. Linh cười cười

- Được được . Tao cũng nhớ bọn khủng bố đó

Nói đoạn hai đứa con gái kéo nhau đi để lại đằng sau những con mắt ngơ ngác chả hiểu gì.

PHÒNG RIÊNG CỦA HỘI HỌC SINH

-Ủa bọn nó đi đâu rồi? Linh nhú mày

- Bọn lợn nái này bỗng tiểu thư về mà biệt tích đang hận . Ai đó nổi giận bùng bùng

-A tao nhớ ra rồi. Bọn lợn đó ở sân thể dục. Linh reo lên

Ngay lập tức 2 bạn trẻ phi thân đến sân thể dục của trường.

Sân thể dục

- Tuấn Anh con Linh đâu rồi? Tao chết mất. Hiếu la lên kinh hoàng

- Phong. Mau nghĩ cách đi

-.....

3 thằng con trai bị đội quân nữ nhi hùng mạnh của trường bao vây không tài nào thoát được.

Ai đó mỉm cười đầy thích thú, làm cho đứa đứng cạnh không rét mà run...

- Anh Phong !

Một giọng nói vang lên trong trẻo mọi hoạt động đều dừng lại nhìn về phía nơi tiếng nói vọng ra

Tất cả đều đứng hình. 3 thằng con trai nhìn như thôi miên vào người con gái trước mặt. “Ai thế kia....chẳng phải là...”

-V...i

Nó nhìn người con trai đang lắp bắp gọi tên mình. Nó cười tươi vẫy tay chào anh

Phong lách qua lũ con gái xung quanh

-Hải Vi

-....Vi nhớ Phong lắm

Nó chạy tới ôm chầm lấy Phong, vùi đầu vào ngực anh. Kể được ôm như đang tê liệt mọi tế bào, lại nghe câu nói như rót mật mà mát lòng mát dạ . Nó khẽ nói

- Yêu nghiệt là người thật sao?

- yêu nghiệt cái đầu mày ấy. Phong kí đầu nó

Nó cười đẩy nhẹ Phong ra lách người qua anh nhìn cảnh tượng xung quanh. Trước mặt nó đạn bay vèo vèo, bom B52 rơi như mưa thế chiến thứ ba bùng nổ rồi ư????

-Vi ôm ôm cái nào. ... thằng Hiếu cười hề hề đang tay đòi ôm nó thì bị tên yêu nghiệt gạt phăng

- Ôm cái cột ấy. Vi về anh em làm trâu liên hoan

Yêu nghiệt hô to

-Tao đồng ý. Thằng Tuấn Anh chạy tới khoác vai Phong

-Mày chưa chào tao nha. Nó hếch cằm ra đáng đàn chị

-Ấy chết em quên. Chào chị Vi ạ

3. Chap 2 : Tiểu Phương Phương

Nó khoác tay Phong tươi cười nhìn lũ cạp cái xung quanh như khiêu khích , như mỉa mai.

-Có phải nhóc muốn chết phải không? Phong thì thắm vào tai nó

-Bạn Vi đang giúp bạn Phong mà. Hay bạn Phong thích về rừng với các nữ Tặc rằng??? Nó làm bộ mặt hốt hoảng nhìn Phong

-A... không...không! Bạn Vi thật là tốt quá nha, bạn Phong cảm động quá.

-Cái gì cơ? Bạn Phong cũng có dây thần kinh cảm xúc á? Bạn Vi tưởng bạn Phong không có cái dây đó chứ...

2 đứa cứ thắm thì to nhỏ với nhau rồi cả hành động rất chi là thân mật đứa nắm tay đứa vuốt tóc khiến bàn dân thiên hạ nhức mắt.

-Hai đứa bay thì thắm gì thế cho bọn thiếu gia nghe chung với???? Hiếu hí hửng chụm đầu lại với hai đứa vạ yêu (quái) quý.

- Trẻ trâu ra chỗ khác chơi! 2 bạn trẻ đồng tâm hiệp lực đuổi kẻ thứ ba đi. Bạn Hiếu đập chai uất ức thất thiếu bước về phía bạn Linh làm nũng.

-Huhu. Bà xã ơi tụi nó hòa nhau bắt nạt ông xã kìa...

-Ngoan, bà xã thương! Bạn Linh vỗ nhẹ vào lưng bạn Hiếu hết lòng an ủi

3 bạn trẻ còn lại cùng quần chúng nhân dân nghe xong đều sờn gai ốc. ...riêng bạn Tuấn Anh còn mặc ói nữa.

-Thằng kia mày vừa làm gì đó? Linh trợn mắt nhìn Tuấn Anh

-cho tao xin đi mày ơi. Tao là Fa chính cống đây tụi bay có cần khoét sâu vào vết thương lòng của tao không . Bạn Tuấn Anh bức xúc nói

-Ý chú là sao? Có đứa đang ôm vợ nhẵn mặt tỏ ra nguy hiểm

-Có gì tồi về đắp chăn bảo nhau đừng ở trước mặt kẻ Fa như tao mà xướt mướt.

-Thế tiểu Phương Phương của mày đâu? Hiếu hếch cằm hỏi

-Tiểu Phương Phương?????

Bạn Linh+ Phong +Vi đồng loạt nhìn về phía bạn Hiếu...

-Không phải của tao nhá! Đừng vu khống. Có đứa dầy nãy

Phong thấy đứa đứng cạnh cau có biết ngay con nhỏ đang khó chịu anh lên tiếng hỏi nhỏ

-Mọi chân hả?

-Ừ một chút. Chắc đứng lâu quá nên hơi tê

-Định đứng đây đến bao giờ nữa. Lên phòng hội học sinh rồi nói chuyện . Phong nói to át cả tiếng tranh cãi của 3 đứa kia

-Đi .

Ai đó bị yêu nghiệt kéo đi 3 đứa còn lại cũng nhanh chóng bước theo

Phòng HỘI HỌC SINH

Vi ngồi trên ghế chủ tọa lớn giọng hỏi

-Bị cáo. Mày có khai không?

Bị cáo Vương Tuấn Anh đang đứng trước vành móng ngựa oan ức nhìn lên

- Không phải mà

- Bị cáo mày còn không khai thật sao ? Cho gọi thằng nhân chứng

Bạn Phạm Hiếu được gọi vào

- Tao hỏi mày, mày mà nói điều tao cho con vợ mày đi Pari ngay và luôn

- Dạ em không dám

- Ở mày ai làm người đó chịu chứ tao không đi đâu!

- Cấm cái.

Thẩm phán Trần Anh Phong gõ tập báo mới chưa đọc xong xuống bàn

- tiểu Phương Phương là ai?

- Bà nhà của thằng này ạ....

Hiếu đập chai chỉ thẳng vào mặt bị cáo mà tuyên bố

- không phải. Nó không phải bà nhà tao.... Tuấn Anh xua tay lắc đầu, trong lòng căm phẫn” ai mà yêu nổi con nhỏ đánh đá đó chứ. Thằng khốn mày dám vu khống ông, mày nhớ đó...Grừm”

- là ai thân thể ra sao? Phong hỏi

- Không phải Phan Hồng Phương. ..đưa mới chuyển về chứ?

Bạn linh e đề hỏi

- Chuẩn rồi đó vk ! Bạn Hiếu cười tươi gật gù

- Á dù

- không phải mà....

- Con bé thật xấu số. Bạn Linh+ Phong+ Vi lắc đầu cảm thông.

Mà khoan! Con bé đó là PHAN HỒNG PHƯƠNG? !!!! KHÔNG PHẢI TRÙNG HỢP CHỨ????

- Nè. Vì sao ngăn người ra vậy?

Nó lắc đầu

- Sao thế? Một à? Thằng ngồi cạnh lo lắng nhìn con ngồi bên rồi kéo con ngồi bên vào lòng

- không! Vì đang nghĩ đến bà nhà của thằng Tuấn Anh . Con ngồi bên nhíu mày , nó cũng hơi mệt thật

- Đã bảo không phải rồi mà!

Tuấn Anh giận rồi nói

- Tiểu Phương đó cùng tên với bạn Vi

Aaaaaaaaaaaaaaaaaa.....Viiiiiiiiiiiiiiiiiiii.....

Từ ngoài cửa một thân ảnh lao thẳng vào phòng đẩy bay yêu nghiệt ra rồi ôm chầm lấy nó

Yêu nghiệt nghiêng răng ken két....” nhỏ chết bầm mi dám đẩy ta.... Ta mới ôm con mèo con có chút mi dám tới phá à đáng ghét”

-Vi nhi tao nhớ mày quá....

-Phương!.....

4. Chap 3: Chạm Vào Quá Khứ

Phương nhìn nó vẻ không tin những gì nó vừa nói nên hỏi lại

-Mày chơi với thằng lão phẳng này bao giờ? Nhỏ chỉ thẳng về phía Tuấn Anh nói

-Nè Tăng động mới nói gì đó? Tuấn Anh trừng mắt phản bác

- Không phải cậu là đồ lão phẳng à?

Phương trầm trọc nhìn Tuấn Anh

-Có cậu ấy....Đồ tăng động. Tuấn Anh cũng đâu chịu đầu hàng nên quyết tâm chiến đấu đến hơi thở cuối cùng

- Soi đi soi lại cũng đâu có giống một cặp Phong nhỉ? Làm sao con Phương là bà nhà của thằng T. Anh được.Nó nhìn T.Anh và Phương một lượt

Phong gật gù đồng ý

- CÁI GÌ CƠAI LÀ BÀ NHÀ CỦA CẬU TA ? ĐỨA NÀO MẤT DẠY PHAO TIN ẤY LÀM HỎNG THANH DANH CỦA TAO...VI MÀY NÓI XEM. Phương giận giữ nói

Có đứa tái mét, mặt cắt không còn giọt máu

Hiếu nhìn Vi cầu xin “đừng nói ra mà tao còn muốn sống”

-Là thằng Hiếu đó. Vi thành thật khai báo.

Hiếu định quay sang cầu cứu vk thì phát hiện cô vk xinh xắn của mình đã cao bay xa chạy, giờ anh mới thấm thía câu ” người không vì mình trời chu đất diệt” ,“bỏ ck chạy vk”

Linh nhìn hiếu đôi mắt như muốn gửi một thông điệp ” ck ơi ai làm người đó chịu. Vk vô can” , bạn hiếu gào khóc trong tâm can

” vk à vk thật nhẫn tâm”

-Chấn chối xong chưa để chị hành quyết?

-Khoan sử nó ! Tuấn Anh lên tiếng

Hiếu như thằng chết đuối vớ được cái cọc....nhìn Tuấn Anh van lài đúng là bạn tốt mày không nỡ nhìn tao chết đúng không?

Tuấn Anh cười, nụ cười gian tà thấy rõ

Hiếu ơi là hiếu bạn vớ nhầm cái cọc mục rồi

-Cho tôi xử nó với

Bạn Hiếu mặt méo xệch ...lòng thâm than ” Anh ơi sao mày ác thế? Tao đâu làm gì lên tội! !!” (Vâng anh rất vô * số * tội Hiếu ạ:))

- được! Phương gật đầu

Sau đó một loạt âm thanh vang lên đầy rùng rợn

Aaaaaaaa...

Bình... Bốp.... Chát ... bụp...

Bạn Hiếu đã anh dũng hi sinh trước hai quái thú mang tên Vương Tuấn Anh và Phan Hồng Phương

Nó cười vui vẻ, lâu lắm rồi nó chưa được vui như thế. Chợt kí ức ủa về giống như một thước phim quay chậm hiện ra từ từ trước mắt nó.

Đôi tay nhỏ nhắn siết chặt lại, Phong thấy, chắc chắn nó đang phải gồng mình chịu đựng thứ được gọi là quá khứ.

-Không sao.

Phong siết nhẹ cổ tay nó, Vi ngạc nhiên nhìn anh rồi nhìn lòng bàn tay đang đau buốt vì móng tay đâm sâu .

Nó nhìn qua màn hình điện thoại đã 11h rồi sao.... muộn quá rồi chắc anh Thiên sẽ lại cần nhằn à xem.

Nó chào lũ bạn rồi về, Phong và Phương muốn đưa nó về nhưng nó không chịu.

Trên con đường trải đầy nô cốt hai bên đường là những ngôi nhà san sát nhau, chúng tuy nhỏ nhưng lại tạo cho ai đó cái nhìn ấm áp.” Phải chăng trước đây mình cũng đã từng hạnh phúc giống như những con người trong những ngôi nhà kia” nó tự hỏi

Vèo...

Kittttttttttt....

Một chiếc BMW lao thẳng về phía đầu xe của nó, cũng may kỹ thuật lái của nó không tồi nên ban này không xảy ra tai nạn.

Từ trên chiếc BMW sang trọng một người đàn ông bước xuống với khí chất ngút trời.....

5. Chap 4: Con Đã Về....

Nó bước xuống xe, đôi mắt tím đánh lại . Đôi mắt ấy trở nên lạnh lùng, bất cần hướng về phía người đàn ông trước mặt

-Vi ! Đúng là con thật rồi. Người đàn ông mỉm cười

-Chào chủ tịch

- Vi sao lại gọi ba như thế? Con làm ba buồn đấy.

Nó nhếch môi cười nhạt

- hình như ngài nhầm phải không? Theo trí nhớ của tôi thì người tôi là ba đã chết rồi.

- Vi Vi, con nói gì kì lạ vậy. Hay con còn giận ba

-Tôi nào dám. Ngài đừng gọi tên tôi thân mật như vậy người ngoài sẽ hiểu nhầm đấy. Nó kinh bỉ nói

-Ba là ba của con, vì vì sao con lại ăn nói với ba như kẻ không quen biết. ..

-Ngài vẫn tiếp nghĩ mình đủ tư cách gọi tên tôi sao? Nó lạnh lùng nói

-Hoàng Hải Vi con con...

- Không có gì nói thì tôi xin phép về trước. Chào ngài.

Nó quay lưng bỏ đi

- Cuối tuần có 1 bữa tiệc ở nhà ta mong con tới.

- Được tôi cũng muốn tới để xem ngài sẽ cho tôi xem cái gì

Nó nói rồi bước vào xe, chiếc BMW 399 phóng vụt đi. Người đàn ông nghiêng rằng

-Không phải mày còn giá lợi dụng thì tao không phải xuống nước như vậy. Ranh con đủ lông đủ cánh rồi định phản tao sao.

Nó siết chặt vô lăng

Lão khốn tôi hận ông. Cứ chờ đấy tôi sẽ khiến ông sống không bằng chết. Cứ hưởng thụ những ngày tháng còn lại đi Hoàng Hạo Minh

Nó thừa hiểu con người nham hiểm của kẻ được gọi là ba của mình.

Vì ông ta mà nó phải xa anh nó, vì ông ta mà một đứa bé chưa tròn 5 tuổi phải tự chèo chống nơi đất khách quê người, vì ông ta mà tuổi thơ của nó chằng chịt những vết thương,

Và vì ông ta mà nó mất đi người mẹ yêu dấu .

Chính ông ta ...chính ông ta đã hủy hoại tâm hồn nó

Chính ông ta biến nó trở thành con người lãnh khốc như ngày hôm nay.

Hoàng Hạo Minh đừng trách tôi tàn nhẫn, đừng trách tôi vô tình tất cả đều là do ông tự chuốc lấy .

Chiếc BMW chạy thẳng vào gara , nó bước vào nhà khuôn mặt thoáng chút mệt mỏi . Thiên đặt tập tài liệu xuống bàn rồi nhìn em gái

-Bé con. Em sao vậy? Gặp lũ quỷ kia không vui sao?

-Bé không sao. Tại bé vừa gặp ông ta

-Vậy ông ta nói gì? Hay ông ta đe dọa bé? Để đó anh xử lý giúp bé. Thiên nói

- không cần. Ông ta mời bé đi dự tiệc. Bữa tiệc cuối tuần này

- Bé nhận lời? Thiên nghi hoặc hỏi

-Đương nhiên phải đi. Để xem ông ta dở trò gì

-Được! Anh đi cùng bé

Nó nhăn nhó

- Bé không muốn sao????

-không phải. ...Bé đói

Thiên vỗ trán, sao lại quên mất việc ăn uống chứ để con nhỏ khổ rồi

-Vậy đi ăn anh kêu người làm dọn cơm

-Vâng

Hai anh em ăn uống lo lê. Lâu rồi thiên mới có lại cái cảm giác ấm áp của bữa cơm gia đình. Nhìn cô em gái đáng yêu lòng anh dịu lại, Vi rất giống mẹ - người phụ nữ xinh đẹp vạm vỡ người si mê , ở Vi cũng vậy con bé đẹp một cách ngây ngất giống như hoa hồng bạch- quỳn rũ, bí ẩn, kiêu hãnh, thuần khiết, tinh tế, mạnh mẽ gai góc nhưng cũng rất đáng yêu.

Ai đó ôm cổ anh nũng nịu

- chiều anh đưa em đi thăm mẹ nhé

Thiên cười hiền gật đầu

Khoảng 3 h chiều 1chiếc Ferrari màu xanh dương phóng nhanh tới ngọn đồi trồng bạt hoa hướng dương.

Một mình nó bước đi giữa cánh đồng hoa vàng rực Thiên nhìn theo mãi. Nó không muốn anh đi cùng nó muốn nói chuyện riêng với mẹ.

Mái tóc dài màu nâu đỏ cùng tà váy trắng tinh bay bay theo chiều gió khiến khung cảnh trở nên thật ảo diệu , nó giống như một thiên thần nhỏ đi lạc xuống đồi hoa hướng dương này. Tất cả như chỉ làm nền cho sự có mặt của Hoàng Hải Vi.

Nó đứng trước ngôi mộ của mẹ nhìn vào tấm ảnh thật lâu. Mẹ nó đang cười. Một làn gió nhẹ vờn lên khuôn mặt thuần khiết của nó... lá gió hay là hiện thân của mẹ. Nó tự hỏi mình

- Mẹ yêu con đã về! Nó nói trong tiếng lắc nghẹn ngào.

Trước mặt mẹ nó cho phép mình yếu đuối, nó cũng muốn mình nhỏ lại được nằm trong vòng tay của mẹ được mẹ vỗ về yêu thương.

-Mẹ con nhớ mẹ nhiều lắm. Nó thì thầm bàn tay run run chạm lên tấm ảnh trên bia mộ.

6. Chap 5 : Chút Mưa Phùn

6h sáng

Ai đó đã chuẩn bị đi học, hôm nay nó sẽ đến trường. Giống như một đứa con nít hồi hộp lo lắng, nó sẽ học ở đây- một ngôi trường hàng đầu tại Việt Nam. Nó sẽ học cùng với những người bạn thân của mình, nó biết ở đây nó không cô đơn.

-Dậy sớm vậy. Bé háo hức như thế cơ à? Thiên cười

-Dạ ? Tại bé vui quá mà. Nó đáp

Thiên chỉnh lại cà vạt rồi nói

-Để anh đưa bé đi học

-Không cần đâu anh còn phải đi làm. Bé lớn rồi anh Thiên không phải lo lắng cho bé nữa

-Được rồi nhưng nếu có chuyện gì bé phải gọi cho anh ngay biết chưa

-Rõ ! Thưa sếp

Nó đứng nghiêm đưa tay chào anh theo phong cách quân đội, Thiên phì cười.

-Anh! Bé đi học đây. Trưa nay bé muốn ăn sườn xào chua ngọt. Nó nhe răng cười rồi chạy biến.

Chuyện tổng giám đốc một công ty lớn nhất nhì cả nước như anh mà phải mặc tạp dề vào bếp nấu nướng thì còn ra thể thống gì nữa, mà người duy nhất có bản lĩnh sai khiến cho anh chỉ có một mình con bé con đó thôi.

Nó tung tăng tới trường, nó muốn gặp lũ quỷ kia quá. Chiếc Limo mui trần dừng lại trong bãi ,nó bước xuống trước ánh mắt ngưỡng mộ của bao nhiêu người

-Có phải là nó không?

-Đúng! Chính là nó. Con hồ ly tinh không biết xấu hổ.

Một đám đông kéo tới chỗ nó, xem ra vì chuyện hôm qua ở sân thể dục.

Ai đó nhếch môi....

-Mày là đứa nào? Một con bé tóc đỏ uốn xoắn tít hất cằm hỏi nó

-Tớ là học viên mới.

-Cái loại như mày không xứng đáng ở học viên này. Một con bé khác nói

-Thế theo bạn như thế nào thì được ở lại?

-Phải giống như tụi tao đây.

Nghe nhỏ nói mà nó muốn ói mưa quá . Có giữ nguyên trạng thái ngây thơ nhất nó hơi nhúu mày

-Nhưng mà tớ không quen mặc mấy cái dề lau rách như sơ mướp giống như các bạn .

Nó nói ,giọng nói nhẹ nhàng nhưng vô cùng khiêu khích khiến bọn con gái tức sôi máu...

-Ranh con mày có biết mấy bộ quần áo này bao nhiêu không

-Nhặt từ bãi rác thì làm gì có giá

Nó khinh bỉ trả lời. Xung quanh rất nhiều kẻ không nhin nổi mà lẩn ra sân cười khùng khục

-Con chó này mày chán sống rồi. Tụi bay đập nó một trận. Đứa nào cào nát mặt nó tao thưởng

Con bé tóc đỏ nói... nó hơi lùì lại

Đang tính chạy thì một giọng nói vang lên

-Chuyện gì xảy ra vậy.?

Mấy con nhỏ thay đổi thái độ 360°

-anh con nhỏ đó xỉ nhục bọn em

Người con trai nhú mày, nó phát tởm khi thấy mấy con nhỏ ông ẹo cổ tình áp ngực vào tay người con trai

-Tôi thấy cô bé này nói không sai.

-Anh....

Nó cười. Tên này không tồi, cũng biết phân biệt đúng sai.

-Đi đi đứng đây tôi thấy mấy người chướng mắt lắm

-Anh Khánh. Sao anh... lũ con gái sứt sùi đây đáng thương. Nó tự thấy mình dư thừa nên ngay lập tức lủi mất

-Con quý! Phương từ đâu chạy đến vỗ vai nó

-Hửm?

- Học sớm thế! Lũ bạn của mày đâu?

Phương hỏi rồi ròm xung quanh

-Không biết!

Nó đáp. Cả 2 đi vòng vòng khắp nơi, Phương dựa người vào lan can

-Mày về lần này không đi nữa hả?

-Có thể.

Nó vô thức nhìn về phía cổng trường. Có thể nó ở lại và cũng có thể sẽ ra đi lần nữa.

Kitttttttttttt.....

Kitttttttttttt.....

2 chiếc BMW dừng lại trước cổng trường. Một chiếc màu vàng chắc chắn thuộc quyền sở hữu của bạn Hiếu thân yêu, vậy chiếc còn lại là của Phong nó nghĩ

Đúng như nó dự đoán từ chiếc xe màu vàng nhạt Hiếu, Linh và Tuấn Anh bước ra trông họ không được vui

Nó chuyển sang chiếc xe màu đen. Từ trên xe một người con trai bước xuống mỉm cười rồi vòng ra mở cửa cho người bên cạnh

Nó cau có.

Trời chợt trở gió....làn mưa phùn lất phất. ...cô gái đó là.

7. Chap 6: Chị Gái Em Gái

Hắn cả đời này nó sẽ không bao giờ quên được gương mặt đó. Gương mặt của người con gái ăn sâu vào trong tiềm thức non nớt của nó từ thời thơ ấu.

Mưa lất phất tấp cả vào mặt nó lạnh buốt.

Nó nhớ rất rõ ngày đầu tiên nó gặp Hoàng Nhã Lam cũng là một ngày mưa phùn.

Ngày hôm đó là sinh nhật vừa tròn 4 tuổi của nó, nó đã có một niềm vui chọn vẹn nếu không một người.

-Vi Vi lại đây.

Nó ôm con gấu bông bước lại gần.

- ba gọi con.

- ViVi từ nay trở đi Lam Lam sẽ là chị của con.

Tuy còn nhỏ nhưng nó cũng lơ mờ biết người chị gái kia là con riêng của ba.

-Quà ba tặng con đây à? Nó khinh bỉ nói

-Vi vi thái độ đó của con là sao?

-Chị đó là con riêng của ba và người đàn bà khác. Nó nói, trong suy nghĩ ngây thơ vẫn giữ một niềm tin mong manh rằng ba đang đùa thôi

-Đó không phải việc của con

-Tại sao không....

Chat....

Người nó gọi là ba vừa tát nó , ông chỉ tay vào mặt nó quát lớn

-Mày cầm ngay cho tao, mày còn nói tao đuổi mẹ con mày ra khỏi nhà ngay lập tức.

Đôi vai nó khẽ run lên

Phương nhìn nó lo lắng

-Mày bị sao thế?

-Không. Tự nhiên tao thấy hơi mệt thôi. Đừng lo.

Phương nhúm mày nhìn về phía cổng nơi đôi trai gái đang khoác tay nhau nói cười vui vẻ. Trong lòng khẽ than một tiếng ” lại là cô ta ”.

Nó bước vào phòng hiệu trưởng

-Thưa thầy. ..

Lão hiệu trưởng già ngược lên nhìn nó rồi mỉm cười hiền hậu

-Hoàng Hải Vi phải không?

-Dạ vâng. Nó gật gật

-Tổng Giám đốc Hoàng đã gọi điện trước, cần gì em cứ nói thầy sẽ cố gắng giúp đỡ em nhiều nhất có thể

-Em cảm ơn

Nó lễ phép

-Em học lớp A nhé

-Vâng! Muộn rồi em xin phép về lớp

Hiệu trưởng gật đầu, ông nhìn theo bóng nó khuất dần. Đúng là một đứa bé ngoan.

Nó cùng giáo viên chủ nhiệm bước vào lớp trước sự trầm trồ của các học viên.

-Cả lớp trật tự hnay lớp ta có thêm một bạn mới. Vi em hãy giới thiệu về bản thân một chút để các bạn biết.

Nó gật nhẹ

-Chào các bạn tớ là Hoàng Hải Vi. Tớ là du học sinh mới từ Pháp về còn nhiều bỡ ngỡ mong mọi người chỉ bảo thêm. Xong nó cười thật tươi khiến tụi con trai xịt cả máu mũi

Tiếng vỗ tay vang dội. Riêng lũ con gái nhìn nó bằng đôi mắt hình viên đạn

Khánh ngây người trước nụ cười đó, trong lòng dấy lên 1 cảm giác khó tả.

Một thân ảnh lao lên ôm chầm lấy nó nghe loáng thoáng có tiếng sục sùi

-Vi. Đúng là em rồi chị nhớ em quá

Nhã Lam nói nhưng ngay sau đó nhỏ thì thầm vào tai Vi

”mày về rồi sao? Tao tưởng mày rúc mãi bên ấy không dám về chứ?”

-Lam lam em cũng nhớ chị tha thiết

Nó nói rồi cũng thầm thì vào tai Lam

“Tao lại nghĩ mày đang sợ hãi vì tao trở về chứ.”

“Mày nghĩ mày sẽ thắng nổi tao sao? ”

“Cuộc chơi vẫn chưa tới hồi kết mà” nó đẩy nhẹ Lam ra, đôi mắt tím nhìn xoáy sâu vào Nhã Lam. Nó cười tươi. Nụ cười thật quý mị khiến con người ta mê mẩn

-Hai người là chị em? ??? Phong ngạc nhiên hỏi

- Vâng.

Nhã Lam quệt giọt nước mắt còn đọng lại trên mi sục sùi đáp

Đồ giả tạo, đồ cá sấu , đồ phù thủy, đồ vô sỉ Phương rửa xả một tràng dài chỉ hận không thể cào nát khuôn mặt giả dối kia.

Muốn chơi với tôi sao? Chị cứ chờ đi tôi sẽ trả chị từng món nợ một không sót một thứ. Diễn đi để tôi xem chị diễn hay tới mức độ nào. CHỊ GÁI

-Vi em ngồi cùng bàn với Gia Khánh nhé.

Theo hướng tay cô chủ nhiệm nó nhìn thấy người con trai đã giải vây giúp nó hồi sáng. Nó gật đầu rồi sục lại balo tiến về phía Khánh

-Lại gặp cậu rồi cậu bạn đẹp trai. Nó nháy mắt tinh nghịch, khánh phì cười

-Ngồi đi.

- Ừm.

Mọi ánh mắt đều đổ dồn vào nó....là nó khiến cho Gia Khánh tự động nhường chỗ.... đúng là chuyện lạ Việt Nam . Chẳng lẽ Khánh thiếu gia chúng tiếng sét ái tình????

Có đứa tức giận nhìn nó ” nhỏ kia ai i cười tươi như thế với tên đó hả ngậm miệng lại ngay lập tức cho tao....” (bạn ấy mắc bệnh ghen đó màkhổ thân mi phong ạ 0_o)

8. Chap 7 : Cậu Bạn Mới Đẹp Trai

-Các em ổn định chỗ, chúng ta bắt đầu bài học.

Nó vui vẻ bày sách vở ra bàn rồi chuẩn bị gục đầu xuống bàn ngủ thì có ai đó đẩy đẩy tay nó

Khánh khẽ gọi

-Này!

-Hả?

-Chúng ta kể cũng có duyên đấy chứ!

-À....Ừkduyên gì cơ???? Nhất thời bộ não nó ngừng hoạt động.

-Chúng ta làm bạn nhé? Khánh chìa tay về phía nó

-Được. Tổ rất vinh dự khi được làm bạn với một người “đập chai” như cậu. Nó vui vẻ bắt tay cậu bạn

-Tôi gọi cậu là Vi nhi được không?

Nó hơi cau mày, Khánh tưởng nó không thích nhưng con bé cười tươi nói với anh.

-Cho tớ một lý do để từ chối cái tên dễ thương đó đi. Nhìn mặt cậu kìa mắc cười quá. Nó vừa cười vừa véo má Khánh

-Cái gì ? Mắc cười á? Cậu muốn chết phải không? ???

-Ábạn Vi còn yêu đời lắm, xin bạn Khánh tha mạng.

Nó ôm đầu

Khánh cười hiền,con bé dễ thương quá.

Bàn đối diện có ngọn núi lửa sắp phun trào nhan thạch (ai đó gọi 114 giúp bạn Phong đi :))

Nó và Khánh nói chuyện rất hợp nhau, Khánh làm nó cười suốt, không giống Phong hờ ra là trêu nó

Bàn đối diện có đứa ngồi nghiêng răng ken két....vui vẻ quá nhỉ, Hoàng Hải Vi .

Ra chơi ***

Nó đang định rủ mấy đứa bạn yêu quái xuống can-teen thì bị yêu nghiệt kéo một mạch ra ngoài hành lang

-Đau! Yêu nghiệt thả tao ra....

Nó cau có

-Mày với thằng khánh thân nhau nhỉ?

Phong nói với giọng mỉa mai

-Chứ sao nữa. Bạn ấy vừa học giỏi,đẹp trai lại tốt bụng vui tính chứ đâu có như ai kia. Nó bĩu môi

Sai lầm lớn nhất của một đứa con gái là đứng cạnh một thằng con trai mà lại đi khen một thằng con trai khác

-Ý mày là sao? Nhắc lại xem

Có đứa cảm nhận được từng mạch máu của mình đang căng lên. Từ đầu và hai tai ai đó đã bắt đầu phả ra khói trắng (bạn nào tốt bụng giúp bạn Phong đẩy thông kinh mạch đi bạn Phong sắp tẩu hỏa nhập ma rồi 0_°)

-Đã xấu còn lãng tai. Mày đi khám bác sĩ đi Phong ạ

Lại bị con đứng bên khiêu khích có đứa đã tức lại càng tức thêm...

-Thôi tao đói rồi. Yêu nghiệt chúng ta xuống can-teen ăn đi

-Không đi! Bạn Phong giận quá hóa điên, quát bạn Vi không thương tiếc

Khánh từ trong lớp đi ra cười tươi gọi Vi

-Vi nhi chúng ta xuống can-teen đi!

-Được. Khánh đợi Vi với. Xong bạn Vi vô tư chạy về phía bạn Khánh bỏ mặc ai kia ở lại

Phùng.... hình như có cái gì đó vừa cháy.....

Có đứa tức điên nên hận không thể bóp cổ chết đứa kia.

HOÀNG HẢI VI, con khốn kia thấy giai là sáng mắt lên, cái loại mê trai bỏ bạnVi mày ngu lắm, đồ vô tình. Tao ghét mày.

- Bà xã mang cho nó chậu nước....cháy tới móng rồi. Hiếu vồ vồ vai Linh

-.....

9. Chap 8 : Cậu Bạn Mới Đẹp Trai -2

Can-teen...

-Khánh tớ muốn ăn kem. Nó chớp mắt liên tục nhìn những ly kem xinh đẹp, Khánh lắc đầu chào thua. Hình như anh đang đi cùng với một đứa con nít hiếu động chứ không phải một cô bạn học cùng lớp.

-Khánh kem ,kem.... Bạn Khánh đẹp trai mau mua kem cho tớ đi.

Nó kéo kéo tay áo anh, đôi mắt tím tròn xoe nhìn rất đáng yêu

-Được rồi. Cậu ra đó đợi tôi. Khánh chỉ tay về chiếc bàn trống cạnh cửa sổ

-Ok con dê. Tớ thích vị cả caramen nữa

-Biết rồi. Khánh kí đầu nó 1 cái

Nó xoa xoa chỗ bị Khánh kí , cười khì khì rồi chạy về bàn ngồi 2 tay chống cằm nhìn ngó anh chờ đợi. Tác phong này thật giống một đứa trẻ nhỏ

- Mày quyến rũ Phong còn chưa đủ hay sao mà còn tới mê hoặc Gia Khánh hả?

Nó chẳng biết chó hoang ở đâu chạy ra sổng chết đòi cắn.

- Tôi không hiểu những gì các cậu nói. Quyến rũ? Mê hoặc. Xin hỏi Trần Anh Phong và Lâm Gia Khánh có quan hệ gì với các cậu? Nó bình tĩnh nhìn lũ con gái hết một lượt

-Họ là của bọn tao.... Một con bé mặt non choẹt đập bàn quát nó. Hoàng Nguyệt Vi nhếch môi tạo ra một nụ cười quỷ mị vô cùng. Yêu nữ đích thị là đây...(có ai đồng tình với tớ là chị vi giống yêu nữ không :)]

Vi: Hannie, nhóc không lo viết ở đó nói nhảm gì đó có muốn chị giúp cho nhóc không nói được nữa không * cười gian *.

Hannie: chị Vi bớt giận.... Anh Phong đâu cứu em.... * vừa chạy vừa hét*

Phong; i chết. Ai bảo viết Vi theo thằng khác bỏ ta

Hannie: giận rồi nha. Quyết định đoạn tình tuyệt nghĩa với anh. Tặng anh thêm một thằng tình địch * hất tóc+ rút vạt áo ra đi *

Phong: trời.)

-À.... Bộ phận nào của họ ghi tên mấy cậu? Có văn bản chứng minh quyền sở hữu không. Nếu có tôi lập tức tránh xa họ. Nó nhẹ nhàng đáp, đôi mắt tím nhìn xoáy vào tâm can người đối diện khiến con nhỏ lạnh người

- Đừng có già mồm! Con ả thôi tha. Mà nghe nói mày không có mẹ phải không? Vậy để tui tao hôm nay dạy dỗ mày thay mẹ mày.

Một con nhỏ nhào tới rút tóc nó nhưng chưa động được tới người nó thì bị một bàn tay khác giữ chặt.

-Đừng chạm vào bạn tao. Mày không đủ tư cách. Phan Hồng Phương hất tay con nhỏ ra

- Mày.....

-Tao nhắc lại lần cuối . Còn kiếm chuyện với Vi, lần sau sẽ không nhẹ nhàng vậy đâu.

Khánh nhú mày bước lại đám đông

-chuyện gì thế?

- Anh Khánh tui nó đánh em

Khánh nhướng mày nhìn người con gái đang khóc nức nở dưới đất rồi lại nhìn nó và Phương

-Điều người thế mà điều....

Một giọng giễu cợt vang lên

Tất cả đều nhìn về phía giọng nói phát ra. Linh bĩu môi

-Tiểu thư Vân Anh đấy vk ạ. Hi. Điều đó để. Hiếu cười cười cùng Linh bước đến

-Hai người nói gì đó vậy. Tổ đâu có nói dối

Tách Linh búng tay một cái

-Đúng là không nói dối mà cô nói điều! Một giọng nam vang lên khiến ai lấy đầu tò mò

Một chàng trai bánh bao bước tới, anh đẩy gọng kính nhìn cô gái đang được "đồng bọn" đỡ dậy . Xung quanh biết bao trái tim thiếu nữ đang đập từng bừng vì anh.

- Cô không biết ở đây có gắn camera sao cô gái? Anh chàng lạ mặt mỉm cười khiến Vân Anh mê mẩn. Mặt con bé ửng lên không biết là xấu hổ hay ngượng ngùng .

-Hoan hô Sukiro! Ông làm gì ở đây thế? ??? Phương lên tiếng

-Đương nhiên tới gặp Bé yêu của tôi rồi. À Tashisu cũng về đây

- Hả!!!!!!!

-Phương baby, i miss you very much.... phương và nó còn đang ngơ ngơ thì bị 2 tên lợi dụng ôm trọn trong vòng tay

Đúng lúc đó Tuấn Anh và Phong bước vào can -teen

Cả hai cùng một suy nghĩ nhìn về phía đám đông ” chuyện quái gì xảy ra vậy????”

Có buông con mèo con ra không thì bảo thẳng tóc vàng kia...

Cô cũng có bạn trai sao???? T.Anh nhú mày nhìn về phía Phương

10. Chap 9 : Đại Lão Loạn Can - Teen

Nó đẩy nhẹ Sukiro ra nhú mày

-Anh!

-Baby, ngạc nhiên không? Sukiro vừa cười vừa nói

-Sao anh lại về? Cả Tashi nữa ở Nhật Bản hết việc làm rồi sao? Nó hỏi

-Không phải vì thư mời của chủ tịch sao? Tashi khoác tay lên vai Phương nói

-thì ra là vậy.

Nó cười nửa miệng, khuôn mặt kiêu diễm bỗng chốc trở nên lạnh lùng băng tuyết. Hoàng Hạo Minh ông muốn thôn tóm hết tất cả quyền lực của tôi và anh hai sao? Tham vọng của ông cũng không vừa nhỉ? Được lắm, ông đã không khách sáo tôi cũng không cần nể tình cha con nữa. Trò chơi chính thức bắt đầu....

- Sukiro, anh về nhà trước đi. Tashi anh tới Hoa Đông lấy đồ cho em. Phương mày giúp tao liên hệ với M, nhanh nhất có thể.

Khuôn mặt nó nghiêm nghị lạ thường, khác hẳn với nó của vài phút trước, trong cái đầu nhỏ kia không ai đoán được người con gái xinh đẹp đó đang nghĩ gì...

Sukiro đang đi thì bị chặn lại, trước mặt anh là một thằng con trai có ngoại hình xuất chúng, đôi mắt xanh lục bảo nghiêm khắc

-2 người là ai sao dám vào trường làm loạn. Phong lên tiếng (anh ý giận cá chém thớt đó mà)

-Cậu đủ tư cách biết tôi sao? Sukiro cười nhàn nhạt.

-để anh ấy đi đi. Yêu nghiệt! Ai đó lên tiếng

-Tại sao? Luật thì vẫn là luật. Tao không muốn làm trái quy tắc. Phong kiên quyết

-Vậy thì mạn phép. Sukiro không ngần ngại ra đòn

-Sukiro.... dừng lại nó là bạn em.

Bỏ mặc lời nói của nó cả hai vẫn tiếp tục lao vào nhau, cả can - teen nháo nhào vì 2 người con trai kiệt xuất đang đánh nhau

-....

Lâu không thư giãn, để xem nhóc bản lĩnh đến đâu mà đòi chặn đường SuKiRo này

Phong cũng không nhân nhượng tấn công trực diện ngay lập tức. Cả hai lao vào nhau như 2 con mãnh thú lợi thế của Sukiro là tốc độ nhưng người đấu với anh không phải kẻ tầm thường mà là Phong một thần đồng võ thuật xuất chúng từ nhỏ đã luyện võ nên hầu như các đòn công kích của Sukiro đều được hóa giải

Phương và Tashi cùng nhảy vào tách hai con hổ đối này ra.

-Tashi bỏ ra....

-Sukiro nhiệm vụ quan trọng hơn. Tashi nói nhỏ. Sukiro vuốt tóc chỉnh lại quần áo

-Lần sau sẽ so cao thấp với nhóc. Vi Vi, good bye baby.

Sukiro hôn 1 cái nên má nó rồi bỏ đi, Phong định giữ lại nhưng trước mặt anh bây giờ là Hoàng Nguyệt Vi. Ai đó giận nó ghê gớm

-Mày có muốn giải thích gì không?

-Mày vốn không hiểu tao. Yêu nghiệt, mày không có quyền chạm vào Sukiro

Nó lạnh lùng nói, câu nói ấy như một gáo nước lạnh tạt vào mặt Phong.

Hứx anh chính là không bằng kẻ đó, anh không có quyền? ???

-Tại sao không? Đây là trường học không phải cái chợ mà mày muốn cho ai vào cũng được. HOÀNG HẢI VI vốn dĩ mày không coi kỷ luật ra gì. Phong mỉa mai, anh giận, nó còn dám bênh vực người con trai khác trước mặt anh đáng trách.

-Kẻ không hiểu là mày! Nếu không có sự cho phép của hiệu trưởng liệu họ có dám vác cả 2 chiếc Audi vào trường bằng cổng chính không? Lực cười.

Phong trầm ngâm một lúc.

-Cứ cho là thế đi. Mà yêu đương về nhà mà yêu không cần ôm hôn trên này. Tao không ngờ mày là một đứa tùy tiện như vậy! Không biết có bao nhiêu. ...

Chattttt....

11. Chap 10: Rạn Nứt

“Có những tình cảm cứ mơ màng... Có những kỉ niệm cứ quẩn quanh... Dằn vặt... Vẫn biết bản thân sai, sai nhiều, nhưng chưa một lần dám nhìn thẳng và nhận lỗi. Con người ta thường nặng tình với những yêu thương trong quá khứ cứ xa vời, qua rồi, mất rồi mới tiếc. Ngẩn ngơ. Tự trách bản thân ngu ngốc, vô dụng... Nhưng có ai hiểu ko? Vụng về là một biểu hiện chân thực nhất của sự chân thành.”

LeeHannie

Phong cảm thấy một bên má ran rát, vô thức anh đưa tay chạm nhẹ vào vết đỏ trên má. Hoàng Hải Vi vừa tát anh....

Đôi mắt Phong đỏ ngầu tức giận. Bóng hai người con trai đã biến mất, anh lại nhìn nó

-Tôi nói không đúng sao?

Như có mũi dao đâm vào tim, lòng nó thất lại đau vô cùng

-Vô sỉ! Tôi thật thất vọng về cậu. Từ bây giờ cậu đi đường cậu tôi đi đường tôi chúng ta không còn quan hệ gì nữa. Nó nói

-Hoàng Hải Vi.... Giọng Phong trầm hẳn xuống giống như một con thú đang gầm gừ

-Thật đáng tiếc cho thời gian qua. Thì ra lòng tin của cậu với tôi chỉ đến có vậy. Được. Chấm dứt luôn.

-....

-Tôi không cần loại bạn bè như cậu.

Nó xong xuôi nó bỏ đi

-Hoàng Hải Vi mày bước thêm một bước tao và mày mãi mãi không còn là bạn. Phong giận dữ, đôi tay anh không biết từ bao giờ đã siết chặt lại

Nó không do dự, bước chân vẫn đều đều

Hnay là ngày đầu tiên nó đi học

Cũng là ngày nó gặp và quen bạn mới

Là ngày khởi động trò chơi số phận. ..

Là ngày kết thúc 1 tình bạn dài 4 năm. ...

Một giọt nước mắt khẽ lăn xuống từ khóe mi khô cạn .

Cả cơ thể Phong như mất trọng lượng

Đau.... Rất đau....

Người đó quay lưng bỏ lại anh. Nhìn cái dáng nhỏ bé cô độc của nó anh thấy tim thất lại. Khó thở vô cùng

-Mày điên rồi Phong ạ. Sao mày có thể nói với con Vi như thế? Linh dương như cũng không chịu được mà lên tiếng chỉ trích

-Con Vi mà có chuyện gì thì tao sẽ banh xác mày. Trang Hiểu Linh tao nói là làm. Linh bỏ đi, Hiếu vỗ vỗ vai Phong an ủi rồi cũng đi theo Linh.

-Phong. ...

-Để nó đi . Đừng nói gì cả.

Ai đó lặng lẽ từng bước chân mệt mỏi ra khỏi can- teen

Dựa vào lan can, gió tạt mạnh vào mặt lạnh ngắt. Tuấn Anh đứng im bất động nhìn Phong, chưa bao giờ Phong như vậy, một Trần Anh Phong buồn bã và cô đơn. Anh tự hỏi Trần Anh Phong cao cao tại thượng, nhìn đời bằng nửa con mắt đi đâu rồi

Phong đưa tầm mắt ra xa.

Anh sai rồi

Anh là một thằng tồi anh không nên quá lời như thế. ... cũng không nên nóng nảy nói câu mãi mãi không là bạn với nó.

Đã biết nó coi sĩ diện quan trọng hơn mạng sống

Đã biết nó ngang ngược, bất trị

Đã biết nó ghét nhất kẻ không tin vào tình bạn ...

Vậy mà anh vẫn lớn tiếng sỉ nhục nó trước bao nhiêu người

Giá như thời gian quay trở lại

Giá như nó chưa từng bước đi

-Vi... Linh khẽ gọi, Vi đang ngồi ở sân thượng, Vi thích gió khi buồn nó sẽ tìm nơi có thật nhiều gió để gặm nhấm nỗi đau

-Để tao một mình.

-Mày đừng thế thằng Phong không cố ý....

-Đừng nhắc tên nó trước mặt tao. Từ giây phút này tao sẽ bài xích cái con người tên Trần Anh Phong ra khỏi đầu... tất cả về người đó sẽ bị lãng quên mãi mãi.

Đôi mắt nó sâu hun hút cứ như có một ma lực nào đó cuốn phẳng đôi mắt trong veo ngày thường. Linh lạnh người. Mong là những gì nhỏ nghĩ đều không đúng. ...

12. Chap 11 : Đổi Thay

-Bé sao vậy đi học không vui à? Thiên lo lắng hỏi, nó nhìn anh nhàn nhạt trả lời

- Vui một nửa. Bé với thằng Phong đoạn tuyệt rồi! Trò chơi bắt đầu. Anh chuẩn bị thêm xúc tác đẩy mạnh tiến độ

Thiên nhú mày, vậy là ngày hôm nay cũng đã đến...

-Bé rất mệt bé muốn ngủ anh đừng gọi bé cũng đừng để ai làm phiền được chứ?

-Được

Thiên nói chắc nịch....sau ngày hôm nay Hoàng Hải Vi hồn nhiên sẽ biến mất thay vào đó sẽ là một Hoàng Hải Vi hoàn toàn khác.

Nhìn theo dáng người xiêu vẹo đang bước từng bước mệt mỏi trên những bậc thang, anh sốt vô cùng.

Cho dù nó thay đổi nhiều như thế nào thì nó vẫn là người anh yêu thương nhất, là em gái duy nhất của Hoàng Hải Thiên .

Ở một nơi khác có một người cũng hoàn toàn thay đổi....

Trong căn phòng tràn ngập tranh ảnh vẽ về một người con gái. ...

Mùi rượu nặng nồng nặc. Giữa đồng vỏ chai bia, rượu ngổn ngang 1 người con trai vùi mình vào hơi men, một tay gác lên thành giường một tay cầm chai rượu đang uống dở đôi mắt xanh lục bảo mơ màng nhìn chú mục vào bức ảnh to được nong trong khung gỗ tinh xảo .

Trong ảnh 1 cặp trai gái đang ngồi tựa vào nhau trên bãi cỏ .

Một người con gái rất xinh đẹp ,khuôn mặt thanh tú toát nên vẻ ngây ngô của một đứa trẻ con. Đôi mắt thuần khiết như một thiên thần, hai tay dơ thành hình chữ V đầu hơi nghiêng về phía người con trai.

Đứa con trai có nụ cười tinh quái nhưng trong nụ cười và ánh mắt lại hiện nên một niềm hạnh phúc vô bờ.Người con gái đó chính là Hoàng Hải Vi còn người con trai kia là anh- Trần Anh Phong. Bức ảnh này được chụp từ 4 năm trước trong khoảng thời gian anh sống ở Pháp

Dòng kí ức ủa về hiện rõ mồn một trước mặt Phong

....Đêm đó Pari rất lạnh khắp nơi đều phủ một màu trắng xóa của tuyết.

Versaille là cung điện nằm ở ngoại ô thành phố Pari một nơi đầy lãng mạn và ngọt ngào...

Giữa nền tuyết đã nhuộm màu hồng hồng vì máu cả cơ thể người con trai lạnh ngắt, hơi thở đứt quãng đầy mệt nhọc.

Lúc đứng giữa sự sống và cái chết, ai đó đã định buông xuôi tất cả

Nhưng....

Như một phép màu của chúa một thiên thần xuất hiện kéo anh ra khỏi vũng máu như nhuộm

Trong mắt Phong lúc đó Hoàng Hải Vi giống như một thiên sứ nhỏ bé. Vi cứu anh cho anh một cuộc sống mới, một cuộc sống biết yêu thương, Vi dạy anh cách tìm niềm vui trong cuộc sống

Anh yêu người con gái đó.... Yêu ánh mắt, yêu nụ cười, yêu ngọn tóc thơm thơm mùi hoa hồng bạch , anh yêu giọng nói trong veo êm ái, yêu cái dáng hình của người đó. ...

Yêu điên dại say điên cuồng

Uống một ngụm Phong cười nhạt thếch

- Hoàng Hải Vi tôi hận em....nhưng sai lầm tội lỗi của tôi là lại yêu em hơn chính bản thân mình....

-Hoàng Hải Vi em đi đi đi luôn đi...

13. Chap 12: Được Chúng Ta Không Là Bạn...

Ngay cả đường ngọt ngào như vậy nhưng lên chảo nóng thì lại tan ra và hóa đắng.

Ngay cả sắt thép còn bị rỉ theo thời gian.

Ngay cả băng vĩnh cửu cũng đang dần tan...

Ngay cả tình cảm thứ được coi là mãi mãi cũng bị chảy trôi vì dòng đời bạc nhược.

"Ngủ một giấc thật dài, thật sâu để những nỗi buồn trôi vào quên lãng

Rồi ngày mai nắng lên....

.....Gió lại thổivà....

Đôi môi sẽ lại mỉm cười! "

LeeHannie

Đồng hồ điểm đúng 5h sáng, từ chiếc giường rộng lớn Hoàng Hải Vi thức dậy.

Đôi mắt tím biếc chớp nhẹ. Bước vào nhà tắm làm VSCN xong nó đứng im nhìn mình trong gương một lúc lâu...

-Đây mới là mình! Đôi môi ai đó khẽ cong lên tạo thành hình bán nguyệt tuyệt đẹp....

Khoác lên người bộ đồng phục của học viện, nó vẫn vậy. ...khuôn mặt thanh tú kiêu diễm tới điên đảo lòng người. Nhưng khác ngày hôm qua. Hoàng Hải Vi hôm nay đã khác, trên khuôn mặt ai đó nụ cười không còn xuất hiện, đôi mắt long lanh nay lại nghiêm nghị lạ thường, cả người nó tỏa ra hàn khí cực mạnh khiến người khác cảm giác nó rất nguy hiểm

Một Hoàng Hải Vi lạnh lẽo và băng tuyết

Điện thoại đổ chuông

Lướt qua dãy số hiện trên màn hình điện thoại nó nhíu mày.

Số Phong? Tuy không còn lưu số Phong nhưng số anh nó vẫn nhớ. ...suốt 4 năm qua dãy số này ngày nào cũng gọi điện nhắn tin cho nó

Khẽ nhếch môi lạnh nhạt, ai đó thả chiếc Iphone6s vào bình đựng nước ở trong phòng rồi nhàn nhã đi pha cafe

Đúng 6h nó bước xuống nhà ăn, Thiên đang đọc báo

-Anh hai chào buổi sáng

-Bé có đi học không? Thiên hỏi

-Có chứ! Tại sao lại không? Đã theo thì phải theo đến cùng. Bé không sợ thế giới này loạn chỉ lo nó không đủ loạn

Thiên gật gù, nó đã quyết định như vậy thì anh cũng nhất định ủng hộ nó hết lòng vì anh tin con bé.

Cũng như nó đặt hết niềm tin vào anh... anh là chỗ dựa duy nhất của nó.

Ai đó loạn lên như một con thú điên

...điên cuồng tìm kiếm người ấy

...điên cuồng gọi điên cho người ấy

Là anh sai...hay anh chẳng là ai ?

Là bờ vai anh không đủ rộng

Hay do sự chủ động của ai kia...

Không ,anh không cho phép người đó bước ra khỏi cuộc đời anh ...

Mới một ngày. Chỉ một ngày không được nghe giọng của người đó anh đã không tự chủ được chính mình....

Anh yêu người đó nhiều hơn những gì anh nghĩ, phút giây anh nhận ra anh không thể thiếu người ấy thì người ấy đã ra đi...

Thoáng thấy hình dáng bé nhỏ lúc nào cũng ở trong tâm trí của mình, như một cơn gió anh bay tới ôm nó vào lòng...

Cái ôm chặt cho biết bao nhung nhớ.

-Vi xin lỗi! Phong nói bên tai nó lời xin lỗi chân thành nhất

-Buông ra.

-Tha thứ cho tao. Tao biết tao sai rồi...xin mày đấy Vi. ..

-Cậu là ai? Cậu quen tôi sao?

Nó nhúu mày nhìn Phong, đôi mắt lạnh lùng phốt lờ tất cả. Phong thấy đầu mình ong ong...

Chẳng lẽ anh chưa tỉnh rượu? Anh vẫn còn say????

-Vi mày nói gì thế? Đừng đùa với tao nữa

-Tôi không quen cậu. Khuôn mặt nó không chút cảm xúc, lời nói cũng không hề bỡn cợt.

Đã xóa ký ức về người này đồng nghĩa với việc nó hoàn toàn quên người này là ai trong cuộc đời mình....dù quan trọng thế nào đi chăng nữa !

-Mày định không làm bạn với tao nữa.được . Chúng ta không là bạn. ...mày đừng có hối hận.

Phong nén cơn giận rồi bỏ đi , bàn tay anh siết chặt thành nắm đấm.... đáng ghét....

Hoàng Hải Vi em muốn dằn vò tôi? được trò chơi này tôi chơi với em đến cùng.

14. Chap 13: Gậy Ông Đập Lưng Ông

Linh chạy như bay đến chỗ nó miệng lắp bắp

-Đọcđọcbáo đi....

Nó đưa tay nhận tờ báo mới đã bị nhàu nát một phần từ tay Linh

“NHỊ TIỂU THƯ NHÀ HỌ HOÀNG – HOÀNG HẢI VI người được ví như thiên thần đã từng phải điều trị tâm lý do đối loạn thần kinh. ...”

Nó nhếch môi, Hoàng Nhã Lam...được lắm tôi mong chị sẽ thích món quà đầu tiên tôi tặng

-Mày đừng lo. Có người lo chuyện đó rồi tin tức sẽ nhanh chóng bị dập tắt thôi.

Nó trấn an Linh....

Trong căn biệt thự xa hoa, giữa căn phòng rộng rãi 2 người con trai thi nhau múa võ trên bàn phím.

Sukiro nhấp môi ngụm trà, đúng là người cao tay không hổ danh là sư muội độc nhất vô nhị của anh

-Đến đâu rồi? Tashi hỏi, đôi mắt tím nhạt vẫn chăm chú nhìn vào màn hình máy tính

-3/4 còn 1 phần nữa...

-Làm nhanh con nghỉ ngơi. Sukiro... Vì nhi quả thật biết cách hành hạ người ta mà. Tashi than vãn

Suốt một đêm anh đâu có được nghỉ phải đi thả Virus vào các trang mạng đúng giờ mới được đánh sập báo mạng, dạng sáng lại chăm chỉ trong vai hacker đi hack thông tin ngăn không cho tin tức phát tán ra ngoài ...

Mệt.... rất mệt...

Tại một nơi khác

Phòng tổng giám đốc công ty JB

-Hùng. Tôi muốn mấy tòa soạn này phải tuyên bố phá sản trong ngày hôm nay. Dùng thủ đoạn gì cũng được tôi muốn chúng phải trả giá khi dám đụng tới bảo bối của tôi.

Thiên giận dữ dậm mạnh xuống bàn.

-Vâng thưa tổng giám đốc. Tôi xin phép đi lo việc . Hùng- trợ lý của anh cúi đầu

Thiên phất tay ý bảo anh trợ lý ra ngoài.

Ai đó nhàn nhã uống cafe, một kẻ khác cũng đang tức giận sống chết muốn san phẳng mấy tòa báo chết tiệt....

Trong vài giờ đồng hồ 3 tòa soạn báo đăng tin về nó đồng loạt tuyên bố phá sản, tổng biên tập của một trong 3 tòa soạn bị bắt vì có dính líu tới đường dây buôn bán hàng cấm.

Thiên nghe xong điện thoại báo cáo của Hùng liền nở nụ cười ác quỷ. Để anh cho những kẻ to gan đó biết người nắm quyền lực đáng sợ như thế nào

Hoàng Nhã Lam giật mình. ...

Trên mạng Internet toàn là những bức hình chụp cô ở vũ trường, quán bar, những bức ảnh cô tham gia đua xe ,sử dụng hàng cấm, những tấm hình cô cặp kè với các đại gia... tất cả đều có trên mạng....

-HOÀNG HẢI VI....SAO MÀY DÁM....

Lam hét nên định tát Vi thì bị Phương giữ lại

-Chị cảm thấy thế nào? Chắc chủ tịch sẽ rất vui...tôi chỉ dùng gây ông đập lưng ông thôi. Là chị ngu ngốc nên mới làm thế.

Vi mỉm mai

-Mày....

-Kịch hay còn ở phần sau xin chị gái hãy đáng chờ đợi

-Hoàng Hải Vi mày chờ đó tao sẽ không tha ày... Lam nghiêng răng nói

-Tôi sẽ chờ. Vi cười nhạt nhìn bóng Nhã Lam khuất dần sau hành lang

Tuấn Anh và Hiếu chạy tới....

-Các cậu nghe tin gì chưa? Hottttt hotttt cực . Hiếu nói

-Vi.... Phong...tha thứ cho nó...

-Phong là ai? Tao không quen ...

Nó nói rồi lạnh lùng bỏ đi. Cái dáng nhỏ bé nhưng cô độc bóng nó trải xuống hành lang dài và lạnh lẽo như chính con người nó.

Chap này hơi ngắn m.n thông cảm ^_^

15. Chap 14: Thân Phận Thứ Hai

Linh , Tuấn Anh, Hiếu, Phương và cả 2 anh chàng người nhật (Sukiro và Tashi đây ạ) cùng ngồi quanh một chiếc bàn hình chữ nhật ,chính giữa là Hải Thiên. Khuôn mặt tổng giám đốc Hoàng lạnh lùng vô cảm , một tay anh cầm ly rượu trên bàn một tay gác lên thành ghế. Dáng vẻ oai hùng của bậc đế vương

Không khí trong căn phòng trở nên ngột ngạt khó thở

Cửa chính đột ngột mở tung ra. Người con gái nhỏ bé xuất hiện, giống như một bông hồng đen kiêu hãnh, quyến rũ và bí ẩn. ...

Mọi người không thể rời mắt khỏi từng bước chân của người con gái ấy...

Vi sải từng bước tới vị trí đối diện với Thiên. Nó khoác lên mình một bộ váy liền màu đen tuyền ôm sát vào cơ thể làm nổi bật những đường cong hoàn hảo.

Một Hoàng Hải Vi quyến rũ mê hồn,từ con người nó toát ra một phong thái cao sang quyền quý của quý tộc

- Đồng đủ?

Nó cất tiếng. Phương gật đầu

-Xin lỗi vì bắt mọi người chờ lâu.

-Cám ơn vì đã ở đây. Tôi thay mặt dòng tộc MIKAGE gửi lời cảm ơn sâu sắc đến các bạn vì đã bảo vệ tiểu thư của chúng tôi. Sukiro và Tashi đứng dậy khỏi ghế cúi đầu cảm ơn Linh , Hiếu , Tuấn Anh. Và Phương.
..

Dòng tộc Mikage sao?????

Linh nhìn Hiếu. Vẻ không tin được ...

-Không lẽ.... Tuấn Anh nhú mày

-Chính xác Vi chính là nữ chủ nhân đời thứ 110 của dòng tộc Mikage. Còn anh Thiên là người thừa kế của dòng tộc ... Phương nói

-Thật ư? Họ là người nắm quyền lực tối cao của giới quý tộc Nhật bản á? Là chủ nhân của dòng tộc hùng mạnh nhất về truyền thông, chính trị, nắm giữ toàn bộ đường buôn bán cổ phiếu? ???....

Hiếu cố mở to mắt căng tai hết cỡ nghe xem đó có phải sự thật không.

-Phương không do dự mà gật đầu

- Còn 2 người cũng là người của tộc Mikage sao?

Sukiro mỉm cười nhìn cô gái bé nhỏ

-Phải. Chúng tôi đều là người của tộc Mikage, đặc điểm để phân biệt người của tộc là tất cả những ai mang dòng máu của tộc đều có một đôi mắt màu tím.

-Đeo áp tròng thì sao?

Tashi cười phá lên nhìn Hiếu

-Cậu nhóc đương nhiên chúng tôi có cách riêng để nhận ra người ta của dòng tộc

-Mong mọi người giúp đỡ cô chủ và cậu chủ. Sukiro cúi đầu

-Đừng nói thế Vi là bạn tụi em. Phương nói

-Biết thì cũng biết rồi. Trước mắt tao phải dấn nát Hoàng gia....theo không?

4 Đứa đồng thanh nói có

Nó gật đầu.

Thiên bây giờ mới lên tiếng nói về kế hoạch sắp tới

Đâu vào đây mỗi người đi làm một nhiệm vụ.

Lang thang trên những con phố dài ô ở Hà Nội , đường bao nhiêu người lớn có, nhỏ có mà sao nó thấy lạc lõng quá...

Đứng lại bên hồ Hoàn Kiếm, ai đó thất thần nhìn về một nơi xa...Hình ảnh một người con trai xoẹt qua đầu, lơ mơ không rõ

Bất ngờ.... một vòng tay ôm chặt nó từ phía sau

Mùi bạc hà thơm ngát sộc vào mũi, giọng nói ai đó vang bên tai...không lớn đủ hai đứa nghe...

-Từ giây phút này Trần Anh Phong tuyên bố sẽ theo đuổi em. Chúng ta không là bạn, cũng được. Dù sao tôi cũng không muốn là bạn với em. ..mà trên mức độ đó.....

Trên mức độ đó ...

Trên mức độ đó. ...

Trên mức độ đó....

.....

.....

16. Chap 15: Người Quan Trọng Nhất

Vì nỗi nhớ em còn nhiều quá.

Anh dành cho em hết nên không còn gì cho người ta

Người đến với anh thì trốn...

Người trốn anh, anh lại yêu...

Đợi chờ gì đó mà anh biết không quay trở lại nhưng anh vẫn mù quáng muốn tự trốn mình cùng với tình yêu dành cho em.

.....

Trên mức độ đó...

Trên mức độ đó...

....câu nói văng vẳng bên tai. Vọng sâu trong tiềm thức của nó

-Cậu điên sao? Tôi và cậu đâu có quen nhau. Trần Anh Phong xin cậu hãy tự trọng.

Nó nói rồi cố gắng gỡ đôi tay to lớn đang ôm chặt eo mình

-Chúng ta thật sự không quen? Phong ôm nó chặt hơn

-Phải không hề quen biết. .. Trần thiếu buông tôi ra ở đây đồng người cậu hãy tự trọng

Nó lạnh lùng nói

Phong cười, phong thái vô cùng ngạo mạn, anh ghé sát vào tai nó nói nhỏ

-Tôi chính là muốn họ nhìn thấy.

-Cậu! !!!! Hoàng Nguyệt Vi tức giận bấm mạnh móng tay vào cổ tay Phong nhưng có kẻ mặt dày tỉnh bơ phớt lờ.

Máu từ vết thương loang ra nhuộm đỏ hoàng hôn.

Hai con người , 2 trái tim, 2 suy nghĩ.... Cả hai cùng hướng về phía chân trời.

Phong nằng nặc đòi đưa nó về, lúc đầu nó không chịu nhưng độ độ lì lợm với Trần Anh Phong thì nó thua.

Chiếc Audi dừng lại trước cổng một ngôi biệt thự màu trắng thiết kế theo phong cách của người nhật bản, trước cổng là một dàn hoa hồng leo kiêu hãnh. Kiến trúc độc đáo hòa hợp với thiên nhiên

-Nhà em?

-Không lẽ nhà cậu? Nó nhíu mày tỏ vẻ khó chịu

-Không mời tôi vào nhà?

-Không! Tôi rất bận hẹn cậu khi khác. Cảm ơn vì đã đưa tôi về.

Nó định mở cửa xe đi ra thì bị Phong giữ lại, anh ôm nó vào lòng để nó áp vào ngực anh.

Bị ôm chôn cả người nó nột thỏm trong lòng anh nó cảm thấy mình nhỏ bé biết bao.

Phong muốn thời gian ngừng lại để anh được ôm mãi người con gái này...

Để anh được ở bên người con gái này mãi mãi không rời xa

-Đối với tôi em là người quan trọng nhất.

Nó ngây người. Cảm giác như mọi tế bào đều bị tê liệt. Một luồng điện chạy thẳng vào tim, nó bừng tỉnh khi Phong đặt một nụ hôn nhẹ lên trán. Ánh mắt người đó tuy ngang tàng nhưng chứa đầy yêu thương khiến nó bị mê hoặc.

-Tôi vào đây.

Nó vội vã xuống xe rồi đi thẳng vào nhà không dám quay đầu nhìn lại, dấu nhem đi khuôn mặt đỏ ửng vì xấu hổ của mình. ...

- Mày sao thế Vi????....

17. Chap 16: Giao Kèo

-Không sao! Nó nhanh chóng lấy lại bình tĩnh trả lời Linh rồi đi thẳng vào nhà, 2 hôm nay cả đám tụ tập lại đây giúp nó giải quyết công việc

-Việc điều tra thế nào rồi? Nó hỏi Tashi

-Không khả quan lắm anh không phá được hệ thống bảo mật... Tashi nói với giọng mệt mỏi

-Để đó cho em.

Tashi hiểu ý, anh ngay lập tức nhường lại vị trí cho nó. Đôi tay thon thon bấm thoan thoắt trên bàn phím, đôi mắt tím lạnh nhìn những con số chạy trên màn hình. Thái độ làm việc tập trung khiến cả người nó tỏa ra một sự kiên định ngút ngàn. Mọi người tập trung theo dõi nó ai cũng muốn xem, nửa giờ trôi qua trong sự im lặng chờ đợi của mọi người.

Tinh!

Hệ thống đã được mã hóa. Nó nik chuột vào chữ ok rồi giao lại cho Tashi xử lý. Tất cả mọi người kinh ngạc. ...phần mềm đó 2 ngày qua một kỹ thuật viên xuất sắc như Tashi misangki Mikage còn phải bó tay vậy mà trong 30' một học sinh chưa tốt nghiệp cấp 3 lại dễ dàng mã hóa được.

-Ngạc nhiên gì chứ. Nó nhíu mày, bóng nó khuất hẳn Hiếu + Linh mới dám mở cuộc bàn tán

-Sukiro. Anh nói xem có phải nó không phải người bình thường không?

Sukiro ngừng xem xét giấy tờ ngẩng lên nhìn Hiếu rồi cười

-Vốn dĩ người nắm quyền của bốn tộc đã là không bình thường rồi cậu nhóc ạ. Cô gái đó không chỉ xinh đẹp mà còn là một nữ thần được ngàn người tôn thờ. Điều khiến cả ngàn người nhóc nghĩ trí tuệ sẽ nhỏ bé như của một học sinh phổ thông sao???

Hiếu mụ mị hiểu ra rằng cô bạn nhỏ của mình đang gánh trên vai cả ngàn sinh mạng. Có lần nghe Tashi-sama nói " chúng tôi sinh ra để bảo vệ cô, cậu chủ. Họ chết chúng tôi chết họ sống chúng tôi sống. Kể cả hi sinh mạng hèn mọn này cũng phải cứu được cô, cậu chủ "

-Nó oai thật. Linh bột miệng

-Oai cái *beep* ấy. Tụi bay có biết để đứng lên được vị trí này nó đã phải đánh đổi rất nhiều không? 2 tuổi tụi bay bị bỏ nó bắt đầu phải học chữ. 5 tuổi tụi bay đi nhà trẻ chơi đùa nó đã học hết tiểu học cấp chuyên và phải nói được 3 thứ tiếng lưu loát. 12 tuổi tụi bay học cấp 2 nó phải thi đỗ vào các trường đại học. Đến 15 tuổi tụi bay khoác cặp vào cấp 3 nó phải điều hành cả một tập đoàn lớn nhất nhì châu á. Mà nói xem cái oai phong đó có phải đánh đổi bằng một giá quá đắt không.

Phương lên tiếng nhỏ muốn than thay cho số phận của con bạn thân. Phải! Nó thông minh, giỏi giang nhưng nó cũng thật bất hạnh. Cả tuổi thơ chìm trong máu, mồ hôi và nước mắt.

-Mọi người sao vậy? Không khí căng thẳng thế? Chiến tranh lạnh à? Tuấn Anh vừa lo việc ở ngoài về miệng liến thoắng do không chú ý nên một cuộc đoàn tụ với cánh cửa thân yêu một cách nồng nhiệt diễn ra trước mắt mọi người. ...

Tuấn Anh xoa xoa cục u trên trán lòng thầm trách đứa nào xây nhà dựng cửa sừng sững ở đây khiến anh u đầu.

Phương bĩu môi

-Độ lớn của khối u tỉ lệ thuận với độ ngu của khối óc. Đến bao giờ mày mới thông minh lên được một chút -cậu. ...

Nó đứng ngoài ban công

-Điều kiện là gì?

"Biệt thự 211 tôi ở đó. Chúng ta sẽ thực hiện giao kèo"

-Được . Nó cúp máy khuôn mặt thoáng một mím+ lo lắng. ...người đó rốt cuộc nghĩ gì trong đầu.

18. Chap 17: Điều Kiện Giao Kèo

Ngâm mình trong nước lạnh, cảm giác như các tế bào dưới da đang co lại chống chịu với cái lạnh giá bên ngoài. Giá mà có thể chết đi một lúc mà thôi. ...chết luôn cũng được...

Chết đi để khỏi vướng bụi đời, khỏi phải nhìn thấy sự nhơ nhuốc bẩn thỉu của xã hội, không cần phải nhìn ngắm những bộ mặt giả dối ngoài kia...không cần toan tính, sợ hãi hay đề phòng bất kỳ ai. Giá mà có thể chết đi ngay lúc này....

Cả tối hôm qua Linh không tài nào chợp mắt được, những câu nói của Phương cứ ám ảnh cô mãi.... đột nhiên Linh phát hiện mình còn quá ngây thơ không hiểu đời, cuộc sống không giống bất kì trang sách nào và nó cũng không hề có khuôn khổ.... Cô vẫn vô tư sống không âu lo không nghĩ ngợi rồi nhìn về một phía,

cũng như bao người cô thấy khó chịu khi nó thay đổi. Vốn dĩ Linh tưởng mình rất hiểu Vi nhưng không cô không hề hiểu nó... có cái gì đó vỡ ra trong đầu cô khiến cô cảm thấy mình có tội. ..

Không phải Vi thay đổi mà trước mặt cô nó luôn dấu nhem đi sự vô tâm của mình, dấu tất cả những đau thương cho cô thấy nó cười.

Những nụ cười che lấp đau khổ, mệt mỏi, cay đắng tủi hờn.... Không tự chủ được, những giọt nước mắt khẽ nắn xuống đôi gò má ửng hồng

Một bàn tay đặt lên vai Linh an ủi.

-Đừng khóc. Mà sao vậy? Có chuyện gì kể tao nghe nào.

Linh ôm chầm lấy nó khóc như một đứa trẻ. Khuôn miệng xinh xắn liên tục nói xin lỗi

-Ai bắt nạt mày à? Nó vỗ về con bạn

-Xin lỗi vì không hiểu mày...

-Ngốc ạ. Có gì phải xin lỗi. Mày không có lỗi. Tao ghét nước mắt lắm nên mày không được khóc.

-.... linh quyết nước mắt gật gật, từ bây giờ cô sẽ không để nó chịu khổ một mình vì cô là bạn nó. Cô cũng sẽ là điểm tựa cho nó khi nó yếu lòng cũng như nó trước đây cho cô một bờ vai.

-Tao phải đi có việc. Nói với anh Thiên mọi chuyện đều ổn vẫn tiến hành theo kế hoạch.

Nó nói rồi bỏ đi, chưa bao giờ Linh chú ý, nhưng hôm nay cô đã nhìn theo...cái dáng người của nó sao mà cô độc đến thế.

***** Biệt Thự 211*****

-Tiểu Thư mời theo tôi, thiếu gia đang đợi.

Nó gạt nhẹ rồi bước theo quản gia, một ngôi biệt thự thiết kế lạ mắt theo phong cách âu-á kết hợp, nổi bật vào được thiết kế bằng đá hoa cương tinh xảo, nhìn tổng quát ngôi biệt thự này rất đẹp nhưng không thể che lấp sự lạnh lùng, đơn độc bao vây...

Người con trai mỉm cười, ‘ đã đến rồi sao? Rất đúng giờ ’

-Tiểu thư xin đợi ở đây tôi đi gọi cậu chủ

Đang ngồi uống trà thì một vòng tay ôm lấy vai nó hôn nhẹ nên hôm cổ, nó giật mình suýt làm đổ tách trà

-Làm em giật mình rồi. Giọng nói quen thuộc vang lên bên tai

-Trần thiếu chúng ta bàn việc chứ?

Nghiêm túc nghiêm túc. ...rất nghiêm túc...

Phong buông nó ra tiến về phía ghế ngồi đối diện với nó, khuôn mặt nghiêm túc như một vị vua. Được Hoàng Hải Vi, em muốn nghiêm túc tôi nghiêm túc với em.

Nó đặt 1 tập hồ sơ lên bàn

-Trần thiếu cậu hãy xem qua, chúng tôi muốn mua lại số cổ phần của Trần thị trong Hoàng Gia. Trong này đã ghi rõ số tiền, nếu cậu không vừa ý có thể đưa ra mức giá chúng ta có thể thương lượng.

Mới Phong hơi cong lên, anh vốn không biết nó mua cổ phần công ty Hoàng Gia làm gì nhưng vô tình anh biết được JB đang thu mua cổ phần của hoàng gia sau khi hàng loạt tin tức không tốt nhằm vào chủ tịch Hoàng Gia và gia đình bị tung ra. Theo anh tìm hiểu thì công ty JB do Hoàng Hải Thiên điều khiển, công ty này dựa vào một thế lực lớn ở Nhật để phát triển điều hay ho nhất ở đây là người thao túng tất cả lại là nó.... Hoàng Hải Vi....Phong xin ba cho anh tự quyết định vụ này với điều kiện hấp dẫn đương nhiên ba anh đồng ý

-Không cần xem. Tôi sẽ không bán...

Nó nhún mày.

-Em không cần mất một xu nào để lấy số cổ phần đó ...tôi chỉ cần em đồng ý một điều kiện

-Mời nói.

- Ký giấy đính hôn với tôi...

Khóe môi nó giật giật. ..yêu nghiệt. ..mi thật quá vô sỉ ...

Không vô sỉ làm sao chế ngự được em...nhóc con muốn đấu với tôi à?

19. Chap 18 : Người Năm Quyền...

-Trần thiếu đang đùa với tôi sao? dù sao tôi cũng mong cậu xem qua một chút rồi hãy quyết định.

Phong nhàn nhả nhấp môi tách trà còn nghi ngút khói khuôn miệng như đang cười...

-Tôi cũng mong em suy nghĩ, 30% cổ phần đang nằm trong tay tôi

Nó “hứ” nhẹ một tiếng rồi bỏ đi...yêu nghiệt mi thật quá đáng.

Phong nhìn theo bóng dáng nhỏ bé bước ra khỏi biệt thự. ‘ tôi tin em sẽ quay lại gặp tôi sớm thôi ’

Nó lái xe lang thang trên khắp những con phố ở Hà Nội.... Rồi đột nhiên nó nghĩ

Sống mà cứ phải lo được lo mất, vất vả quá phải ko?nhưng có sự lựa chọn nào khác đâu! Khi mà chỉ chớp mắt, mọi thứ đã vượt khỏi tay? Yêu thương, thứ mà sinh ra con người ta đã có được, thì với một số người , lại phải giành giật...Bản thân có nhiều chuyện PHẢI giải quyết, nhưng lại cảm thấy bế tắc vô cùng! Vô dụng! Rồi lại tự dẫn vật đầy dọa bản thân trong những suy nghĩ miên man đầy tiêu cực, rồi lại cảm thấy tội lỗi thấy bản thân vô dụng, bất lực . Mà cũng chẳng biết làm thế nào để thoát khỏi cái vòng luẩn quẩn tự mình vẽ ra. Cuộc sống cứ chông chênh, chơ vơ đến lạ. Tự thấy thương hại bản thân mình... vầy vùng trong suy nghĩ của sự ngu ngốc!

Cũng có đôi lúc muốn giải tỏa, cũng có đôi lúc muốn nói chuyện với ai đó... Nhưng nhìn mà xem, thấy giữa mình và mọi người bao giờ cũng bị chắn bởi bức tường mang tên BẠN.

Xe chạy chậm rồi dừng hẳn tại một con phố nào đó nó không nhớ tên....gục xuống vô lăng bây giờ nó đang bế tắc. Chấp nhận hay buông tay...

Reng...reng...

Điện thoại reo kéo nó ra khỏi những suy nghĩ miên man

-alo

“Vi không đủ cổ phần....ông ta vẫn giữ 40 % cổ phần. Anh sẽ nghĩ cách ”

-không cần chúng ta sẽ thắng. Đừng lo...

Nó cúp máy, đồ ga quay xe trở lại.

....dừng lại trước cổng biệt thự hít một hơi sâu, kế hoạch này không thể dừng lại. Nếu dừng lại, JB sẽ phá sản tổng công ty ở nhật cũng bị ảnh hưởng không ít...

Nó sẽ không để tâm huyết của anh Thiên bị phá hủy...

Nó ý thức được, bây giờ nó không phải người nắm quyền

Đôi tay nó run run bấm phím gọi

Đầu dây bên kia nhắc máy ...

-Xuống mở cửa, tôi ở dưới nay...chúng ta cần nói chuyện

Ai đó cười tươi, con mới đã sập

.....

Hiệp 2

Yêu nghiệt thẳng tỉ số được đưa về vạch xuất phát

.....

-Khuya như vậy em tìm tôi có chuyện gì không?

- Điều kiện bán cổ phần. ..

-Chẳng phải đã nói, tôi không bán chỉ đổi...

Nhịn nhịn....nhất định phải nhịn...không được tức giận, đại ma đầu này đang có ý đồ gì đây

-Sao cũng được.

-nghĩa là em đồng ý?

-Phải.

-Vậy được, ta ký giấy luôn. Trong bữa tiệc của Hoàng Gia chúng ta sẽ công bố trước truyền thông

WTF!!!! Yêu nghiệt mi thật quá đáng, nham hiểm , cà chớn....xấu xa , diên khùng, dở hơi, chập chengđồ
cám hấp trên vung ngoài vùng phủ sóng trong vòng phủ chắn...

Ai đó rửa xả , ai đó cười

Để xem em chạy đâu cho thoát...

20. Chap 19 : Dạ Tiệc- 1

Giữa lúc Thiên lâm vào thế bí không biết xoay xử ra sao thì HOÀNG HẢI VI cầm 33% cổ phần chuyển nhượng từ Trần Thị về xoay chuyển tình thế.

-Vi. Số cổ phần này là sao? Phương nhú mày

-Bé nói cho anh biết bé và thằng Phong đã trao đổi gì? Nó đâu dễ dàng giao lại cho chúng ta số cổ phần này nếu không có điều kiện.

-Chẳng phải hội trưởng nói không bán sao? Phương nói

-Phải đấy! Vi mày nói ọi người biết đi.

-đúng đó

-Liên hôn. Cậu ta muốn thế

-Bé đồng ý! không được dù mất công ty anh cũng không muốn đánh đổi bằng hạnh phúc của bé bé hiểu chưa... cầm lấy trả nó mau lên.

Thiên không thể chấp nhận chuyện này, con bé đau khổ quá nhiều rồi ...anh tự trách mình vô dụng để em gái mình chịu bao khổ cực

Nó ôm lấy anh, nó biết anh lo cho nó, cũng biết anh đang tự trách mình. Con đường này là do nó chọn anh không có lỗi, đã đi gần tới đích nó không thể dừng lại

-Đừng lo, bé không sao đâu, anh Thiên phải tin bé. Thành Phong sẽ không bắt nạt bé đâu...bé biết mình còn có anh mà.

Thiên ôm chặt nó, vòng tay anh rộng lớn, ấm áp cho nó cảm thấy an toàn

____**

Mèo nhỏ ơi mèo nhỏ để xem lần này em chạy đâu cho thoát...

Có đứa từng từng ngồi yên một mình.

Nhảy lên giường đi ngủ với tâm tình cực thoải mái...

Đang mơ màng thì điện thoại reo. Phong nheo mắt

- Gì thế?

" Phong anh gặp chú một chút được không? "

Phong ngồi bật dậy...

-Anh! Em xin lỗi. Em tưởng thành Tuấn Anh.

"Anh đợi chú ở NIGHT "

-Vâng anh chờ em một chút. 10 phút nữa em tới

Phong bật dậy quơ vội cái áo khoác rồi thẳng tiến đến NIGHT. Gặp anh vợ là phải đành hoàng lễ phép không được ăn nói xuề xòa, Hải Thiên tuy dễ tính nhưng muốn anh ấy cam tâm tình nguyện gả bảo bối đi cũng không chắc anh ấy đã đồng ý , anh phải ứng phó thật tốt mới được

-Trần thiếu, giám đốc Hoàng đang đợi cậu ở phòng Vip1

Cậu nhân viên nói, anh gật đầu.

-Đến rồi sao? Ngồi đi

-Anh gọi em là vì việc đính hôn của em và Vi?

-Chính vì vậy.

Dù biết tên nhóc này tài giỏi , nhưng không ngờ nó lại bản lĩnh tới vậy cũng tốt như vậy nó sẽ bảo vệ được cho bé con

-Anh có gì thắc mắc. Anh cứ hỏi

- Uống đã.

Thiên uống cạn cốc rượu, hôm nay anh muốn say...

-Chú có thích con bé không?

Phong mỉm cười lắc đầu, Thiên nhún mày.

-Em vốn không thích Vi...mà em yêu cô ấy anh ạ! Yêu từ lần đầu gặp cô ấy bên Pháp...

Đôi mắt xanh lục bảo nhìn về một khoảng không vô định, anh nhớ về ngày đó

-Yêu????

-Dạ...anh có thể cười chê cũng được. Vốn định sẽ thổ lộ từ từ với Vi nhưng bọn em có chút hiểu lầm nên đành dùng hạ sách này. Nói thật thì nếu Vi cứ cương quyết từ chối thì em cũng vẫn giúp....

Thiên cười tươi

-Chú khá đấy! Dám nữa con bé.

-Tại Vi dễ tin quá thôi ạ. Phong đáp

-Anh dao con bé cho chú. Không chăm sóc cho nó tốt là anh nói nó về đấy

-Dạ. Em cảm ơn. Anh cứ tin em

- Được.

Mong rằng nhóc có thể bảo vệ được con bé... thay anh chăm sóc con bé, yêu thương con bé.

Mọi người ành ý kiến nhé

Nếu hay ành vài phiếu để có động lực viết tiếp nhé!

21. Chap 20: Dạ Tiệc- 2

Khánh lo lắng nhìn con bé đang gục mặt xuống bàn, hình như mấy ngày hôm nay nó ngủ không đủ giấc. Anh đi có mấy ngày mà con bé trông gầy hằn đi, nhìn mà lao lòng

-Vi nhi, cậu mệt lắm hả?

Nó hơi cười rồi lắc đầu

-Tổ ổn mà.

Phong vào lớp, anh quét cái ánh mắt không mấy thiện cảm nhìn Khánh. Đặt lên bàn ai đó hộp sữa socola rồi trở về bàn

Ai đó cũng rất tự nhiên cầm lên uống.

Khánh hơi thắc mắc về mối quan hệ rồi ren của nó và Phong. Mới vài ngày trước 2 người từ mặt nhau giờ lại như không có chuyện gì thật làm người ta tò mò

-Tối nay có tiệc em có về các nhà không? Nhã Lam ân cần hỏi , giống như một người chị gái quan tâm em thật sự. Nó hơi ngước lên

-Tại sao không?

-Thật sao, mẹ rất mong em.

-Bà ta không xứng đáng làm người hầu của tôi chứ chẳng nói với tôi chức danh làm mẹ

-Sao em lại nói thế với mẹ của chúng ta

Lam nói, giọng hơi run lên vì cơn giận.

Vi mĩa mai

-Mẹ chị k phải mẹ tôi

-Em. ..Em.

-Lam cô vào lớp rồi về chỗ đi. Khánh nhắc nhở

Vi thần thờ, xuất mấy tiết nó chỉ im lặng, Khánh muốn biết cô bé đáng yêu kia đi đâu rồi.

Hết tiết 4 Vi xin về, một lúc sau cả Phương và Phong cũng biến mất

3 con người kì lạ này luôn tạo cho người ta cảm giác rất bí ẩn

****_****

7 h tối tại biệt thự Hoàng Gia

Các cậu ấm cô chiêu xúng xính trong những bộ cánh hàng hiệu đang chào hỏi cười nói với nhau bằng những bộ mặt giả tạo.

Phương nhấp môi ly rượu, cô ghét mấy nơi thế này

Một người con trai bước đến(cái này do bản năng mà chị ấy đoán được)

-Tối sớm thế? mọi chuyện sao rồi?

Tuấn Anh hỏi

Hôm nay anh rất khác, không còn là thằng học sinh ngỗ nghịch với áo phông và quần rách , anh hôm mặc quần âu kaki và áo véc mái tóc hơi rối làm anh thêm phần quyến rũ

-Nhìn hoài vậy bị tôi mê hoặc rồi à? Tuấn Anh chớp chớp

-Quên đi đồ lão phăng. Phương bật cười

Hôm nay Phương cũng rất xinh, mái tóc vàng kim buộc cao gọn gàng, cô mặc một bộ đầm màu vàng nhạt ôm sát cơ thể. Trong đám đông cô thật nổi bật giống như một bông hồng vàng tinh tế cao sang

-Linh đâu? Cả thằng bạn của cậu nữa

-Chẳng biết, có lẽ tụi nó lại đánh lẻ ở đâu rồi cũng lên

-lẻ cái đầu mày...

Giọng Hiếu oang oảng

-Rúc đâu giờ mới đến?

-Tao biết mày yêu tao, nhưng mà Tuấn Anh này. Tao không thể yêu mày. Đừng ghen với Linh mày hãy từ bỏ đi.

Khóe môi Tuấn Anh co giật

-Chó mày nói cái gì?

-Mày đừng manh động chúng ta không có kết quả đâu

Hiếu đưa 2 tay lên thủ thế

-mày....

Lúc T.Anh đang định đánh Hiếu một trận thì tiếng Chủ tịch Hoàng vang lên

-Chào các vị hôm nay tập đoàn Hoàng Gia rất hân hạnh được đón tiếp các vị...

Từ ngoài cổng của ngôi biệt thự một đoàn xe tiến vào...

Gần 50 người mặc véc đen trên ngực áo có gắn một chiếc khuy hình đại bàng bước vào xếp thành hai hàng dọc bên nổi vào.

Từ chiếc xe Lammoghini đầu tiên HOÀNG HẢI THIÊN bước ra đầy ngạo nghễ.

Mọi người bắt đầu bàn tán vì sự có mặt của giám đốc trẻ tài năng nhất của cả nước

Ngay sau đó 2 người con trai bước xuống từ hàng ghế đầu của chiếc BMW (sukiro và tashi đẩy) khuôn mặt đẹp trai nhưng lại vô cùng nghiêm nghị của 2 người đã đón bao nhiêu trái tim của các thiếu nữ trong bữa tiệc

Tashi mau chóng vòng ra sau mở cửa cho nhân vật chính

22. Chap 21: Dạ Tiệc -3

Lam nhú mảy, Hoàng Hải Vi mảy đang định dở trò gì vậy.

Lam mặc bộ đầm màu đỏ cúp ngực để lộ nọ chút ngực và đôi vai trần trắng ngần, chiếc đầm không thể ngắn hơn khiến bọn đàn ông nóng mắt. Cô là tâm điểm đêm này...

Đó là vài phút trước khi Hoàng Hải Vi chưa xuất hiện

Người con gái bước xuống xe.

Hôm nay nó mặc một bộ Kimono màu trắng ngần để lộ đôi chân dài thẳng tắp, trắng mịn không tì vết, mái tóc nâu đỏ xõa dài, khuôn mặt xinh đẹp thuần khiết như thiên thần

Ai đó bị mê mẩn hận không thể bỏ nó vào bao vắc về nhà

Khánh ngần người, đẹp thực sự là quá xinh đẹp. Anh đến đây cũng vì người con gái đó sẽ đến, bắt giác anh nở một nụ cười

Hai hàng người cúi đầu chào đón nó và Thiên. Họ đều là người của Tộc MiKaGe. Dòng tộc có ảnh hưởng lớn nhất đến kinh tế, chính trị của nhật bản....

Hoàng Hạo Minh cau mày.

Ông tự hỏi, con nhỏ có quan hệ gì với dòng tộc đó...không lẽ...

Gạt suy nghĩ vớ vẩn sang một bên ông tươi cười bước lại gần nó...đứa con gái ông bỏ rơi gần 14 năm

-Vi Vi , Thiên Thiên, hai đứa đã đến

-anh Thiên, vi vi hai người đến rồi

-Các con...

Ồi nhìn xem những khuôn mặt giả tạo vờ vịt kia đi...màn cả nhà đoàn viên đầy cảm động

-Vi con lên đây...

Hoàng chủ tịch nắm tay nó kéo về phía quan khách tuyên bố hùng hồn

-Thưa các vị đây là Hải Vi con gái nhỏ của tôi, con bé vừa đi du học về. Hôm nay mới có dịp ra mắt các vị

Mọi người bàn tán một lúc rồi im lặng, hôm nay có rất nhiều kí giả đến đây xem ra có rất nhiều trò vui

-Tiện đây tôi xin tuyên bố một chuyện trọng đại...

-Chủ tịch muốn về hìu sao???

Hahaha....mọi người bật cười trước câu hỏi nửa đùa nửa thật của cô kí giả trẻ

-Oh không! Tôi muốn tuyên bố việc trọng đại của con gái tôi...

Con cáo già đánh mắt nhìn Hải Vi, khuôn mặt nó thần nhiên đến lạ...

-Chủ tịch xin tiết lộ. ..dám kí giả nhao nhao lên hỏi

Ai đó nhú mảy nhìn người con gái đang đứng ngây ra trước đám đông

” gốc ạ mau phủ nhận”

Người con trai đứng ở cạnh bồn hoa nhú mảy khó chịu chiếc ly trên tay có thể bị bóp nát bất kỳ lúc nào

- con gái tôi sẽ đính hôn cùng Lăng thiếu gia...hai đứa nhỏ đã có hôn ước từ bé

-Có phải Lăng Minh Quân không ạ?

-Chính cậu ấy...

Chúc mừng mọi người chúc mừng. ..mọi chuyện coi như xong. Minh Quân mỉm cười bước về phía nó, người con trai có vẻ bề ngoài hào hoa lịch thiệp, nhưng đôi mắt đầy gian xảo...

Quân hài lòng với người con gái này. ..nó đẹp ngoài sức tưởng tượng của anh, một bạn giường tốt

-Khoan đã...

Nó lên tiếng, khiến bước chân Quân dừng lại ,mọi người im lặng....

Phương mỉm cười, kính đã mở màn rồi

-Vi Vi con sao vậy?

Nó cười nhẹ cầm chiếc micro lên chỉnh giọng

-Chào mọi người. Tôi là Hải Vi, tôi có vài lời muốn nói với các kí giả

Một làn gió nhẹ thổi qua làm mái tóc nó bay nhẹ khung cảnh thật ảo mị

- Có vài việc tôi xin làm rõ trước mặt mọi người....tôi vốn không có hôn ước với Lăng thiếu

-Cái gì

-cô ấy đang nói gì vậy

-Chuyện này là sao???

Mọi người đổ xô ra bàn tán Hoàng Hạo Minh tức giận trên mặt đã xuất hiện vài vạch đen

Cơ mặt 2 người con trai dân ra đôi chút cả hai cùng hướng về người con gái nhỏ đang trình bày trước mặt đám kí giả...

-Và một điều nữa....

23. Chap 22: Trả Giá-1

Nó chậm rãi bước về phía Thiên, khoác tay anh đứng ở trung tâm của bữa tiệc

- Tôi đề nghị ngài HOÀNG HẠO MINH trả lại chức chủ tịch hội đồng quản trị cho anh trai tôi-Hoàng Hải Thiên.

-ViVi con nói gì vậy? Đừng làm loạn nữa. ..

-Chủ tịch à không.... Hoàng lão gia xin ông đừng gọi tên tôi, ông không có quyền làm cha tôi...

-Con..

-thưa quý vị...tôi xin lỗi vì đã để quý vị thấy cảnh này, nhưng anh em tôi không muốn mọi người bị người đàn ông này lừa thêm nữa

Thiên lên tiếng, lão Hoàng nhìn anh day nghiến

-Thực ra em gái tôi không phải đi di học nó bị ông ta bắt sang Pháp sống cô cút một mình, khi con bé chưa tròn 5 tuổi. Anh nói, giọng nói có phần chua xót

-Ta chỉ muốn con bé tự lập....

Ông Minh buồn rầu nói, giống như nỗi khổ tâm của người cha khi mong con mình trưởng thành....

Nó nhỏ vào cái tình cảm đó của ông ta.

-Hai đứa không được phép nói ba như thế. Vi, Thiên ba các con rất yêu quý các con...mẹ thật thất vọng về các con

Đây rồi, cuối cùng bà ta cũng lên tiếng. Nó đã chờ để nột mặt lạ của người đàn bà có một vẻ ngoài thanh cao quý phái kia...

-Hoàng phu nhân, bà đừng nhận bừa. Mẹ tôi là ai chắc bà hiểu rõ.

- Cô Hải Vi! Ý cô nói nghĩa là sao? Hoàng phu nhân không phải mẹ ruột của cô? Một kí giả hỏi

-Chính xác. Bà Dịch Nhã Hân và mẹ tôi trước đây từng là bạn thân, nhưng mẹ tôi bị người đàn bà này đã cùng người cha tán tận lương tâm của tôi bày mưu hãm hại. Nó từ tốn đáp

-Con không được đổ oan cho ta...ta không làm chuyện đó

Bà Dịch Nhã Hân khóc nức nở

-Vậy tôi hỏi bà tại sao có Hoàng Nhã Lam, cô ta chỉ sinh trước tôi có vài tháng? Chẳng phải bà và ông ấy đã có tư tình từ trước nên mới sinh ra nghiệt chủng đó...

Dịch Nhã Hân cứng họng không thể cãi lại trước sự dồn ép của nó. Người đàn bà hơi run rẩy khi nhìn sâu vào mắt nó. Đôi mắt tím lạnh lùng, chứa đầy thù hận, một đôi mắt ăn mòn cả sự tự tin của bà

-Cho dù chúng ta sai khi làm chuyện đáng xấu hổ đó nhưng chúng ta thực lòng yêu thương các con...Bà Hân cố vớt vát chút danh dự cuối cùng

-Yêu thương??? Vậy mọi người hãy xem Hoàng phu nhân yêu thương chúng tôi như thế nào nhé...

Rút lời một chiếc máy chiếu ngoài trời được hạ xuống

Người đàn bà trẻ liên tục dùng thắt lưng da quất vào đứa bé gái, ai nhìn cũng thấy thương xót, khi đứa con trai chạy đến ôm lấy đứa con gái che chở cho nó tránh khỏi đòn roi người đàn bà còn đánh mạnh hơn rồi ra sức chửi rủa... căn phòng của hai anh em là cái nhà kho cũ nát ẩm mốc, không một chiếc giường

Đôi tay nó bám chặt vào cánh tay Thiên như đang kìm nén nỗi đau trong lòng...

Ai cũng có thể nhận ra người đàn bà đó là ai...

-Không ngờ phải không? Mẹ tôi vốn không tin bà...khắp nơi trong ngôi nhà cũ gắn rất nhiều camera. Nó cười khinh trong khi bà Hân còn ngỡ ngàng

-Các người vu khống, mẹ tôi không làm...Lam kích động xô nó suýt ngã

- Cô có quyền gì mà dám động vào người của chủ nhân của chúng tôi ??? Sukiro hất mạnh tay của Lam sang một bên khi thấy ả có ý định làm hại nó

-Anh là cái thá gì mà ra lệnh cho tôi? Lam gào thét inh ỏi

-....

-Cô đủ tư cách để biết sao? Tashi khinh bỉ nói

-Cô sẽ phải trả giá vì....

24. Chap 23: Trả Giá- 2

-Tashi. Anh không cần phải nói nhiều với loại người này như vậy. Chúng ta cứ lên vào việc chính thì hơn. Phương cùng Tuấn Anh bước đến cả hai không ngần ngại tặng cái nhìn khinh rẻ cô chị gái bé nhỏ của nó

Đã đến lúc hạ màn kịch gia đình bi đát xuống.

Nó bước đến đặt trước mặt ông Minh một xấp hồ sơ. Giọng nói lạnh nhạt vang vào tận óc ông, khiến con cáo già gian xảo như ông cũng phải run sợ

-Chúng mày làm sao có đủ cổ phần, tao không tin sổ giấy tờ này nhất định là giả ... lũ chó má chúng mày muốn lật đổ tao sao? Đi chết đi

Hoàng Hạo Minh như con lợn bị trọc tiết điên cuồng gào thét điên cuồng chửi rủa

-Anh Hoàng thật xin lỗi... Tôi tới trễ...

Một người đàn ông trung niên bước vào, khuôn mặt phúc hậu, tươi cười nhưng trong đôi mắt vẫn không dấu nổi vẻ ngang tàng. Theo sau ông là một người con trai... một người rất quen...

Trần Anh Phong mặc một bộ âu phục màu đen thoát nhìn cũng biết đó là hàng may tay tỉ mỉ, cả bộ âu phục tôn nên dáng người chuẩn không cần chỉnh

Từ người con trai ấy toát ra một khí chất phi phàm, khiến mọi người không khỏi ngỡ ngàng trước phong thái hiên ngang ngạo mạn của người con trai đó

Khuôn mặt anh như tỏa ra hào quang thu hút mọi ánh nhìn.

Nó chưa bao giờ nhìn anh lâu như lúc này...người con trai đó có một đôi mày đậm ngang bướng, đôi mắt xanh lục bảo kiên định, khuôn mặt anh tuấn có những đường nét góc cạnh nam tính đầy quyến rũ

Anh khẽ cười khi chạm ánh mắt chăm chú của nó. Thiên nhẹ buông tay nó rồi bước về phía trước chào hỏi

-Chào chủ tịch Trần

-Ấy khách sáo gì nữa chưa....

Ba Phong- ông Lâm vỗ vai Thiên rồi nói vọng tới chỗ nó

-Chào con nhé MIKAGE!

Mọi người lại được phen nhốn nháo bàn tán...riêng Hoàng Hạo Minh cảm thấy như rơi xuống địa ngục. Điều ông nghĩ là sự thật...vợ trước của ông là một mỏ vàng lớn vậy mà ông từ bỏ...Là gia tộc danh giá, có được vị trí đứng đầu gia tộc ấy có lẽ bây giờ ông không còn là một chủ tịch công ty nhỏ nhoi nữa

-Trần chủ tịch ông vừa gọi Hoàng tiểu thư đây là MIKAGE???

-Ồ vâng. Con dâu tương lai của tôi chính là nữ chủ nhân đầu mặt của gia tộc Mikage lừng danh.

Như nhớ ra cái gì đó Sukiro lên tiếng hỏi

-Chủ tịch ... ông Hoàng Hạo Minh nghi ngờ chúng tôi làm giả giấy tờ về số cổ phần công ty Trần thị, ngài có thể lên tiếng lấy lại công bằng giúp chúng tôi?

-Oh...anh Hoàng thân mến, sao anh lại nghi ngờ chứ. Chẳng phải tôi đã kí rất rõ sao? Số cổ phần này là do thằng Phong nhà tôi tặng cho con bé mà.

Chủ tịch Lâm vừa giúp nó đâm một đòn chí mạng vào người cha bất nhân, trong lòng nó có chút hả hê

Cả người ông Minh mềm nhũn,gần như phải tựa cả vào người Nhã Lam để đứng vững. Lam cũng chả khác hơn ông Minh, đôi mắt trợn to như không tin những gì mình nghe thấy nhìn thấy

Một vòng tay mạnh mẽ ôm lấy eo nó kéo lại

Mùi bạc hà nồng nồng....

- Ông ta mất tập đoàn rồi...cũng thân bại danh liệt, bây giờ đến lượt em.

Yêu nghiệt thì thâm...phải rồi bây giờ đến lượt nó phải trả giá....

- Mọi người đã diễn xong chưa.....

25. Chap 24: Vì Chúng Ta Là Một Gia Đình....

Ai đó nhìn lên bầu trời đen kịt, mù mịt như chính chặng đường phía trước ...

lá cây xanh thẫm khẽ đung đưa làm lay động những giọt sương đêm ... gió thì thảo bên tai, hôm nay trời trở lạnh.

Có thứ gì đó lao lao trong lòng, cảm giác bất an hiện rõ trên khuôn mặt kiêu diễm của ai đó.

Ai đó khoác áo lên người nó, mùi hoa anh đào phảng phất, không đậm nhưng rất ngọt ngào

-Ngoài trời lạnh lắm. Khuya rồi sao không ngủ đi ?

-Anh!...

Sukiro dựa tấm lưng của mình vào thành lan can mái tóc vàng kim bay bay theo chiều gió, trông anh thật lãng tử. Ai mà đoán được người con trai này đã 32 tuổi rồi cơ chứ, trông anh như chàng 20 vậy. Khuôn mặt không quá đẹp nhưng ưa nhìn con người anh toát nên cái gì đó rất thu hút, 32 tuổi rồi nhưng cái mặt vẫn nhẵn thín không có 1 cọng râu nào...hay tai mặt anh dày quá râu không xuyên qua được :]

-Em không ngủ được! Nó đáp

-Cậu ta cũng được đấy, là một thằng con trai tốt, có bản lĩnh , có tố chất. Anh duyệt

Nó im lặng một lúc rồi hỏi

-Mai anh về Nhật à?

Biết ý nó không muốn đả động đến người đó , anh cũng không ép

-Ừk xa bé yêu ,anh đây cũng buồn lắm, tuy không đành lòng nhưng vì công việc anh phải đi....Sukiro buồn rầu

-Vất vả cho anh quá, anh chả muốn về ngay lập tức với chị MiChi ý. Vờ vịt chi nữa ...

-Đâu có...anh thề...buồn thật mà

-Anh với chị MiChi mau cưới nhau đi già đến mông rồi đấy. Anh để chị em đợi lâu thế

-Anh cũng muốn nhưng mà người ta chưa có chịu.... haijzzzz...Sukiro thở dài thườn thượt, nó cười cười véo má anh..

-Anh già ôi, khổ thân anh quá...

-Nhóc con lớn rồi có phải gan cũng to hơn rồi không? Anh vừa trẻ vừa đẹp trai mà dám kêu anh già hả????

Nó cười hì hì, ôm lấy anh. Người con trai này đã thay Thiên chăm sóc nó suốt 13 năm...

Với nó...Sukiro sama là bạn, là ân nhân, là anh trai, là cha...không thể tưởng tượng nếu không có anh nó sẽ sống ra sao

-Bé yêu của anh,bảo bối của anh. Em cũng phải sống thật tốt,thật vui vẻ. Anh không ở bên cạnh, bé yêu phải tự chăm sóc bản thân. Bọn anh cần em, gia tộc cần em. Bé yêu ạ!

-Em sẽ rất nhớ anh. Anh già ,em không lỡ gả anh đi đâu. Nó phồng má

-Cái con bé này...lớn rồi mà cứ như nhóc con 5 tuổi ấy nhỉ. Sukiro bật cười

Đêm nay thật dài....

*****_____*****

Thiên tiễn Tashi và Sukiro ra sân bay còn nó đi học, nó cũng muốn đi lắm nhưng lại sợ ra đó rồi nhất quyết không cho 2 người đó về

-Cậu mệt à? Hôm qua...

-không sao!... nó chen ngang câu nói của Khánh chuyện hôm qua nó không muốn nhắc nữa. Xong nó lại gục mặt xuống bàn

-Sao còn ngồi ở đó...???

Cái giọng này... là của tên yêu nghiệt đáng ghét. Nó ngán ngẩm ngược lên

-Không ngồi đây thì ngồi đâu. Chỗ này của tôi mà. Hấp à. Nó lườm anh

Yêu nghiệt nhú mày trực tiếp tiến lại một tay xách balo một tay kéo nó ra khỏi chỗ

-Làm gì thế?

-Chuyển chỗ ...

-Đi đâu?

-Em ngồi cùng tôi, chúng ta phải ngồi cùng nhau...

-Tại sao? Điên à? Nó giật tay ra quát anh

-Vì chúng ta là một gia đình, không thể có sự hiện diện của kẻ ngoài. ..anh đáp

Nó trừng mắt. ...vãi cả gia đình...

4 kẻ ngoài cuộc lắc đầu. Hai đứa này ở với nhau, ngày tận thế chắc chắn không còn xa nữa!!!!

26. Chap 25: Ai! Ai Phạt Ai...

Cái gì cũng có giới hạn của nó

Cho dù là ai, trong bất kỳ hoàn cảnh nào. Khi sức chịu đựng vượt quá giới hạn thì tất cả sẽ bùng phát.

Phong quá hối hận vì để mèo nhỏ ở cạnh tên lãng tử kia quá lâu, anh bắt đầu lo lắng có kẻ dèm pha rồi bắt vợ của anh đi

Có đứa hận không thể bóp chết đứa ngồi cạnh, ném ra ngoài cửa sổ cho tan xương nát thịt

Đứa ngồi cạnh còn chả thèm liếc anh một cái chỉ chăm chăm nhìn vào cái điện thoại thỉnh thoảng còn cười khúc khích. Ai đó thờ dài ngoáy đầu qua nhìn kẻ vào màn hình điện thoại.

Đôi mày nhú chặt, hai tai đã phả ra khói trắng....

Nó đang nhắn tin với Khánh...còn lưu tên cậu ta là Khánh đẹp trai, trong khi còn không thèm lưu số của anh...

Hoàng Hải Vi ngu như dog, rồ như bò kia có phải muốn anh tức chết không

-Thưa cô. Bạn Vi sai di động trong giờ ạ!

Cả lớp đang ồn ào bỗng im bật. Nó nghe tên mình được sướng lên thì trừng mắt nhìn yêu nghiệt.... thằng khùng kia mi lại muốn gì nữa đây

-Vi...em không nên dùng điện thoại trong giờ học ...

Bà giáo nhẹ nhàng bảo ban

-Làm ảnh hưởng đến bạn khác, tiêu biểu là em, bạn ấy nên bị phạt để làm gương cho các bạn khác cô ạ... Phong nhìn nó rồi cười đẽu một cái.

Nó trấn động... đùa nó à.

-Cô giao việc này cho em đây Phong...

-vâng em sẽ làm tốt. Phong gật đầu, bạn ấy là người rất có trách nhiệm:))

Trần Anh Phong. Mi được lắm dám hại ta à? Khổn con mẹ nó nạn . Nhớ bà đó. Quân tử trả thù 10 năm chưa muộn mà bà khi phải quân tử nên mi đợi đó mà xem

-Mau đi ra sân sau nhỏ cỏ

Phong trừng mắt ra thị oai. 4 đứa bạn (Phương+Tuấn Anh+Linh+ Hiếu) cùng nhìn nó bằng ánh mắt tiếc thương vô hạn...

-Mày đi cẩn thận.... Linh giả vờ chấm nước mắt

-Vi...thương lộ bình an hạ lộ nằm luôn nhé! Phương cười hì hì đưa tay bye bye nó...

-Em đừng đi... Tuấn Anh ôm ngực bộ mặt đau đớn níu kéo

-Anh sẽ vì em đi trộm nải chuối ... Vi, mày an tâm tao sẽ hi sinh tất thân cao cả của mình để trộm ày nải chuối đẹp nhất.... cứ tin ở tao... Hiếu vỗ ngực

Nó muốn cho tụi này vô nhà thương điên quá... sao chúng nó có thể cười trên nỗi đau của người khác. Các bạn tốt quá ha , vui quá ha, cứ cười đê rồi biết tay chị nhá...

-Câu giờ đến lúc nào nữa, đi thôi...

Yêu nghiệt đáng chết mi đi chết đi.

Nó ngậm ngùi bước theo

-Khoan đã

Mọi người lại tập trung nhìn về phía Khánh. Yêu nghiệt nhú mày.

-Thưa cô... là em cùng bạn Vi nhắn tin nên em cũng xin chịu phạt cùng bạn ấy...

Ồ..... cả lớp ồ lên, khuôn mặt yêu nghiệt biến thiên liên tục, chả biết đang bày sẵn trò gì trong đầu

Trời ôi bạn Khánh anh hùng quá không giống tên tiểu nhân bỉ ổi kia... người đầu mà đẹp trai thế...

Nhìn đôi mắt sáng như sao của nó đang nhìn Khánh có đứa uất đến tận cổ

-Chuyện này....

Bà giáo có vẻ khó xử lắm vì đây toàn những nhân vật tầm cỡ đặc tội là chết như chơi

-Cô không được thiên vị đâu nhé.

Phong muốn giết con nhỏ tên Phan Hồng Phương quá...nó muốn phá đám à...kìm nén nhất định phải kìm nén...

-Được. Vậy Khánh cùng đi với Vi . Phong em phụ trách giám sát.

....

Tuấn Anh khều khều tay Phương

-Gì?

-Sao cậu làm thế?

-cho vui...đần thế !

Tuấn Anh sa sầm, cái con người này động chút là nói anh ngu không thì dốt, đần... thật làm người ta tức chết

-Vui cái *beep* còn chưa đủ loạn

-Không sợ thế giới loạn chỉ sợ nó không loạn... tôi muốn xem. Ai! Ai là người phạt ai

27. Chap 26: Người Lạ Mặt

-Khánh nhìn này ,nhìn này... cái cây gì kì chưa này... trông nó như con sâu róm ý nhỉ...

- Khánh ơi xem này, bó hoa đại đẹp nhất thế kỷ 21 nhé...

Nó chạy nhảy năng xăng khắp nơi...đây là hình phạt đó hả????

Đấy mắt ai đó hiện nên những cái nhìn tức giận. Cái con người kia còn không xem anh đang tồn tại ở đây...

-Hai người tới nhỏ cở chứ không phải đi dã ngoại nhé. Cậu qua bên đó còn em theo tôi qua đây. Ai đó đứng hiên ngang chỉ tay ra lệnh

-Chúng tôi làm cùng sẽ vui hơn. Khánh nói

-Tôi nhắc lại. Cậu tới đây chịu chứ không phải đi chơi mà vui mới không vui. Phong nhú mày. Dám dụ dỗ mèo nhỏ nhà anh sao? Không có cửa đâu.

-Tôi muốn ở đây làm với Khánh

-Không nói nhiều . Em còn không mau đi theo tôi?

-Phong cậu đừng có ỉ thế làm càn. Khánh bực mình nói

-Tôi chính là muốn bức người như cậu đó đã sao? Không phải cậu tình nguyện chịu phạt , tình nguyện nghe tôi sai khiến sao? Giờ còn muốn phản bác gì nữa?

-Cậu.... khuôn mặt khánh đỏ bừng bừng, cơn giận hình như đã lên đến đỉnh điểm và sắp bùng phát

Phong cũng chả khá hơn, đôi mắt xanh lục bảo lạnh giá như băng ở nam cực. Từng đường nét trên khuôn mặt anh càng trở nên rõ hơn như thể người con trai này đang gồng mình gánh vác thứ gì đó to lớn lắm

Nó nhìn Khánh rồi lại nhìn Phong, chạm vào cái nhìn gai góc của ai đó bỗng nhiên nó rùng mình khiếp sợ .

Một đôi mắt nó chưa từng thấy ở người con trai này....

Ai đó vội lảng tránh ánh mắt của anh, nó lí nhí nói với Khánh

-Đừng chấp với cậu ta...

-Còn không đi. Nó trừng mắt nhìn yêu nghiệt

Khánh ngậm ngùi ở lại nhìn bóng con bé cùng ôn thần khuất dần...đôi tay không tự chủ siết chặt lại nắm mạnh vào thân cây gần đó

Nó và Phong cùng ngồi trên một chiếc ghế đá, dưới tán cây cổ thụ đang vươn người đón từng ánh nắng, thỉnh thoảng còn nghe thấy tiếng gió thì thầm bên tai. Cả hai im lặng ,hai cái bóng vẫn trải dài dưới mặt cỏ

Đôi mắt lục bảo mờ đi dưới cái bóng của quá khứ.

-Em còn nhớ ngày đầu tiên khi chúng ta mới gặp nhau không??? Phong hỏi

Nó mím môi rồi đáp lại

-Rất cuộc thì cậu muốn gì? Cậu đang trả thù tôi đấy à?

-Phải. Tôi đang trả thù em. Đôi môi anh nhếch lên vẽ ra một nụ cười nửa miệng đầy kiêu ngạo.

Anh đang trả thù nó, trả thù vì nó dám hành hạ trái tim anh. Trả thù vì nó đã đẩy lên trong anh cái cảm giác nhưng nhớ , mong chờ. ...thổi bùng lên ngọn lửa khao khát một gia đình có anh, có nó và những đứa con bé bỏng.... (mơ xa thế anh! Về trái đất đi anh Phong :))

Tự trong lòng nó trào dâng một cảm giác khó tả.... nó nhìn Phong, đôi mắt tím yêu mị cuốn anh vào lưới tình không nổi thoát...

Đoàng...1 tiếng súng vang nên xé nát một vùng trời

Một dòng máu chảy xuống nhuộm đỏ cho những cánh hoa...

Tô thăm cho nên cỏ xanh thăm...

Ai đó giật mình, người con gái đó từ từ ngã vào lòng anh...

Trong lúc nửa tỉnh nửa mê nó nghe thoáng giọng ai đó khẩn thiết cầu xin nghe giọng ai đó điên cuồng gọi tên nó

-Vi tỉnh lại đi...

-Con ngu này em mở to mắt ra nhìn tôi đi...

Một vài người lạ mặt mặc đồ đen bước đến...

28. Chap 27: Đừng Xa Anh, Xin Em Đây....

Ai đó hoảng hốt đỡ lấy nó, đôi tay nhuộm màu đỏ tươi của máu. Đôi mắt lục bảo hoang mang...

Anh không sợ chết nhưng anh sợ người con gái đó rời xa anh, anh sợ không được nhìn thấy người con gái đó mỗi ngày, không được thấy nụ cười của người đó, không được thấy khuôn mặt người đó khi tức giận hay nhí nhảnh nhìn anh cười

-Vi ... cô lên em...cô lên tôi sẽ đưa em đi bệnh viện. ..nhanh thôi...

-Muốn đi? E rằng không dễ vậy đâu cậu nhóc. Để con bé lại và rút đi.

Đôi mắt lục bảo hắt lên những tia máu đỏ lè dọc ,ngiên ,đan chéo rất đáng sợ

Trần Anh Phong lúc này không còn là anh nữa, con quỷ trong anh thức sự đã thức tỉnh che mờ lí trí của anh.... biến anh thành một kẻ khát máu.

Nhìn sâu vào đôi mắt ấy chỉ thấy một màu đen u tịch bủa vây.

-Muốn mang cô ấy đi à ? Bước qua xác tao đã

-Không tự lượng sức.

1 kẻ bịt mặt kinh khinh nhìn anh rồi nói

Ai đó giận giữ , máu trong huyết quản đã sôi sùng sục.

Chúng làm mèo nhỏ bị thương

Lặng mạp anh

Coi thường anh...

Đáng chết. Nếu chúng muốn chết anh cũng không ngại tiễn chúng một đoạn

2 tên lao vào tấn công anh như vũ bão nhưng chúng đã quá khinh thường địch . Trần Anh Phong anh đâu phải hữu danh vô thực. Anh bước vào giang hồ từ nhỏ đôi tay đã nhuộm đầy máu tươi còn phải kiêng dè gì nữa sao.

Trần Anh Phong nhếch môi cười, khuôn mặt ác quỷ thâm trầm khó đoán.

Đôi mắt màu xanh lục bảo sâu hun hút, nhìn sâu vào đó chỉ thấy sự u ám của bóng tối

Crắc....

.....Á.....Á.....

Tiếng hét chói tai vang lên, một tên sát thủ nằm sõng soài ra đất vật vã ôm cánh tay đã bị phé

Mấy tên còn lại nhìn anh kiêng dè

Bây giờ trong đầu anh chỉ có giết và giết....

-Ph....Phon...Phong

Tiếng gọi thều thào yếu ớt của người con gái làm anh sực tỉnh

Anh nhất thời quên mất cô còn đang ở đó chờ anh....

Vết thương vẫn không ngừng rỉ máu, nét không cầm máu ngay con mèo nhỏ của anh sẽ chết vì mất máu mất...

Lũ sát thủ cố gắng trì hoãn thời gian để nó mất máu mà chết. Thật ti tiện

Trần Anh Phong càng ngày càng sốt ruột....

-Thằng ranh, không đùa với mày nữa kết thúc thôi. Một tên sát thủ đưa họng súng về phía Phong

Pằng....

Viên đạn sượt qua tai Phong rồi lao thẳng vào giữa tâm mi của tên cầm súng, một người con gái mặc đồ đen cầm khẩu súng lục bạc chạy đến

-Đi đi, đưa con bé tới bệnh viện, ở đây tôi sẽ xử lý.

Phong hơi ngậy ra vì bất ngờ.

-Còn không mau đi

Phong vội vã bế nó đi, anh chạy vụt qua khán khi anh đang chạy từ khu phía tây sang...

-Vi....Khánh kinh ngạc nhìn người con gái đã mất ý thức nằm trong vòng tay Phong. Máu ... là máu ...trên người con bé toàn máu...

Trần Anh Phong đặt nó vào xe rồi lao như điên tới bệnh viện theo ngay sau là xe của Khánh

Phong cầm chặt tay nó...bàn tay nhỏ lạnh ngắt khiến anh giật mình

-Cố lên Vi, anh cần em.... đừng xa anh, xin em đấy.....

29. Chap 28: Nắm Chặt Tay Em....

Trước cửa phòng phẫu thuật người con trai sốt ruột đi qua đi lại. Chưa bao giờ người ta thấy anh mang bộ mặt hoang mang như thế, ngay cả khi mẹ mất người con trai này cũng chỉ đứng nhìn người ta đẩy băng ca đi một cách vô cảm...

Chiếc áo đồng phục trắng loang lổ đầy máu ... Phong ngồi xuống ghế cố gắng tìm ình một điểm tựa...

Phong vuốt mặt, thi thoảng lại thở dài như đang cố gắng đè nén một áp lực nào đó tận sâu trong đáy lòng.

.... con bé có mệnh hệ gì chắc anh cũng không sống nổi

Một người con trai hốt hải chạy tới túm cổ áo Phong nôi dậy....

- Nói... cậu đã làm gì Vi nhi ? Tại sao cô ấy bị thương. Khánh giận dữ nói, khuôn mặt Khánh vừa hiện lên vẻ lo lắng lại vừa oán hận

Phong gạt phăng tay Khánh ra khỏi cổ áo mình.

-Im, đừng chạm vào tôi.

Khánh định nói thêm gì đó nhưng từ phía hành lang tiếng bước chân vội vã khiến anh dừng lại. ...

Tuấn Anh, Linh ,Phương, Hiếu và Hải Thiên chạy tới.

Giọng Thiên như lạc hẳn đi, anh hỏi Phong

-Con bé đâu rồi?

-Vẫn còn phẫu thuật. Phong đáp buồn rầu

-Vẫn còn chưa ra? Khốn nạn...

1 giọng nữ vang lên đầy phẫn uất. Mọi người nhìn về phía cô...người con gái lạ mặc đồ đen toàn tập.

Cô mang vẻ đẹp sắc sảo khác hẳn với nó . Đôi mắt đen lay láy linh hoạt chứ không long lanh ngây thơ như Vi, mái tóc búi gọn sau gáy nhìn sơ sơ cái con người này cũng biết cô là người rất quý tắc

-Giang...

Chat...

Người con gái tát Thiên 1 cái rất đau rồi hần giọng quát

-Anh làm anh trai kiểu gì thế? Đến em gái cũng không bảo vệ nổi . Thật vô dụng.

-

-Con bé mà bị làm sao em sẽ xé xác anh...

Mọi người tưởng Thiên sẽ giận nhưng anh chỉ im lặng vươn cánh tay ra ôm cô gái đó vào lòng. Một lúc sau chủ tịch Hoàng mới nói một câu.” anh xin lỗi”

Cửa phòng cấp cứu mở nó được đưa ra ngoài, khuôn mặt trắng xanh do mất máu quá nhiều.

-Vi... Vi...

Mọi người xúm lại bên chiếc băng ca...

-Người nhà bệnh nhân hãy bình tĩnh. Chúng tôi phải đưa bệnh nhân tới phòng cách ly.

-bác sĩ nó có sao không?

- Rất may viên đạn chúng vào phần mềm. Chúng tôi đã lấy đầu đạn rồi bệnh nhân chỉ cần tĩnh dưỡng nghỉ ngơi thôi...

-May qua...

Thiên thở phào...

Một lúc sau ai cũng nhón nháo muốn ở lại với nó...

Cả góc bệnh viện om sòm như cái chợ vỡ

-Thôi. Mọi người về hết cho thằng Phong ở lại đây với con bé...

-Anh....

Phương nhúu mày

- Về thôi .Thiên nói dù rất thắc mắc nhưng Phương vẫn làm theo, Phong rút điện thoại gọi cho quần gia mang đồ đến cho anh thay rồi trở vsof phòng bệnh. ..

Ai đó nắm lấy tay nó thì thầm ” cảm ơn vì em.không bỏ lại anh một mình”****

Người con trai si ngốc nhìn người con gái khẽ mỉm cười, anh vén mấy ngọn tóc lòa xòa rồi hôn nhẹ lên cái trán ương bướng của nó... “Anh sẽ không bao giờ buông tay em. ”

Đó có phải lời hứa??????

Hay sau này lại là một vết cứa trong tim????

30. Chap 29 :em Béo Như Nhợn Ý....

Hàng lông mi rung rung, đôi mắt tím mơ màng,nó nhìn thấy cái quạt trần màu xanh đang quay nhè nhẹ , mùi thuốc sát trùng sộc vào mũi....nó nhú mày nhìn tên yêu quái đang ngả đầu vào tường ngủ,có vẻ tư thế không tốt nên ai kia cứ nhăn mặt mãi...

Cơ mà nhìn cái mặt yêu nghiệt kia nó ghét thế không biết. Ai đó co chân đạp ân nhân rơi tự do xuống đất Rầm....

Bạn Phong anh dừng ôm trọn sàn nhà, chưa kịp định hình chuyện gì xảy ra thì đôi tai ngàn vàng của anh liền đón ngay thông tin từ cái loa phát thanh di động....

-Dậy đi đồ con nừa...mặt trời chiếu tới mông rồi

Bạn Phong đứng dậy xuôi xuôi quần áo, mặt mày cau có như ông cụ non

-Mới sáng ra đã làm loạn rồi. Coi bộ em khỏe quá nhỉ?

-Chứ sao!!!! Nó hất mặt

-cứ tưởng hôm qua ngỏm cơ,ai dè lão diêm vương yếu bóng vía không dám nhận em...

Nó bĩu môi

-Tôi mà ngỏm thì thế giới mất đi một con người, đất nước mất đi một đứa con, nhà nước mất một nhân tài , công ty mất đi một phó tổng tận tụy,dòng họ mất đi một thành viên, anh thiên mất đi một người thân,tụi quý mất đi một người bạn....mất mát quá lớn nên tôi không thể bỏ mọi người mà đi

-Trách nhiệm quá ha...ai đó trề môi

-sao?? Nó lườm anh

-Ý kiến gì? Lên phòng....anh hất cằm

#\$@%&&*&*&”&::’!#\$&-/??:’!\$&....

Cuộc đấu võ mồm giữa bệnh nhân và yêu nghiệt chắc sẽ không dừng lại nếu những kẻ hòa giải không xuất hiện kịp thời

-Vi nhi cậu ổn chưa?

Khánh đẹp trai xuất hiện, nó ngay lập tức vứt tên yêu quái kia ra một chỗ say sưa ngồi buồn với Khánh

- Ăn gì chưa mà nói lảm thế? Cô gái tên Giang lườm nó

-Em chưa , chị về khi nào thế?

-Tôi về lúc cô đang mê man vì mất máu... cô chẳng lo ình gì! Cô thừa biết bây giờ rất nguy hiểm, chớ cùng rút rệu ông ta không dễ tha cho cô đâu...cô...

-Thôi thôi em biết rồi. Thế hôm qua chị cứu em à?

Nó chớp mắt nhìn Giang

- Là hôn phu của cô tôi không dám nhận công bừa đâu. Người ta còn trông cô cả đêm đấy
 Nó trầm mặc, yêu nghiệt có thể đi và bỏ nó lại một mình cho lũ sát thủ đó.
 Nhưng hấn lại ở lại còn bất chấp cứu nó....
 -Này nghĩ gì mà nhìn mắt em ngu quá trời!
 Nó cầm gỏi phananh tới tấp vào người Phong
 -Cậu ngu ý...
 -Nè tôi cứu em đó nha không cảm ơn lại còn đánh tôi à. Đạo lý ở đâu thế/???
 Phong vừa lé vừa nói
 -Tôi khiến à,?
 -Em có biết là em nặng lắm không ? Nặng như con nhện ấy... lại còn đánh đá nữa... em có phải con gái không vậy!!

31. Chap 30: Rung Động ...

-Cậu cút ngay ra khỏi đây, ngứa cả mắt. Nó hét nên
 -Vi nhi, đừng vận động mạnh quá, vết thương vẫn chưa lành mà. Khánh lo lắng nhìn con bé
 Vi cười tít cả mắt lắc đầu
 -Không sao, vẫn là bạn Khánh đẹp trai tốt bụng nhất
 -Đồ mê trai...
 -Cậu ghen với tôi à? Có phải cậu thích Khánh không? Nói thật đi bây giờ là thế kỉ 21 rồi mọi người sẽ chấp nhận được việc này... haijz thật không ngờ cậu là loại đó... Giang chị giúp em gửi lời chia buồn sâu sắc tới chủ tịch Trần
 Ai đó không những không tức giận mà còn hùa theo nó
 -Nói như vậy em rất muốn chứng thực có phải tôi là gay hay không? Được tôi cho em toại nguyện, tối này nhất định không làm em thất vọng. Trần Anh Phong nở một nụ cười gian tà nhìn mèo nhỏ
 Con mèo nhỏ xù lông,dơ vuốt....
 -Cậu...nó còn chưa kịp nói thì anh đã nhảy vào nói tranh
 -Em nôn nóng vậy sao? Không được đâu... bây giờ người ta không muốn làm em bị thương. Phong nháy mắt
 -Biến thái ! Trần thiếu cậu quả thật rất biến thái
 -Vậy mới hợp với em đó mèo nhỏ...
 -Thôi thôi, 2 cô cậu im lặng rùm rộ. Đây là bệnh viện đấy nhé. Giang cười , cặp đôi hoàn cảnh này quả thật là...
 -Chị đi làm thủ tục xuất viện...
 Giang vừa đi khỏi thì Khánh cũng có điện thoại phải về gấp, phòng bệnh chỉ còn lại nó và Phong. Tự nhiên nó thấy không thoải mái. Cả 2 im lặng không ai nói với ai câu nào mãi một lúc nó mới mở lời..
 -Này! Cảm ơn

-Vì cái gì? Phong hỏi. Anh thừa biết vì chuyện gì mà mèo nhỏ cảm ơn nhưng thứ mà anh muốn nghe không phải lời cảm ơn đó

-...Đã cứu tôi

- Không phải cảm ơn là xong đâu.

Nó nhú mày. Cái tên này lại muốn gì nữa đây...

-Tôi muốn em nấu cho tôi một bữa như ngày trước ấy

Phong cười hiền, tự nhiên nó thấy tim đập mạnh trong lồng ngực cảm giác khó tả... Phút giây ấy người con trai đó hiện nên như một nam thần , dáng người cao cao khuôn mặt như có rắc thêm bột hào quang sáng chói, khuôn mặt sắc nét nhìn đã biết ngang tàng.... nụ cười hiền khiến người đó càng thêm mị ảo , nhìn vào đôi mắt lục bảo nó như bị bỏ bùa đầu óc trống rỗng không còn nghĩ được gì.

Ai đó muốn vả vào mặt mình một cái cho tỉnh...

Mình bị làm sao vậy ...? Nó tự hỏi

-Vi...

Nó giật mình ngẩng lên nhìn Phong

-g..gi..gì ???

-Mặt em dính gì này...

-Đâu..đâu...

Nó ngây ngô đưa tay lên xoa xoa mặt

-Không phải chỗ đó... Phong nhẹ nhàng nhắc nhở rồi đưa tay lau đi vệt đen đen trên má mèo nhỏ

Cảm giác bàn tay ấy chạm vào như có luồng điện từ chạy dọc cơ thể...ai đó như muốn nổ tung ra...

Khuôn mặt nó ửng hồng nhìn rất đáng yêu khiến ai đó chỉ muốn cắn ột cái.

32. Chap 31 : Anh Mau Cưới Vn Đi...

Thiên nháp môi ly rượu vang, đôi mắt tím lạnh lùng liếc nhìn những con người đang bon chen ngoài kia...

Trong cái xã hội này lắm xô bồ người ta chết vì tiền, chết vì danh vọng địa vị ít ai chết vì tình cảm bởi theo họ như thế là ngu ngốc ,là bần hàn...

Người đàn ông đó nhẫn tâm giết chết đứa con của mình chỉ vì tiền ,vì cái khối tài sản khổng lồ vốn dĩ không thuộc về ông ta...

chiếc ly thủy tinh như muốn vỡ ra thành ngàn mảnh vì chịu áp lực quá lớn...

Giang im lặng nhìn anh, cô biết trái tim anh đang rỉ máu...

Bi kịch làm sao khi cha giết mẹ, con muốn báo thù cha, cha lại muốn giết con... đây là cái đạo lý gì???? Lý lẽ gì????

-Giang anh phải làm bây giờ???

Người đàn ông cô yêu đang đau khổ cô phải làm gì đây...

Giang không thể gánh nổi đau ấy thay anh , không thể nhìn anh tự lụy tàn trong hận thù cao như trời rộng như biển

Cô bước đến ôm người đó, cho anh một điểm tựa , cho anh một niềm tin. ..

Thiên ôm lấy người đó, cả cơ thể to lớn dựa hẳn vào người cô, cảm giác như anh không còn chút sức lực nào...

Người con gái nhỏ trong lòng vỗ nhẹ vào tấm lưng to lớn như an ủi! Đôi lúc im lặng cũng nói nên nhiều điều lắm...

Bàn tay cô như xoa dịu những vết thương hằn sâu trong lòng anh...

Cảnh tượng đang lãng mạng thì bị hai kẻ mặt dày phá đám

-Mùi mẫn quá ha...

-Quá lãng mạng...

-Anh chị mau cưới nhau đi

-Thật không nỡ gả anh hai đi nhưng mà thôi...phải gả đi không hai già mất ...

-Quá chuẩn...!

Hai nạn nhân bị phục kích bất ngờ không kịp phản kháng người đồ mặt kẻ luống cuống nhìn đến hai.

Hai kẻ mặt dày thay nhau chặt chém, kẻ tung đũa hứng ăn ý vô cùng luôn * cười *

-Bé trốn viện đấy à? Ai đó then quá đành nói lảng sang chuyện khác

-Bé khỏe mà ! Chị Giang đồng ý cho bé xuất viện rồi.

-Mèo nhỏ em bị anh Thiên dắt mũi rồi. Người ta nói lảng đó . Thiên ka có phải nên cho tụi em ăn tiệc rồi không?

Thiên hứ nhẹ... đúng là không qua mặt được thằng nhóc đó

-chú nữa con bé vừa tỉnh đã đưa nó đi lung tung , chưa khỏi nên ở nhà nghỉ

-Em đưa mèo nhỏ đi tắm nắng, mèo nhỏ kêu chánmà...anh mau mau cưới vk đi người ta xinh đẹp như vậy dễ bị người khác chú ý lắm. Mà anh không cưới làm sao em dẫn mèo nhỏ về nhà được. vậy nên anh mau lấy vk đi

Nó đồ mặt quát

-Ai muốn theo cậu về

- Không phải anh thì không thể là ai khác đâu...

Phong vuốt nhẹ tóc nó, khuôn mặt trở nên lạnh lùng...

Hoàng Hạo Minh ông làm vk tôi bị thương tôi bắt ông phải trả giá....

Sorry vì để m.n đợi lâu, Hannie bị ốm nên ra chap muộn mong các tỉ muội huynh đài tha tội.* cúi đầu *

M.n có thể cmt ý tưởng k k mk đang bí ý tưởng. Rất mong hồi âm...

33. Chap 32: Không Thể Nào

Hôm sau hai kẻ liều mạng đi đăng ký kết hôn thật kiến bàn dân thiên hạ xôn xao hẳn.

Để hai anh chị có nơi riêng tư lãng mạng bạn Hải Vi của chúng ta chính thức gia nhập hội những người vô gia cư...

Ai đó than thở....

-Linh... mà có phải bạn tao không?

-có . bạn Linh trả lời trác nịch

-Vậy mày cho tao ở nhờ nhà mày một tháng thôi ha... ở khách sạn anh tao không yên tâm....nhà mày nha...

-À...Đư...

-Linh cho tao ở rồi mày ạ... tao xin lỗi. Nhưng mày chậm chân rồi. Phương từ đâu nhảy vào chặn họng Linh
Linh ngơ ngác, Phương cười ẩn ý đánh mắt về phía hội trưởng

-À đúng rồi... xin lỗi mày nha Vi...

Có đứa tiu ngiu

Nói đoạn nó nhìn Tuấn Anh và Hiếu...

-Hai chúng mày...

-Tuấn Anh tốt bụng...

Có kẻ nhũu mày.... ai đó cười mà sau lưng toát mồ hôi lạnh

Linh đưa tay lên cổ làm động tác cắt yết hầu khiến ai đó càng sợ . Bèn giở thủ đoạn để tẩu thoát

-Alo...nói to lên...

-.....Túâ...n.

-im nào tao nghe điện thoại đã....

-Alo...cái gì cơ . Ổn ào quá. ...

Nói rồi bạn Tuấn Anh bỏ ra ngoài

Trên mặt ai đó đã xuất hiện những vạch đen , nhin ...phải nhin....

Ai đó lại tươi cười quay sang bạn Hiếu

-Hiếu đẹp trai (Lai cỡ hỏ)... galang (như thằng tăng động) ... bạn cho bạn Vi ở cùng nha....

Hiếu lắc đầu” bạn rất tốt nhưng tớ rất tiếc, tớ chỉ có một cái mạng để lo cho vk cho con thôi mong bạn thông cảm”

-Tui ở trung cư mà... có một phòng thôi...

Mất nó giật giật.... cái lũ này...

-hu hu chúng mày lờ lờ nào để tao phải ở đầu đường xó chợ thế hả... tụi bay không thương tao...huhu...

Ai đó giả vờ giận dỗi

Ai đó cười nham hiểm

- Có chuyện gì thế? ?? Gia Khánh bước vào lớp nhìn nó đang bù lu bù loa lên mà phát hoảng

- Khánh ơi! !!!!!

- Vi nhi ai bắt nạt cậu hả?

Nó giả vờ quệt nước mắt ra vẻ đáng thương lắm ý... có đứa mặt đen xì...

-Tháng này cậu rảnh không???

- sao thế??? Nói tôi nghe nào.

-Khánh, có phải cậu lo quá nhiều rồi không? Chuyện của Vi tôi sẽ lo không phiền cậu ...

Khánh đề lên cơn giận. Anh không là gì của con bé cả còn người ta là hôn phu, anh lấy tư cách gì mà quản...nó phụng phịu vì bị ai đó kéo về chỗ...

Tan trường có đứa giận bỏ đi trước

....đứa cùng bàn những nhặng đi theo sau...

-Em giận giai thế..

Có đứa bơ...

-này... có đứa bơ tiếp tính chọc đứa cùng bàn thì...

-Vi cẩn thận em....

Ai đó đẩy nó sang một bên, nó nghe thấy 1 tiếng va chạm lớn vội vàng ngược nhìn...

Không ... không thể nào... không thể nào...

-Phong ơi.

34. Chap 33: Đã Có Tôi Ở Đây Rồi!

Thân gửi độc giả,

Kỉ niệm truyện của Hannie đạt 10k lượt đọc mình đăng liền hai chap cho các huynh đệ tỉ muội đóng góp ý
Tiện đây Hannie cũng nói trước, Hannie đang học lớp 12 nên lịch học chẳng chít nên có thể không ra chap
hàng ngày được. Hannie sẽ cố gắng đăng một tuần 3 chap. Mong mọi người thông cảm cho Hannie...

Ai đi qua cho Hannie ít cmt hay vote lấy động lực ^^

-Phon..g.... ơ.i....

Môi nó mấp máy , giọng lạc hẳn đi...

Phong nằm đó...bất động giữa vũng máu đỏ tươi , đôi mắt màu lục bảo nhắm nghiền.

Ai đó hoảng hốt xiêu vẹo chạy đến bên người kia, trong lòng ai đó dấy lên một cảm xúc khó tả...

Trái tim nó như có ngàn mũi kim đâm vào, đau tê tái ...

Đôi tay nhỏ run run chạm vào người kia...cảm xúc như vỡ òa... đây vốn không phải giấc mơ. Người đó vì
cứu nó nên bị xe cán... là người đó hi sinh vì nó...

-Phong.... Phong ơi... tỉnh lại Phong ơi...hu hu tỉnh lại đi ,mở mắt nhìn tôi đi Phong....

Nó lay Phong, nhìn anh bất động nó sợ vô cùng ...

Nó sợ anh sẽ như mẹ sẽ bỏ nó đi mãi mãi

Nó sợ không ai chọc cho nó cười khi nó không vui....

Nó sợ không được nghe những lời quan tâm dù chỉ là của bạn bè

Nó sợ ... nó rất sợ

- Phong mở mắt ra nhìn tôi đi... xin cậu đấy....

- Phong à làm ơn đi....

Người nào đó khấn khoản cầu xin nhưng ai kia vẫn nằm im bất động.

Nó khóc , khóc nhiều lắm.... chả biết nó khóc từ bao giờ nhưng những giọt nước mắt kia không chỉ mặn mà
còn rất đắng

Nó đau còn hơn cả khi bị chúng đạn

Sợ còn hơn khi bị cha tống sang Pháp

....

-V...I...Vi....

Bàn tay ai kia cố gắng đưa lên lau đi những giọt nước mắt trong như pha lê

-Phong.... ai đó vừa vui vừa đau lòng. ..

Vui vì người đó đã có phản ứng

Buồn vì người đó đang bị thương nặng.

Phong đưa bàn tay to lớn đã thấm những vệt máu đỏ tươi lau đi những giọt nước mắt của người con gái anh yêu. Anh có mơ không? Con mèo nhỏ đang khóc vì anh kia...

Như vậy cũng rất đáng....

-Phong, đừng nói nữa cậu mệt rồi tôi đưa cậu đi bệnh viện

-Đừng lo.... em đừng khóc.... tôi ổn mà...

-còn nói không sao ... huhu cậ ... u ... cậu mất nhiều máu quá....

Ai đó nói trong tiếng nấc

Ai đó nghẹn ngào.... có sao từng lời nói của người đó lại ngọt ngào đến vậy.... có sao anh hạnh phúc như thế.

..

Brừm

.....

.....

.....

Chiếc BMW rồ ga lao thẳng về phía nó....

Đôi mắt tím mở to kinh hãi...

...như một sự chờ đợi cái chết....

Nó siết chặt tay Phong....

...Chiếc BMW chỉ cách nó có một gang tay thì người con trai ấy dùng hết sức bình sinh ôm chặt người con gái lặn nhanh sang một bên...

Nó còn chưa tin mình thoát chết thì bên tai nghe thấy giọng nói đa khàn đặc của người con trai.

-Không sao...đã có tôi ở đây rồi...

Nó ngồi dậy ôm phong

-...Phong. ...

Ai đó kiệt sức ngất luôn trên vai nó....

- Vi.....

- Phong.....

35. Chap 34: Thì Ra Tôi Thích Cậu...

Nhưng bước chân vội vã, những con người bon chen ...tiếng gọi ,tiếng hét , vài tiếng khóc...

Tất cả nó đều không nghe thấy...bây giờ trong mắt nó chỉ có người đó... chỉ tồn tại người đó....

” đừng để ai đó ra đi rồi mới mong họ đừng biến mất... khi đó người bị tổn thương nhất chính là con đây, bé yêu”

Câu nói của mẹ chợt vang lên trong suy nghĩ... phải nó sai rồi...nó không hề nhận ra người đó rất quan trọng
Không hề nhận ra người đó đã chiếm một vị trí quan trọng trong tim...

-Vi...buông thả Phong ra chúng ta phải đưa nó đi bệnh viện

Tuấn Anh sốt sắng

-Vi...

Phương kéo nó ra , chiếc băng ca trắng nhanh chóng đưa Phong đi cấp cứu, nó ở cùng anh...

Không nói, cũng không khóc nữa... đơn giản chỉ ngồi đó nắm chặt tay người kia...

-Tôi tin cậu ... ai đó khờ thì thầm

Phương , Linh nhìn chú mực vào nó...lần trước người con trai đó ôm nó trong lòng quần áo lấm lem toàn máu là máu...lần này là nó...

Đây có phải là một vòng tuần hoàn do chúa muốn thử thách hai con người này???

Trước cửa phòng phẫu thuật, người con gái ngồi im nhìn chiếc đèn đỏ vẫn sáng rực ở trước cửa phòng phẫu thuật....nó đặt cược mọi niềm tin vào người ấy...

” -Mỗi chân à?

-...nếu mày bước thêm một bước tao với mày không còn là bạn...

-Được chúng ta sẽ không là bạn...

-Kết hôn cùng tôi...

....

-không sao...có tôi ở đây rồi...”

Từng dòng hồi ức hiện về khiến ai đó càng đau lòng...

Cạch...

Chợt 1 y tá vội chạy ra...

-Ai là người nhà của bệnh nhân? Bệnh nhân mất máu quá nhiều cần được truyền máu gấp. Ai nhóm máu AB theo tôi

AB nhóm máu cực kỳ hiếm...mọi người nhìn nhau...

-Tôi có máu nhóm AB

Nó bật dậy khỏi ghế

-Vi..không được mày vừa mới phẫu thuật. ... Phương can ngăn nhưng bị ai đó gạt phăng đi

-.... không quan trọng miễn người đó được cứu sống.

Đôi tay phương buông thõng, cái này người ta hay gọi là sức mạnh tình yêu đó sao...

Vì người mình yêu mà hi sinh bản thân!

Lát sau nó quay lại với một miếng bông gòn sát trùng còn rịt chặt tại chỗ kim châm

Hơn 2 giờ sau...ca phẫu thuật hoàn tất Phong được đưa đến phòng hồi sức

-Về nghỉ đi mày mệt lắm rồi. Tuấn Anh vỗ vai nó

-Tao đợi cậu ta tỉnh...

-Nhưng ...

-Để nó ở lại đi...Phương nói rồi kéo Tuấn Anh ra ngoài...

Ai đó nhìn cái người nằm trên giường mà sốt...

-Đồ ngốc...

-Đại ngốc... thế mà dám khoác lác mình thông minh cơ...

-Này

-Thực ra thì cậu cũng không đáng ghét lắm...hôm đó tôi cũng nóng quá mà đòi tuyệt giao với cậu . Xin lỗi nhé...

-Phong...

-Phong nàytôi ngốc quá phải không? ???...thật ra thì tôi thích cậu.

-Thật đấy... tôi cũng mới biết thôi...mau tỉnh lại Phong nhé....!

Ai đó vẫn độc thoại một mình...

Nhưng nói ra thì nhẹ lòng lắm chứ....

Nó kéo chăn đắp cho anh rồi thơ thẩn ngắm người nào đó...

36. Chap 35: Về Nhà Mới...

Chạm nhẹ vào khuôn mặt chỉ nhìn thôi cũng biết ngang tàng ai đó bắt giác mỉm cười...

Chưa bao giờ nó ngắm ai đó kĩ đến vậy, từ mái tóc màu nâu hơi rối đến vầng trán cao ngao, đôi mày đậm ngang bướng, sống mũi cao dọc dừa, hàng mi thẳng đang cụp xuống che giấu đôi mắt lục bảo sâu thẳm ...

Sao người đó đẹp trai thế nhỉ!!! (giờ chị mới biết à)

Sáng hôm sau

Khi những tia nắng đầu tiên chiếu vào phòng ai đó nhíu mày thức dậy...

Nó hoảng hồn vì thấy mình nằm trên giường! Yêu nghiệt đâu????

Ai đó hốt hoảng nhìn quanh

-Dậy rồi à? Trông em rất mệt mỏi...

Nó tròn mắt nhìn Phong

Thế bây giờ nó là bệnh nhân hay anh là bệnh nhân???

-Này! Em sao thế???? Có đứa lo lắng

Nó lắc đầu....

-Cậu tỉnh từ lúc nào? Có còn đau ở đâu không? Dậy rồi sao không gọi tôi!!!

Ai đấy được quan tâm sướng rơn, cười toét cả miệng

-Tôi không sao! Tại thấy em ngủ say quá nên không lỡ đánh thức

Ai đó véo mũi nó trách yêu

- Anh Thiên nuôi em ăn uống thế nào mà em nhẹ thế hả?

-Bỏ ra... nó nhăn mặt hất tay Phong ra mặt đỏ bừng

- Ổ yên đây tôi đi gọi bác sĩ...

Nó vội vàng định bỏ ra ngoài để che giấu cái bộ mặt xấu hổ của mình...nhưng ai đó nhanh hơn níu tay nó lại

-Không cần. Anh rất khỏe...

-Khỏe cái con khỉ ấy...mất nhiều máu thế cơ mà...

Khóe mắt ai rưng rưng đọng nước

Ai đó nghe mà nở từng khúc ruột, dang rộng vòng tay ôm đứa kia vào lòng. Giọng nói nghèn nghẹn ấy làm ai đó xao xuyến quá, trái tim không tự chủ được mà loạn nhịp.

Những giọt nước mắt khẽ lăn dài trên gò má ửng hồng những tiếng nấc nhẹ hòa vào trong gió...

-Không sao! Không phải anh đang rất khỏe mạnh sao?

- nó im lặng vùi mặt sâu vào vòm ngực rắn chắc, rộng lớn mà khóc..khóc cho đã đời...

- Ngoan , đừng khóc nữa. Anh xin lỗi mà...cho anh xin ...anh xin...

Ai đó vừa lau nước mắt vừa dỗ dành đứa kia...

-...

Mãi một lúc nó mới nín hắt

Phong đến mệt với cô vợ nhỏ của mình.

Sau khi bắt anh đi 1 vòng hết qua khoa ngoại lại về khoa nội , được bác sĩ chứng nhận sức khỏe nó mới đồng ý cho anh đi dạo...

Bạn Phong bị bạn Vi bắt ở lì trong viện một tuần liền ... nếu không nhờ đám lâu la kia xin cho chắc còn lâu anh mới được về nhà.

- Sao em còn ngồi đó! Mau giúp anh rón đồ đạc đi

-Cậu tự mà dọn

- Ngoan nào nhanh lên nhà mình vắng chủ cả tuần rồi đấy

Nó trợn mắt nhìn yêu nghiệt....

Đúng là mặt dày cả tác mà.

-Nhà cậu cậu ở mắc mớ gì đến tôi

Nó đáp

-Thế em định để anh ở một mình à? Nhỡ bị làm sao thì anh biết phải gọi ai.

Ai đó bày bộ mặt buồn rầu ra , có đứa thương...

-được rồi vì cậu cứu tôi nên tôi sẽ ở đó đến khi cậu khỏi...

-Hứa rồi đó nha . Về nhà nào , về nhà nào...

Ai đó cầm tay ai kia tung tăng bước ra khỏi bệnh viện. ...

Đâu đó không xa...

Một đôi mắt dõi theo đây cảm phần

..... trời hình như sắp có gió....

__*

37. Chap 36: Mưa...

Ai đó mệt ngủ trên vai nó, nó hơi khó chịu nhưng cũng không dám cử động vì sợ ai đó thức giấc.

-Cô chủ có cần đồ gì không để nát tôi đi lấy

Nó giật mình xua tay nhẹ...

- Chủ đừng gọi cháu là cô chủ... cháu với cậu ấy chỉ là bạn thôi.

-Cô chủ cứ đùa, ai mà không biết cô và cậu chủ đã đính hôn. Tôi không gọi như vậy người ta bảo tôi không biết lễ nghĩa...

-Nhưng mà bọn cháu...

Oáp.... ai đó tỉnh dậy

-Anh ngủ quên à? Có phải làm em tê vai không? Ai đó vô tư bóp vai cho nó...

Nó ngại chín mặt, gạt nhẹ tay anh ra khẽ lắc đầu

-Tôi không sao...không sao thật mà...

Bác tài xế khẽ mỉm cười, (bác ấy rất tỉnh và đẹp trai)

- Hiếm thấy cậu chủ quan tâm ai, cô chủ chắc chắn là người rất quan trọng với cậu chủ.

-Bác Phúc, có phải bác già lắm lắm rồi không cô ấy là con dâu tương lai của nhà ta mà.

-Vâng ...cậu nói phải! Bác Phúc khẽ liếc nhìn nó rồi cười

Nó còn chẳng biết dấu mặt vào đâu nữa, giá mà trên xe có cái lỗ nào cho nó chui xuống cho hết xấu hổ thì tốt quá

-sao thế? Em mệt à? Hay sốt mặt em đỏ lắm đây này. Có đứa lo lắng đưa tay sờ chán đứa kia

Nó muốn bóp chết đứa bên cạnh quá... nhìn sang bác Phúc thấy đôi vai của người đàn ông trung tuổi đang run lên, chắc chắn bác ấy đang cố nhịn cười. Nó càng xấu hổ...

- không bị sao hết ... ngồi xuống. Bệnh nhân mà thế à? Có đứa quát

-Người ta lo mà. Phong lắm bầm

- Nói cái gì nói to nên, lí nha lí nhí thế! Ai đó mắng , ai đó ngậm ngùi

- không. Anh nói gì đâu...

Bác Phúc đang lái xe cũng phải rống tai lên nghe ngóng... cậu chủ sao lại ngoan ngoãn thế ! Cô chủ quả nhiên lợi hại ... thật không hổ danh là con dâu của nhà họ Trần

- Đây...hình như đây không phải đường về nhà cậu?

Nó nhú mày, lần trước nó đến nhà anh đâu phải đi đường này

-Đúng mà em.

-Lần trước tôi đến có phải đi đường này đâu??? Nó nói

-À.... chúng ta đâu có về đó...chúng ta về nhà của chúng ta mà...

Nó trợn mắt quát anh là thằng điên nhưng trong lòng lại có cảm xúc gì đó nâng nâng khó tả...phải chăng đó là hạnh phúc?

Xe dừng trong gara của một ngôi biệt thự trồng rất nhiều hoa hồng bạch, loài hoa mà ai đó thích nhất

Nó không khỏi ngỡ ngàng, khẽ thốt lên tán thưởng

-Đẹp quá...

Trong mắt anh...không thứ gì đẹp bằng em, gốc ạ....Phong nghĩ thầm

-Vợ ơi...mưa rồi vào nhà đi! Ai đó gọi rõ to...

Nó lại ngượng...

- Đồ thần kinh. Nó mắng...

Bước vào nhà nó ngồi xuống sofa nghỉ... ai đó cũng ngồi xuống mặt mày nhăn nhó

-Đau đầu quá...

Có đứa than, có đứa sốt sắng

- Có sao không đau thế nào?

- đau lắm em ạ...đau cả đầu. Chắc do di chứng sau phẫu thuật. ..

Có đứa đau lòng

-Hay tôi gọi bác sĩ nhé???

-Vi, đừng anh không sao! Nằm một lúc là khỏi...

Xong ai đó nằm xuống tự nhiên gối đầu lên đùi người kia ngủ...

Ngoài hiên mưa rơi nghe sao yên bình quá...được ở bên người ấy có phải đây là một giấc mơ? ???

Kinh coog....Kinh coong...

Chuông cửa vang lên thúc rục...

38. Chap 37: Vị Khách Bất Ngờ ...

Phong nhăn mặt, kẻ nào dám phá hoại chuyện tốt của anh??? Đáng hận thật.

-Tôi ra mở cửa!

-Kệ nó... ai đó ngang ngược trả lời

Kinh coong....kinh coong....

Những tiếng chuông đáng ghét vẫn cứ vang mãi không dứt khiến nó sốt ruột

-Dậy... ai đó bị nó đẩy mạnh xuống đất

-A...anh đang là bệnh nhân đấy nhé... Ai đó uất ức nên tiếng

-Tôi ra mở cửa. Nói đoạn có đứa bỏ ra ngoài mở cửa luôn để mặc ai kia đang phẫn uất than trách số phận

Cạch

-Phong! Sao giờ anh mới ra mở cửa anh không biết trời đang mưa à?

Một cô gái lạ đứng trước mái hiên núi húi cầm túi lớn túi nhỏ...

- Anh Phong sao anh không nói gì? Mau lại đây giúp em xách đồ...

Thoát khỏi dòng suy nghĩ cô gái này là ai nó mới lên tiếng trả lời

-Bạn ơi! Bạn tìm Phong à? Đợi chút tôi gọi cậu ấy cho...

Thấy cô gái có vẻ ngạc nhiên nó cười trừ quay đầu lại gọi to...

-Phong ơi Phong....

Ai đó nghe tiếng gọi thì non ton chạy ra hóng hớt

-gì thế?

-Có em gái tìm này...

Nó nói

Ai đó gãi đầu . (hannie :em biết anh sạch gầu vì clean man rồi không phải khoe :))

-Ai thế? Phong hỏi

- Bạn cậu chứ bạn tôi à ? Làm sao tôi biết được! IQ của cậu có thật mang 3 chữ số không? Nó lừ mắt

Phong ngó ra ngoài hiên nhìn cô gái đang đứng khuôn mặt thoáng ngạc nhiên

-Thùy ..

-Phong! Nhớ anh quá

Đôi mắt màu đen ánh lên xúc động, những giọt nước mắt lăn dài trên má...tự nhiên ai đó trở thành người dư thừa...

Trái tim đi chệch với quỹ đạo của nó, có cái gì đó dấy lên trong lòng mang theo một xúc cảm man mác

Mưa ngoài kia vẫn rơi...đều đều...lạnh ngắt...

Phong bị ôm bất ngờ nên không thể tránh được anh vội vã đẩy nhẹ người Thùy, nhìn về phía ai đó...

Khuôn mặt đó vẫn lạnh giá.... nhưng đọc trong đôi mắt kia anh thấy người anh yêu đang buồn....

Cô buồn vì anh à? Ai đó tò mò, chắc chắn vì anh rồi....trong lòng vui không tả siết

-Thùy . Giới thiệu với cậu đây là Vi, hôn phu của Phong. Ai đó vui vẻ nói

-Vi , đây là Thùy. Bạn anh

Nó khẽ cúi đầu

-Chào bạn...

-Hôn phu á? Lúc ở nước ngoài em có nghe qua nhưng chưa tin lời mấy tập báo lá cải, giờ được nhìn tận mắt. Quả xinh đẹp hơn người

Thùy nói. Đôi mắt đen láy sáng ngời

Nó chăm chú nhìn người con gái này...ở Thùy có thứ gì đó rất lạ...

-A...Thùy có mua rất nhiều đồ ăn hay chúng ta làm party mừng Thùy đi...

Thùy ngổ ỷ, nó không phản đối những có người lại không vui.

-Hôm khác nhé! Hôm nay tớ có dự định khác rồi, Vi nhỉ?

Phong choàng tay lên vai Vi vùi mặt vào hóm cổ trắng mịn của nó hít hà chút hương thơm

-Bạn à ? Vậy Thùy không làm phiền hai người nữa

Cô gái cười tươi vẫy tay chào rồi bỏ đi

-Mình vào nhà đi! Ai đó ôm nó vào nhà

Mèo nhỏ bần thần ...

Ai đó lo lắng. ..

-Vi....

-.....

-Vi à????

-.....

-VI...

Nó giật mình...

-Hả?

-Em sao thế? Thù dễ thương phải không? Cô ấy là thanh mai trúc mã của anh đấy...

-Ừk....ai đó trả lời qua loa khi người kia vẫn đang thao thao bất tuyệt kể về bạn mình
nó nghĩ mãi về người khách lạ xuất hiện một thoáng rồi bỏ đi...dở dang có gì đó không đúng ở đây

”Hạnh phúc...

Không phải được xây dựng bằng nụ cười. ...

....Mà.....

Nó được xây dựng bằng cả những giọt nước mắt.”

__ LeeHannie __

.....

ĐÃ XONG CHAP MỚI ^__^

39. Chap 38: Cảm Giác Đây

” không có người đến trước.... thì làm gì có người đến sau...?

Không có người đau.... thì làm sao có người hạnh phúc. ...!

Chiếc chăn hạnh phúc nhỏ lắm, đâu ủ ấm được cho 3 người....”

Cơn mưa rào rích mãi không dứt có lẽ cơn mưa sẽ còn kéo dài qua đêm nay... nhìn bầu trời không có chút
khởi sắc một cảm giác khó tả le lói trong lòng

-Nghĩ gì vậy? Anh thấy từ lúc ở bệnh viện bề em lạ lắm nhé...!

Một vòng tay ôm nó từ đằng sau , cái giọng trầm trầm không lẫn vào đâu được thì thắm vào tai nó

-Lạ cái gì? Tôi lạ cái gì?

Có đưa chột dạ....

- Em ý cứ ngẩn ngẩn ngơ ngơ ý.

Phong nói

- kệ tôi...

- Không kệ được ý. Ai đó cười cười cắn nhẹ vành tai nó

-Điên... nhột....

Nó khuých mạnh tay vào mạng sườn anh khuyến ai đó méo cả mặt

-A...Đau chết anh rồi! Em muốn giết chồng à?

Nó bấu môi

-cho chết.

-....

Trong khi bạn Phong còn đang ăn vạ thì bạn Vi đã và đang nấu cơm trong bếp

Nhìn cái dáng nhỏ bé của ai đó xào xào nấu nấu trong bếp có người khẽ mỉm cười

Phong nhớ

Người con gái nhỏ năm đó cũng nủi húi trong bếp nấu cho anh bát cháo dinh dưỡng.... khuôn mặt ửng hồng vì độ nóng của bếp lửa khảm sâu vào tim in sâu trong trí nhớ.

4 năm kể từ lúc anh yêu người đó hình ảnh cô bé năm nào vẫn hiện rõ mồn một trong tim

.....

.....

Ai đó bước đến ôm nó...

-Vợ ơi... anh hận em....

Nó khự lại đôi tay lạnh toát , tim như chết lặng. ..

Hận sao? Là hận sao????

Ai đó hoang mang vô cùng

Ai đó sợ vô cùng....

Phong ôm siết cái thân ảnh bé nhỏ kia vào lòng cảm nhận được từng cơn run rẩy sợ hãi của ai đó ...

Anh gục đầu xuống đôi vai của người kia...mùi thơm man mác của hoa hồng bạch quyến rũ. Phong xoay người nó lại rồi nhìn soáy vào đôi mắt tím lạnh giá

-.... Nhưng nếu không yêu chắc sẽ không hận... anh nói

Cả đầu nó trống rỗng mơ hồ nhìn anh

-.....

-...anh thật sự hận em vì em đã mang trái tim anh đi mất... vì vậy cả đời này em đừng mong rời bỏ anh.

Ai đó nâng cằm nó lên nhẹ nhàng cúi xuống gặm nhấm đôi môi nó....

Từ từ thưởng thức.... từ từ đắm chìm vào trong dư vị ngọt ngào

Nó bị ai đó mê hoặc, cả người mềm nhũn dựa cả vào ai kia để đứng vững....

Cảm giác như vừa xỏ tay vào ổ cắm bị dòng điện 220V chạy qua...

Ồ đây là cảm giác nộ hôn đầu sao????

Chả biết nộ hôn ấy kéo dài trong bao lâunhưng cái kẻ to gan dám dụ dỗ con gái nhà lành kia phải rời xa đôi môi quyến rũ chỉ vì nổi canh đang sôi sục sục...

Ai đó ngại ngần quay đi...

Ai đó mặt dày xán lại dính vào con gái nhà người ta như sam... muốn gỡ chắc phải dùng công te lơ để kéo....

.....

.....

.....

.....

40. Chap 39: Hoang Mang

Sau khi yêu nghiệt chính thức công khai mối quan hệ.... khụ khụ... phức tạp của cả hai trước truyền thông....

Ngay lập tức lượng truy cập vào internet tìm kiếm thông tin về cặp đôi hoàn cảnh này tăng đột biến

Những nhà đầu tư lớn lao vào ký kết hợp đồng với công ty hai bên mang về khoản lợi nhuận đồ sộ... khiến Trần thị và JB phải tăng cường độ “chạy xô” liên tục.

Sức mạnh ghê gớm của việc liên hôn chính là đây.

Giang sót chồng, anh tối ngày bận việc hết chạy đông rồi lại chạy tây người gầy hằn đi ...

Trong khi ấy có hai kẻ vẫn ung dung nắm tay nhau đi hết đường này phố nọ... vui vẻ cười nói không màng sự đời

Phương ngồi dựa vào thành nan can sân thượng. Mọi chuyện đã ổn thỏa cả rồi chắc không cần sự có mặt của cô nữa...

Có lẽ nên quay về thôi...

Phương thở dài, sao cô thấy không can tâm thế này....

Cầm chiếc móc chìa khóa hình con gấu trúc Phương bất giác nở một nụ cười rồi khẽ lẩm bẩm

- Tên ngốc... đúng là não phẳng

....

.....

Rầm... cửa thông ra sân thượng bị đập tung ra... ai đó vừa thở hển hển vừa gọi

-Ph..ư...ơ.ng...

Người đó thở không ra hơi , khuôn mặt đỏ ửng , hơi thở ngắt quãng không đều... chắc đã chạy một quãng rất dài...

- Có chuyện gì thế? Bình tĩnh nói cho tôi nghe!

Ai đó vừa vuốt ngực vừa nói đầy nặng nhọc

- Có chuyện rồi. ...con Vi... nó..nó...

Phương trừng mắt, cô nắm lấy vai Tuấn Anh lắc mạnh....

- Nói, nói mau nó làm sao??? Cậu nói đi...

- Nó... bị bắn... không qua...được rồi. ...hic...hic....

Đầu Phương quay cuồng, trái tim như ngừng đập...

-Nói dối. Không thể nào. ...con Vi không thể chết! Nó đang ở đâu... ? Đưa tôi đến đó với nó...

- Phương, cậu bình tĩnh!

- Bình tĩnh cái * shit * ý . Nó ở đâu ? Con Vi đang ở đâu????

Phương gần như mất bình tĩnh, khuôn mặt cô trắng bạch ...

Hai mí mắt mọng nước như sắp khóc, con người này vốn xa lạ với Tuấn Anh,

Thì ra người con gái đó cũng không mạnh mẽ như anh nghĩ...

- Đi...tôi đưa cậu đi tìm con Vi

Hai thân ảnh lao vút xuống từ sân thượng của học viện

Lòng Phương như có lửa, không!!!. ..không được!!!. ..cô đã mất đi người đó cô không thể mất đi Vi nữa. ..

Hai tay Phương bấu chặt vào nhau, Vi đã mang lại cho cô niềm tin, cho cô tìm lại nụ cười... làm sao cô có thể sống mà mất đi tất cả

Xe vừa dừng ai đó đã lao nhanh ra khỏi xe

-Nó đâu....con Vi đâu rồi?

Giọng Phương khản đặc, con bé ráo rác tìm kiếm bóng hình con bạn thân

Thiên bần thần.

-Phương. ..con bé ở trên kia cùng thằng Phong. ..

Chẳng đợi mọi người nói thêm gì ai đó lao vút đi...

....nước mắt rơi...

Trái tim vỡ vụn....

....

.....

.....

.....

Đáng ra hôm qua mk định đăng .n nhưng mệt quá nên Hannie ngủ quên ^__^ hnay mới đăng được. M.n thông cảm đừng ghét Hannie...tội mk...

41. Chap 40: Tin??????

Nước mắt rơi...

Đôi tay ai run run nắm chặt chốt cửa....

Trong phòng vọng ra tiếng khóc bi ai của nhỏ Linh, tiếng trách móc của Hiếu và hình như có cả tiếng của chị Giang. ...

Ai đó vội vã xô cửa vào

Đoàng....

Những mảnh kim tuyến óng ánh bắn ra... mọi người cùng nhau hát bài happy birthday

Đôi mắt ai đó nhòe đi , Phương không ôm chầm lấy nó... cô khóc...

Nó vỗ nhẹ vào lưng Phương

-Chúc mừng sinh nhật. Bạn đều ạ

Phương ôm nó chặt hơn. ...nói như đứa trẻ con

-Mốt đừng làm thế, tao sợ lắm. ... tao không cần sinh nhật, tao chỉ muốn mày sống thật tốt...

-Ngốc ạ tao có mày mà....

-...Tao sợ lắm nếu mày bỏ tao đi giống như Jonh thì tao biết sống ra sao? Phương ghen ngào

-Tao sẽ không làm vậy....

Nó nói chắc nịch

-Thôi thôi.... thôi nhen...ước nguyện đi...

Phương buông nó ra lau những giọt nước mắt còn vương...

Tuấn Anh bê chiếc bánh sinh nhật hai tầng bước vào

THÔI NÉN ĐI

...THÔI NÉN ĐI...

Mọi người đồng thanh hô to

-Ước đi mày! Linh huých vai Phương

-Tao ước.

-Sang tuổi mới tiếp tục ăn hiếp người khác, và làm mama tổng quản của tui bay...

Thật muốn úp cái bánh đó vô mặt thằng chết bầm kia....

Cả lũ nhìn Tuấn Anh bằng đôi mắt kì thị....

Ai đó nghĩ là làm... giằng lại chiếc bánh đập thẳng vào mặt bạn Tuấn Anh đập trai. ...

Nó cười lớn nhìn bộ mặt thảm bại của Tuấn Anh

Ai đó cười gian

-Can tội lừa tao nè....

Phương quẹt một vệt kem tươi dài trên má nó

-A.... con chó. ...đâu phải tại tao chủ mưu là thằng Phong chứ....

- Đôi cậu nam nữ chúng mày làm bà một phen hốt con mẹ nó hoảng... tao giết. ..

Phong nuốt nước bọt cái ực...

- Đứng im, cầm mạnh động. Phong tròng mắt hất tóc rồi chạy vì lợi thế chân dài và khả năng nhanh nhẹn anh cho Phương chạy vòng vòng quanh nhà mấy vòng liền

-Mày đứng lại cho bà...có giỏi đứng lại cho bà....

Phương vừa chạy vừa nói

Phong ngoái cổ lại nhìn

-Có ngu mới đứng. ...

Rầm. ...

Bị Hiếu ngáng chân bạn Phong ngã một cú đẹp mắt, thừa cơ hội lũ lâu la cùng Phương lao nhanh vào hành xử. .. sau mấy phút quyết liệt bạn Phong đã anh dũng hi sinh

.....

.....

Sau 1s cương thi bật dậy hai tay quệt đầy bánh kem xoa hết lên đầu lên mặt của bạn Hiếu....

Vi cầm gối ném Phương, chiếc gối bay là là rồi rơi cái bụp vào đầu Linh....

-con chó. Sao mày ném tao...

Cuộc hỗn chiến xảy ra có hai kẻ lẫn mất....

-Anh Thiên chị Giang đâu/?????

Phong hỏi... cả lũ ngơ ngác rồi rủ rủ đi tìm hai kẻ lẫn trốn

Hai bạn trẻ đang tình tự bỗng giật mình quay lại nhìn. Hoảng hốt nhìn cái lũ người không ra người ma không ra ma

-Mấy đứa.

-Anh em tiêu diệt kẻ đánh lể... Bạn Phong cầm đầu lũ lâu la chỉ huy tấn công

Sau hai phút huy hoàng hai con người thời đại k khác gì lũ lâu la kia...

À mọi người muốn hỏi bạn Anh ở đâu phải không? Sau cú đập thập tứ nhất sinh của bạn Phương bạn Anh còn nằm quay râu ở trong phòng

Chuông cửa reo.... thấy mọi người đang chơi vui nên nó ra mở cửa

-Thùy...cậu tìm Phong à?...để tôi gọi cậu ấy

-Không, em tìm chị. Chúng ta nói chuyện chứ?Thùy mỉm cười , nó nhìn vào nhà một lúc rồi gật đầu

Aaaaaaaa.....

Mọi người đổ xô ra ngoài thì thấy nó đẩy Thùy xuống hồ bơi...

-Vi...em làm gì thế? Thùy không biết bơi...

Phong nói rồi lao xuống hồ,ôm lấy cơ thể nhỏ bé yếu ớt của Thùy đưa vào bờ....nó nhìn anh nhếch môi rồi bỏ đi....

Chiếc limo rồ ga rời khỏi biệt thự trước đôi mắt bất lực của Phong. ...

-

42. Chap 41: Lãng Minh Quân... Trần Anh Phong

Phương nhúu mày nhìn phong rồi nhanh chóng lao vụt ra xe đuổi theo nó...

Thùy được đưa vào bờ, cả cơ thể run rẩy bám chặt vào người Phong, Anh và Hiếu cũng lại hỏi thăm tình hình

Linh nhúu mày, cô không tin nhỏ Vi làm điều lỗ măn này , cho dù nó có tức giận cỡ nào Hoàng Hải Vi cô quen cũng rất biết kiềm chế. .. trong chuyện này rõ ràng có uẩn khúc

-Vi đẩy cô?

Linh hỏi, trong giọng nói còn chút nghi ngờ Thùy tuy hoảng loạn nhưng khi nghe vậy nhỏ vùng ra khỏi vòng tay Phong nói trong cơn hoảng loạn

-Không. ..không phải! Chị ấy kéo em lại....mọi người. ...hiểu nhầm rồi. ...không phải đâulà em trượt chân ngã xuống hồ thôi. ...không phải lỗi của chị ấy. ...

Phong bần thần , đôi tay buông thõng anh lại hiểu lầm mèo nhỏ. Mèo nhỏ giận anh rồi anh phải làm gì đây ... không biết giờ cô ở đâu!

Anh muốn gặp người đó ngay bây giờ, anh muốn xin lỗi... muốn nói anh sai rồi.... muốn được người đó tha thứ.

Hoàng hôn đỏ rực đổ xuống bóng hai chiếc limo một đen một đỏ...

Gió khẽ mơn chồn vuốt ve hai khuôn mặt xinh đẹp

Một cô gái có đôi mắt to tròn long lanh và khuôn mặt đáng yêu như thiên thần nhưng lại khiến người ta sởn gai ốc nổi da gà vì hàn khí bức người tỏa ra ngút ngàn

Một cô gái mang vẻ đẹp sắc sảo, mặn mà, nhưng sâu trong đôi mắt nâu kia lại là một bầu trời yêu thương. Một đôi mắt bi ai chứa đựng nỗi đau khôn nguôi của cả một khoảng kí ức đã từng là hạnh phúc ngàn người mơ ước.

Hai vẻ đẹp trái ngược nhau không những không bài trừ xung đột mà còn khiến cả hai thêm nồng lầy....màu hoàng hôn ôm trọn hai bóng hình bé nhỏ.

Hai cái đẹp dung hòa với nhau tạo nên một bức tranh tuyệt mỹ động lòng người

-Hai người đẹp sao lại đứng ở đây thế này tại hạ có thể mời hai đại mỹ nhân vào quán cafe kia nói chuyện không? Một giọng nam vang lên sau lưng hai người, cả nó và Phương cùng quay lại.

-Lăng Minh Quân? Nó ngạc nhiên

-Chào tiểu thư , tôi rất vui vì cô còn nhớ tới vị hôn phu hụt này...Lăng Minh Quân thở dài khuôn mặt có chút đau buồn.

Nó và phương bật cười, tên Lăng thiếu này quả biết cách chọc ghẹo người khác

-Thật vinh hạnh khi hai người đẹp chấp nhận lời mời của tôi.

-Tại sao không nhỉ ? Phải không Phương

Nó nói, đôi mắt tím sáng dạng người. Phương cũng cười, cô muốn xem tên Lăng thiếu này có bản lĩnh gì.

Cả ba đi vào quán cafe ở gần bờ hồ

-Lăng thiếu. ..

-Ấy ấy tiểu thư đây xin đừng gọi tôi xa lạ thế, gọi tôi là Quân được rồi

Quân vội ngắt lời của Phương ...

Người con trai này nếu đem so sánh với Trần Anh Phong quả là tính cách một trời một vực. Không những chu toàn hơn mà còn chín chắn hơn nhiều.

-Được . Vậy tôi không ngại gọi Lăng thiếu một tiếng anh Minh Quân

Phương nói khuôn miệng xinh đẹp không dấu nổi nụ cười hòa nhã

-Haha...khá thay cho anh, khiến Phương Phương gọi một tiếng anh

Nó bật cười

-2 tiểu thư quá khen

-Gọi tên được rồi, khỏi câu lệ...coi như đã là bạn

Phương nói, cô vốn là người khí khái không thích quy tắc như chị Giang, tên con trai này lại rất phóng khoáng rất hợp với tính cô...

Cả ba đang cười nói vui vẻ thì một người con trai sộc tới nắm chặt tay nó kéo đi

- Ai cho em qua lại với tên đó

Nó vung tay thoát khỏi bàn tay Phong lạnh nhạt nói
- Đó là quyền riêng tư của tôi cậu không có quyền can dự.

43. Chap 42: Hơi Ấm ...

-Em....

Phong nổi giận, nó dám vì thằng con trai khác to tiếng với anh...

Trần Anh Phong sao anh lại ngu muội đâm đầu yêu say đắm người con gái vô tâm đó ???? Tại sao ???? Tại sao????

-Hội Trưởng, hôm nay là sinh nhật của tôi và cũng là ngày đầu tôi và Vi kết bạn cùng anh Minh Quân đây , cậu có cần lễ măn vậy không? Hơn nữa dù nó có là hôn phu của cậu nó cũng cần một số riêng tư chứ, cậu đang can thiệp quá sâu chẳng?

Phương điều cợt

Phong đến khó chịu với con người này, rốt cuộc cô giúp anh hay muốn chia rẽ anh và mèo nhỏ...?

-Phải đó Trần thiếu chúng tôi chỉ đang nói chuyện như những người bạn thôi, hoàn toàn không có ý khác cậu đa nghi quá rồi

Lăng Minh Quân nói, trong câu 3 phần đùa 7 phần điều cợt, Phương cười . Cái gã này thật biết cách đồ thêm xăng vào lửa

- Ghen? Lực cười... Phong nhếch môi

-Còn không phải? Vậy vì sao cậu phải bắt Vi đi khi cô bé không hề muốn?

Minh Quân vờ thắc mắc

-chuyện gia đình chúng tôi không khiến người ngoài xen vào. Vi, đi thôi . Phong nói rồi kéo Vi đi.

Phương không đuổi theo, cô nhìn bóng hai người xa hẳn rồi khuất dần đôi môi khe vể nên một nụ cười bí ẩn

-Sao em không đuổi theo?

Quân bình thản tựa lưng ra ghế

-Có cần thiết sao? Phương hờ hững đáp

-Haha... cô bé em cũng rất thú vị nha. Quân cười lớn ra vẻ rất khoái chá

-Trần Anh Phong buông tôi ra ngay, cậu khôn nạn vừa thôi...buông ra...

Nó càng vùng vẫy ai đó càng siết chặt. Mới rời khỏi anh có một chút mà đã có thằng lân la tiếp cận thử hỏi thằng chồng như anh liệu có yên tâm để con vợ dở hơi như nó ra ngoài một mình không? Lếng phếng xềnh ra một chút mất vợ như chơi

-Hoàng Hải Vi em cầm ngay cho anh , em còn nói nữa anh không tha cho em đâu. Phong quát

-Đứa nào mới cần im?

Ai đó vênh váo, yêu nghiệt nộ luôn bản chất thật, vứt bỏ cái bản mặt lịch thiệp phong nhã thay vào đó là cái mặt gian tà (hannie: cáo thấy mờ * bĩu môi *)

Nhanh như cắt có đứa xoay người ghì chặt đứa còn lại vào thân xe cuồng dã chiếm đoạt đôi môi ngọt ngào (bá đạo :))

Nó bị tấn công bất ngờ vội vã tìm đẩy yêu nghiệt nhưng càng đẩy ai kia càng ôm chặt, bị nó đánh thùm thụp vào lưng mà mặt ai kia vẫn tỉnh bơ... như kiểu muốn nói với nó rằng ” muối đốt i lox ”

Mãi một lúc sau nó mới được tạm tha... yêu nghiệt vừa thả lỏng tay nó đã vội đẩy anh ra rồi ôm lấy ngực hít lấy hít để...khôn mặt kiểu diêm đo đỏ vì ngưỡng đôi môi hơi sưng nhìn rất đáng yêu nha

Phong không kìm chế được mà cúi xuống cắn vào má nó một cái nhẹ

-Ồ điên

Nó quát.

Ai đó ôm lấy cơ thể nhỏ bé trong lòng khe thì thầm “Anh xin lỗi . Đừng giận anh.... anh biết anh sai rồi”

Ai đó ngẩn người, hơi ấm của anh làm nó thấy lòng, mùi bạc hà dịu dịu tan trong gió...

Có phải khi yêu một người là chấp nhận tha thứ ọi lỗi lầm của người đó???? Có phải là như vậy?

Nó không cần ai an ủi , chỉ cần 3 từ “anh xin lỗi” của Trần Anh Phong thủ thả bên tai cũng đủ làm nó với gánh nặng trong lòng. Đủ lấp đầy khoảng trống trong trái tim vốn đã bị tổn thương của nó

...

.....

-Mày thật may mắn.... con đàn bà dê tiện... nhanh thôi mày sẽ mất tất cả

Cái bóng trong con hẻm khuất dần rồi biến mất hoàn toàn.

Đã xong chap mới ^__^ . M.n có muốn đọc truyện ảo tưởng sức mạnh không? Hannie vừa mới chộp được ý tưởng trong sáng nay .hì hì.... cmt nhé các tênh yêu mk sẽ viết ^__

44. Chap 43: Ở Cùng Nhà

Truyện mới của Hannie tên là” Đôi mắt lục bảo” nha mọi người đọc và k xin ý kiến.....

****_****_****_****

....

.....

-Em ăn từ từ thôi có ai dành của em đâu mà ăn kiểu đó...

Phong vừa cầm khăn lau miệng cho nó vừa cần nhand

- Đúng là đồ ăn không phải trả tiền có khác ăn nhiệt tình thế.

Có đưa bĩu môi

- Đồ ki bo, không phải cậu muốn tạ lỗi à ? Tôi tạo cơ hội cho cậu tạ lỗi còn gì.

- Ki bo á? Em thử tính số đồ ăn trên bàn xem hết cả núi rồi ý

- cậu chi li thế cậu có phải là con trai không vậy có xiu đồ ăn mà cũng tính toán.

-Em có muốn kiểm trưng giới tính của anh không?

-

- sao? có muốn không, anh luôn sẵn sàng

-Vô sỉ!

-Quá khen anh vô sỉ từ lâu rồi. Có đứa cười đắc thắng, đứa còn lại tức xì khói đành cần một miếng đùi gà thật to cho hả giận

Nhìn con bé giận sao đáng yêu thế , chỉ muốn cắn ột cái ...người đâu mà đáng yêu thế không biết

Ai đó ăn no vuốt vuốt cái bụng căng tròn rồi cười tít cả mắt

-Ăn no rồi chứ?

-Ừk no...

-Thế giờ mình về nhà ngủ chứ? Con cáo đã nòi đuôi...

Có đứa vô tư gật đầu cái rụt

Yêu nghiệt cười gian....

Bước 1 thành công :]

-Vi....

Ai đó lao tới ôm nó rồi khóc nức nở

- Giúp chị với. Xin em! Ba nổi giận đuổi chị đi rồi....

Hoàng Nhã Lam nói trong tiếng nấc nghẹn ngào

- Chị xin lỗi vì... vì đã đối xử không tốt với em trong thời gian qua.... Vi... chị biết lỗi rồi xin em hãy giúp chị...chị thực sự không còn nơi nào để đi...

Khuôn mặt nó lạnh tanh không có chút cảm xúc.

-Chị muốn ở cùng tôi?

-....

Nhã Lam rụt rè gật đầu

-Được.

Nhã Lam và Phong đều ngạc nhiên trước sự đường đột của nó.

-Vi , anh thấy hơi bất tiện.

Phong nói

- Không sao nhà mình cũng to mà! Đi , về thôi. Cậu nhỏ nhen như thế từ bao giờ

Phong đành thở dài, đầu hàng trước sự cố chấp của nó...

Anh không thích có người trong ngôi nhà của nó và anh... anh muốn ở đó với nó, cùng nó sống một cuộc sống giản dị như bao người khác thôi...

....

.....

-Bác Phúc, bác giúp cháu chuyển đồ của chị cháu vào phòng cháu nhé...

-Ở thế còn cô chủ?????

-Chuyển đồ của vợ cháu sang phòng của cháu đi giờ dọn dẹp phòng khác không kịp đâu.

-Em không có ý kiến chứ ? Phong hỏi nó

-Quyết định rồi còn hỏi tôi làm gì?

-Hi hi đừng giận ... người ta không cố ý mà!!!! Bác Phúc, bác còn không mau đi làm đi à mà gọi thêm vài người nữa qua giúp bác cho nhanh

Phong nói

-Vâng thưa cậu cô Lam mời theo tôi.

....

-Cậu ra ngoài sofa ngủ nhá!

-Sao anh phải ngủ ở sofa khi trong phòng có giường?

Nó đến bực với tên này

- cậu ngu như bò ý? Giường đương nhiên để tôi ngủ

-Thế thì em là vợ của con bò rồi, suy ra em cũng là bò nốt

Vãi cả suy luận của bạn phong....

Nó cứng cả họng...

-Tóm lại cậu ngủ ngoài sofa không bàn cãi gì nữa, chấm hết. Ok

Phong bữ môi - anh không dễ lừa đâu lừa lừa lừa lừa lừa được đâu... một là ...em ngủ cùng anh... hai là anh ngủ cùng em, 3 là chúng ta ngủ chung...4 là cả 3 điều trên. Đấy anh rộng rãi nhé cho em hẳn 4 sự lựa chọn.... em chọn đi ... chọn đi

-Lựa chọn hay quá ha. Hay quá ha.... tôi chọn phương án thứ 5 ...

- thôi mà! Em ra đó ngủ anh còn mặt mũi nào nữa... nha chúng ta ngủ chung...anh hứa không làm gì cả! Thề độc luôn cũng được. .. nha...

Ai mà tin nổi cái thằng hội trưởng mặt nước đá này lại đi làm nũng với vợ tương lai....haijz...không nên trông mặt mà bắt hình dong...

45. Chap 44:

Khuya... có đứa vượt biên lẩn đất sang xâm phạm lãnh thổ của đứa kia

Nếu bạn nghĩ đó là Bạn Phong thì nhầm rồi nhé....Chị Vi nhà mình hơi bị bá đạo nhá.

Bạn Phong đang trần trọc thì có đứa chuyển mình vươn đôi tay ôm chặt lấy cổ anh , không chỉ vậy con mèo nhỏ không biết trời cao đất dày kia còn ngang nhiên gác chân lên bụng anh ngủ ngon lành. Đúng là coi anh như cái gối ôm mà...

Nhưng mà anh thích à nha... :]

Ai đó khê chỉnh lại tư thế ngủ ẻo nhỏ để con bé gối đầu lên tay mình rồi vươn tay còn lại ôm con bé vào lòng, cảm nhận được hơi thở ấm áp đều đều của con bé anh thấy lòng yên bình vô cùng

Từ cửa sổ ánh trăng chiếu vào khuôn mặt ngây ngô của mèo nhỏ... Phong si muội ngắm nhìn nó...ngắm nhìn người con gái suốt đời anh yêu

Từ vầng trán cao tinh nghịch, hàng mi dài cong vút , chiếc mũi nhỏ xinh xinh đôi môi ngọt ngào thỉnh thoảng mím chặt nhìn ngó ngộ

Phong vuốt nhẹ mái tóc nâu đỏ thơm ngát mùi hoa hồng bạch , hôn nện chán nó... hình như cái con người này của anh càng ngày càng không thể xa rời người con gái này mất rồi

- Ngủ ngoan nhé!

Sáng sớm hôm sau

A.....aaaaaaaaaaaaaaaaaaaa.....

Xin đánh chính đây không phải tiếng hét của bạn Vi nha....

Hai bạn trẻ còn đang say giấc mộng thì bị tiếng hét nong móng nứt nền của bà chị rắc rối làm cho tỉnh giấc

-Hai....Hai....hai....

Nó nhúu mày ngồi dậy dụi mắt cần nhân

-Sáng sớm mà la lối om sòm gì vậy?

-Hai... hai người? Ngủ chung một giường sao? Lam tròng mắt kinh ngạc

- Chứ không thì nằm đâu?...Con bò dậy đi sáng rồi. Nó quay sang lay lay cái con người đang vùi đầu vào chăn còn hai tay vẫn còn vòng qua eo nó lưỡi nhác không chịu dậy

-Sớm mà , ngủ thêm một chút nữa thôi. Phong mè nheo

- Nhanh lên, không nói nhiều. Tôi đập cho cậu một trận bây giờ

-....Chị chuẩn bị bữa sáng rồi đẩy em với Anh Phong xuống ăn luôn nhé

-Ồ...

Nó trả lời qua loa vì còn bận gỡ tay yêu nghiệt ra khỏi mình...

Lam vội vã ra khỏi phòng, đôi tay siết chặt lại kìm nén cơn giận đang trực trào ra.

“Con ả thối! Mày dám quyến rũ anh Phong của tao , tao nhất định băm vằm mày thành trăm mảnh”

-Làm gì mà nhìn tôi như sinh vật lạ thế? Mặt tôi dính gì hả? Phong cau mày hỏi Lam khi thấy cô đang si ngốc ngẩn mình

-Không.... Không có mà!

Lam vội xua tay, khuôn mặt ửng hồng nhưng rất tiếc trong mắt Trần Anh Phong cô không hề tồn tại
Chuông cửa vang....

-Chắc bạn Cậu đẩy cái cô rơi xuống hồ ấy. Ra mở cửa đi. Nó vừa cắn một miếng Pizza vừa nói

-Giận dai vừa phải thôi cô lương tại hạ khổ tâm lắm rồi.

Phong bẹo má nó

- Ai thế Vi?

-Tôi tưởng mọi thông tin về Phong chị đều biết?

Nó nhếch môi

” con ranh! Mày chờ đấy dám xỏ xiên tao ”

Lam cố nở nụ cười gượng

- Làm gì có! chị đâu biết gì

- thật không biết à? Thanh mai trúc mã của cậu ta ý? Cái cô gì nhỉ?à Thùy...đúng rồi. Nó vô tư nói
Mặt Lam biến sắc gì chứ ? Hết con Vi lại đến nhỏ thanh mai trúc mã này trở về. Sao nó không chết luôn bên Úc đi...về làm gì nữa , chó chết thật

Bỗng trong đầu Lam lóe nên 1 suy nghĩ

Nhưng mà cũng tốt để hai con nhỏ này xử nhau, cô sẽ là ngư ông đắc lợi không cần tốn hao sức lực mà vẫn được xem trò vui

Có đứa cười...

Nó đang nói chuyện điện thoại với Linh thì nghe thấy tiếng Phong gọi

-Vi ơi! Thùy đến thăm em này

Phong tươi cười đón đả theo sau là cô bé xinh xắn thùy mị nét na

Nó cười nhần với Linh sẽ gọi lại sau rồi nhìn Thùy thân thiện

-Chào bạn! Lại gặp nhau rồi nhỉ!

- Em chào chị! ...

#####

Hôm qua có chút vấn đề nên hnay mới đăng được .n . Sorry vì để m.n đợi nhòa...

46. Chap 45: Cái Kết Hoàn Mỹ

-Alo... ba hả? Con ranh đó cho con ở lại rồi! Ba yên tâm, con biết mình phải làm gì để dành lại Anh Phong mà... tin con đi

Lam nhếch mép cười

Thùy và nó vẫn say sưa nói chuyện, chính xác là Thùy kể xấu cái thằng điên đang ngồi hóng chuyện kia kìa

-À! Chốc em phải đi đăng ký nhập học... ở nhà mãi chán quá à! Anh Phong đưa em đi được không chị? Thùy chớp mắt hỏi

Nó cười

- Đừng gọi tôi là chị , chúng ta bằng tuổi cả mà, còn việc của Thùy nhờ Phong là việc của hai người mắc mớ gì tới tui

- Hơ...phải đề phòng bạn hiểu lầm rồi xích mích với anh Phong thì khổ.!

Thùy trêu đùa

-Không có chuyện đó đâu. Nó nói

-Em không sợ anh theo cô khác à??? Phong tì cầm lên vai nó hỏi

-Mong còn chả được! Cậu có đi tôi cũng chả thềm giữ. Nó véo mũi anh

- Đau! Mèo nhỏ...em thật không giữ hả?

- ừk.....nó gật đầu

Bạn Phong ôm ngực nằm vật ra ghế sofa quần quai kêu la , ăn vạ trách móc đủ kiểu

- Sao em nở lòng nào phũ phàng như thế! Em có biết trái tim anh đây đang rỉ máu...* rút khăn giấy giả vờ chấm nước mắt * em thật không biết anh thất vọng thế nào đâu,

Thùy cười nghiêng ngả....

-Trần Anh Phong, điện ảnh nước nhà thiếu cậu quả là một tổn thất lớn nha... nó vừa quơ quơ cái điện thoại vừa lắc đầu cảm thán nhìn Phong...

-Có khi Anh Phong phải đổi nghề thật đấy... làm diễn viên là hay nhất

Thùy tấm tắc khen, miệng vẫn không thôi cười

-Đúng nhất là các vai điên loạn , biến thái cậu rất hợp nha...

-Hai người dám hợp sức bắt nạt anh???? Phong giận tím mặt

-Đâu có! Chúng ta chỉ nói sự thật đúng không Thùy/?

-quá đúng...rất đúngcực đúng Thùy tán thành gật đầu như bả củi

Mặt ai đó đen xì chìa tay ra trước mặt nó

-Đưa cái điện thoại cho anh.

-Quên cái mùa xuân ấy đi. Bạn Phong nghĩ bạn Vi sẽ đưa à ? Bạn Vi đâu có ngu

Nó rút điện thoại vào túi áo vênh mặt thách thức

Phong bữu môi . Không phải có mặt Thùy ở đây em đừng mong thoát...

Thùy nhìn đồng hồ rồi vội vàng nói

-Thôi Thùy về chuẩn bị nhé, anh Phong nhớ giúp em ha... Vi tui về đây

-Ồ rảnh ghé chơi hen!

Nó vẫy tay chào

Ai đó ôm lấy eo nó không nhẽo

-Vi....

-Cái gì...?

-Anh muốn ngủ...ban này chưa đủ giấc ý...

-Con lợn , không lên chuẩn bị đi giúp bạn Thùy xinh gái đi. Chiều tôi đưa cậu đi gặp một người

-Ai thế? Phong tò mò hỏi

- Đi rồi biết

Nó nói rồi bỏ lên vào bếp

-Anh đi với Thùy một lúc sẽ về với em. Đừng chạy lung tung nhé.

Nó bữu môi , coi nó là trẻ con không bằng.

Nó đâu biết người con trai kia ngày nào, giây phút nào cũng sợ nó bỏ anh ra đi...

Giây phút nào cũng mong được ở cạnh nó...

Phong đi lên lầu, ngang qua ban công giọng của Lam chuyển đến tai...

Anh đứng lặng lắng nghe ...

Đôi tay siết chặt thành nắm đấm

****_****

-Cô rút ngay ra khỏi nhà củachúng tôi!

-A...n..anh..... phong. ..

Lam trợn mắt kinh hãi...cả người run rẩy như chó phải bả...

-Đừng để tôi thấy cô. Tự động rời khỏi đây và hãy nhớ. Nếu cô dám làm hại tới Vi tôi sẽ giết cô. Trần Anh Phong tôi nói là làm

-Anh... em...nghe em nói đi....

-Rút . Phong nói rồi lạnh nhạt quay bước...

Mèo nhỏ dựa lưng vào ghế mắt chăm chú nhìn vào màn hình laptop đôi môi khẽ cong lên tạo ra một nụ cười.

.

Kết thúc hoàn mỹ ngoài mong đợi. Xem ra kế hoạch của ông lại đổ bể rồi.....

.....

.....

.....

47. Chap 46: Màu Hoa Hường Dương

-Mày định tha cho con Lam à? Linh vừa nhai khoai tây chiên vừa hỏi

- Tao không bao dung như thế! Chỉ là tạm thời cho nó sống lâu thêm. Với lại ... con nhỏ đó là đầu mối dẫn chúng ta đến hang ổ của ông ta

Nó chậm rãi hút trà sữa

Phương đặt tập hồ sơ màu xanh lá cây lên bàn

-Gì thế? Nó hỏi

- Một chút về cô bạn mới của mày, đừng thân thiết với nó quá

-Phải đấy. Mày cẩn thận. Linh tán thành

-Ồ... mà này! Tao muốn mày đưa cái này cho Thiên, tao nghĩ anh ấy cần quan tâm. Nó đưa cho Phương 1 cái USB.

-Gì thế?

-Công ty tên Big có vài vấn đề.

Nó nói

-Sao mày không đưa?

-Bận!

-Thế Hội trưởng đâu? Mọi hôm cậu đánh mày như sam cơ mà?

-Đi cùng Thùy rồi

Nó đáp

-Chịu mày! Để anh xã lông nhông mãi thế! Phải như tao này, nói là phải nghe đe là phải sợ. Nhờ không được là ăn vạ như chơi. Linh nói

Phương nuốt nước bọt cái ực.... thương thay cho bạn Hiếu đập trai, bị bạn Linh đè đầu cưỡi cổ .

-Cũng may tao là con gái!!! Nó nhe răng khoe răng bé khỏe răng bé đẹp

-Không thể mất chồng như chơi, dù gì chồng của bản tiểu thư cũng là hot boy của học viện

-Thôi màn tăng bốc chồng của mày đi .

Linh liếc Phương rồi bừ môi chê bai

-Ghen tỵ thì nói mị ra vòng vo tam quốc. .. haijz tao thông cảm ày mà Phương già đầu rồi còn không có mảng tình vắt vai

Linh chẹp miệng

-Thế cơ kê tao

Điện thoại rung , nó lướt nhìn màn hình rồi khẽ cười

-Các tềnh yêu tao có việc đi trước đây.

-Ồ bye mày! Phương nó rồi quay vào chí chỏe tiếp với Linh

Hôm nay nó sẽ dẫn anh đến gặp một người quan trọng, chắc người đó cũng thích anh vì nó thích anh mà.

Nghĩ thôi ai đó cũng mỉm cười

Kittttttt.....

Chiếc Limo màu xanh dương phanh lại ngay trước mặt nó, người con trai lái chiếc mui trần cười tươi

-Chào em!

-Anh Quân?

-Rất may người đẹp còn nhớ tên anh

Lăng Minh Quân suýt xoa

Hahanó bật cười

-Khóa giang không? Anh cho đi nhờ?

-Có chứ. Hân hạnh được ngồi chung với người đẹp chai như Lăng Thiếu

#####

Phong đợi nó trước cổng, anh cũng tò mò về người nó muốn anh gặp lắm. ..không biết là ai haijzzz...
anh hồi hộp quá

Brừm....

Đôi mắt lục bảo đánh lại , ai đó giận dữ quay đi

-Con bò! Đi đâu thế? Đứng lại tôi bảo

Nó gọi với theo

-Bé con , mau đi dỗ người ta đi, haha...

Quân bật cười

Nó bịu môi xua xua tay đuổi anh

Phong đang đi thì có cái gì đó kéo áo anh lại. Ai đó bực mình quát nó

-Em muốn sao?

-cậu sao thế?

-Đi chơi với anh ta luôn đi

Ai đó đổi

-Nè!

Ai đó cầm vạt áo người ta lắc lắc

-Gi?

Dù nhìn mèo nhỏ lúc phòng má chu môi đang yêu lắm, mê hoặc lắm nhưng phải nhịn không được mềm lòng... sau này còn có cách mà trị nữa, chiều quá hóa hư rồi

-Nè! nó thấy ai đó vẫn lạnh tanh đành ra sức làm nũng

-Phong đẹp chai (hai phai)

-Gi? Ai đó cố nhịn cười

-Cậu sao thế? Tui làm gì có lỗi hả...

(lỗi của chị là vô tư quá khiến anh ý ghentội nặng)

- Còn hỏi? Ai cho em đi với cái thằng đó hả? Nó là thằng sở Khanh đó

(gớm anh thì không?)

-Thôi mà! Anh Quân đâu xấu xa như thế. ... bạn Phong bớt giận. Bạn Vi đưa bạn Phong đi gặp một người nhé nha nha... nha bạn Phong nha

-Thì đi

Nó thích chí khoác tay Phong non ton cùng anh ra xe...

Ai đó thở dài

Mèo nhỏ....đến bao giờ anh hết lo về em?

Phía chân trời, hoàng hôn ngả bóng, gió nhẹ ve vuốt tóc ai...

Cả một vùng trời vàng rực....

Màu của hoa hướng dương. ...

-Đây là đâu???? Phong hỏi

Nó không nói chỉ nắm tay anh mỉm cười đi vào ngọn đồi hướng dương. ...

Anh có mơ không? ???

Mèo nhỏ chủ động nắm tay anh nhé! Ai đó sướng , cứ tũm tũm cười mãi

Giờ anh mới biết. ...

Ngoài hoa hồng bạch ai đó cũng thích hoa hướng dương...

Tự nhiên anh cũng thích loài hoa này....

....

.....

.....

.....

-Đến rồi Phong!

48. Chap 47: Người Cha Có Một Không Hai

-Mẹ! Con đưa cậu ấy đến thăm mẹ này...

Nó mỉm cười nhìn sang phía Phong rồi lại nhìn bức ảnh trên bia mộ

-Cháu chào cô! Cháu xin lỗi vì đến thăm cô muộn. Cháu là Phong chồng sắp cưới của con gái cô.

Phong tự tin nhìn thẳng vào bức ảnh trên bia mộ....

Bà ấy và Mèo nhỏ thật sự rất giống nhau, nhưng mèo nhỏ nhà anh có phần xinh đẹp hơn một chút....

-Mẹ à? Con sẽ lấy cậu ấy đấy!

Một làn gió nhẹ thổi qua mang theo mùi thơm dịu dàng của hoa hướng dương

Phong siết chặt vòng tay nói với giọng nghiêm túc

-Cháu hứa sẽ chăm sóc em ấy chu đáo.

Nó nhìn Phong, đôi mắt tím ươn ướt.

-Chúng ta cùng nhau đi hết con đường này em nhé?

Nó không đáp nhưng đôi môi ấy vẫn cười chỉ như vậy thôi đã làm Phong hiểu

Khẽ đặt nên môi ai đó nụ hôn ngọt ngào.....

Họ chưa từng chính thức nói với nhau một lời yêu thương nào nhưng cả hai đều hiểu trái tim mình vì ai mà thổn thức ...

Nó dựa đầu vào vai Phong, vai anh rộng lớn vững trãi biết nhường nào. Cái thứ cảm giác ấm áp nâng nâng cứ lớn dần lên làm trái tim nó không đập bình thường được

-Cậu có nghĩ mẹ thích cậu không?

Nó hỏi

Phong cười nhẹ đưa tay vuốt mái tóc nâu đỏ của nó rồi đáp

-Có chứ ! Con rể mẹ đẹp trai thế còn gì!

Có đứa bữu môi

-Tự cao tự đại

-Không đúng sao? Chẳng lẽ anh không được coi là đẹp trai?

- Cũng thường ,không quá khó coi.

-Cái gì? Đùa anh đấy à? Mèo nhỏ anh mà hất tóc một phát là khối đứa phụt máu mũi chết ngất nhé

-Xuống đi không tối cảm lạnh đấy.

Nó thở dài, trình độ tự sướng của ông chồng sắp cưới phải lên đến lever max rồi chứ chả chơi

-Thật anh thề!

-Tối rồi về thôi.....

Nó đứng bật dậy. Đôi co với yêu nghiệt thì đến sáng mai cũng không có kết quả.

-Mẹ con về nhé!

-Cháu chào cô...

“Tin ở cháu, cháu sẽ dùng mạng sống này để yêu thương và bảo vệ em ấy...suốt đời suốt kiếp ” phong nhìn lại tấm ảnh trên bia đá

-Làm gì mà ngăn ra thế mau về thôi . Nó gọi

-Ồ. Đợi anh với nào

Vừa cất xe vào gara nó và Phong được bác Phúc nồng nhiệt chào đón

-Cậu và cô đã về đấy ă ? Ông chủ đợi hai người được một lúc rồi ă!

-Ba???Ba đến làm gì? Phong nhú mày

-Cứ vào rồi tính

Ông Lâm cười tươi nhìn hai đứa đang tay nắm tay đi bên nhau. Quả không hổ danh con trai của Trần Dư Lâm ông.

-Ba!

-Bác ạ! Nó cúi đầu chào

-Mikage! Khách sáo vậy con, chúng ta là người một nhà mà. Gọi ta như thằng Phong gọi ấy.

-sao ạ????

-Trước sau gì cũng phải gọi như thế. Con cứ gọi trước đi là vừa. ..

-Ba nói đúng đấy.

Nó liếc Phong một cái dài cả cây số rồi miễn cưỡng gật đầu

-Vâng

Lấy lòng người lớn cũng là một nghệ thuật... sau bữa ăn tối do cô con dâu tương lai nấu ông Lâm không khỏi kinh ngạc....

Dòng tộc MiKaGe đúng là rất gia giáo... cứ nhìn Vi là rõ

Nguyên tắc, trách nhiệm, lo toan mọi thứ gọn gàng chu toànngay cả bữa ăn đơn giản cũng toát nên vẻ tao nhã của bậc quý tộc

Một cô con dâu như thế đào đâu ra ở thời buổi này nữa chứ....con trai ông thật khéo chọn, y như ông vậy (chắc bệnh tự sướng được di truyền:))

-Mikage này...

-Gọi con là Vi được rồi ạ

Nó lễ phép

-Con trai ta là đứa ngang bướng, khó bảo con cố gắng nhé! Ta giao con trai ta cho con . Ông Lâm cầm tay nó thủ thủ

Nó gật môi mím lại cố ngăn tiếng cười bật ra

-.....

Mặt Phong đen xì...đùa....chỉ thấy bố gả con gái đi lấy chồng chưa từng thấy người bố nào đem con trai mình đi gả với thái độ nghiêm sờ tức như ba anh....

Đúng là người cha tỉnh nhất của năm.

:)

#####

49. Chap 48: Ngọt Ngào Mình Bên Nhau....

Nằm cuộn tròn trong vòng tay Phong cảm giác thật dễ chịu, nó dụi đầu vào khuôn ngực vạm vỡ hít hà mùi thơm mạnh mẽ từ người con trai ấy

Phong ôn nhu ôm nó trong vòng tay vuốt nhẹ mái tóc mềm mượt

-Sau này chúng ta cưới anh muốn chúng ta tới Pháp

-Tại sao?

Phong hôn nhẹ nên trán nó ân cần nói

-Anh muốn quay lại nơi đầu tiên chúng ta gặp nhau.

-....

- Anh đã chết nếu như em không xuất hiện

-Chắc trời chưa cho chết. Định cậu là của nợ của đời tôi

Haha

-Phải phải.... chúng ta nhất định phải gắn vào nhau

Phong bật cười

Nắng ghé qua khung cửa sổ đánh thức đôi tình nhân còn say giấc nồng

Đôi mắt lục bảo khẽ cười, Phong nhìn người con gái nhỏ đang cuộn tròn trong lòng không khỏi vui mừng.
Cô là tim anh...

Cô là hơi thở... là lẽ sốnglà cuộc đời của anh....

Không có Hoàng Hải Vi thì không có Trần Anh Phong của ngày hôm nay.

-Dậy rồi mà sao không gọi tôi?

-Anh muốn ngắm em

Ai đó ngượng chín cả mặt

-Vô sỉ cậu không biết ngượng sao?

- Dây thần kinh xấu hổ của anh bị đứt lâu rồi. Có đứa cười như đười ươi xổng chuồng

-Đúng là... 3 phần khỉ 6 phần đười ươi 1 phần người. ... tôi gọi đưa cậu về vườn bách thú nhé

-Đặt luôn một xuất bên cạnh cho em anh sẽ vào. Tình nguyện luôn. Ha ha ha

Có đứa tức, mồm mép yêu nghiệt quả bốc mùi...khiến cao thủ chém gió như bốn cô nương là nó cũng phải bó tay...

Nó lẩm bẩm chửi rửa thằng chồng nó

Đợi đó bà ày biết tay

Có đứa ngồi sẵn ở bàn chống tay lên cằm ngắm vợ

Trêu nó là nghĩa vụ và trách nhiệm của một người chồng như anh... :)

Nó bưng ra hai tô mỳ thơm phức chỉ nhìn thôi đã thấy lo con mắt rồi

-Ăn đi...

-Hình như bát của anh nó khang khác thì phải....?

-Không ăn thì thôi!

Để giữ an toàn cho bản thân có đứa quyết định cự tuyệt món mỳ tuyệt vời kia...nó nhếch môi cười

-Á tôi quên mất trong đó có thịt bò....cậu dù bắt nhân cỡ nào cũng không ăn thịt đồng loại nhỉtôi thật có nỗi quá.

-Haijz....vợ của con bò cũng là con bò...làm sao em có thể ăn thịt đồng loại của mình một cách dã man như thế?

-cậu....cậu.....

- Anh thật thất vọng về em!

Phong giả vờ chán nản

Nó bực mình ném đôi đũa vào người Phong rồi bỏ đi

Ai đó bật cười... mèo nhỏ vẫn còn trẻ con lắm lắm....

Nó nện chân xuống sàn... lần nào đấu khẩu với yêu nghiệt nó đều là người thua cuộc

Một vòng tay nhẹ ôm lấy nó. Phong hôn lên hõm cổ con bé thì thầm

- Anh đùa mà, em giận thật à?

-Cậu toàn bắt nạt tôi!

- Không có anh nào dám oan cho anh quá!

Nó bấu môi

-Anh thề đó! Mà muện mình đi học đi. Nha nha!

Nó bật cười.

Chap này hơi ngắn mk sẽ bù vào chap sau nha

50. Chap 49: Khóc....

Gió vi vu luồn qua kẽ tóc mây đùa nghịch trên vạt áo người con gái nhỏ bé.

-Hai đứa bay quyết định đi vào lao tù rồi à? Tuấn Anh chẹp miệng

-Có đứa ghen kìa! Mà muốn thuở FA thôi em ạ.

-Mày xem thường tao quá. Thằng Tuấn Anh này chỉ cần hất tóc phát khối em quỳ xuống chân xin được chết. Có đứa vênh vảo

-Thế mà vẫn ế... tao éo hiểu nổi. ...hay mày thích con trai???? Yêu nghiệt trừng mắt, đùa cợt

-Đứng đó mà đùa với nghịch! Vì chúng ta vào lớp.

Phương từ đâu đi tới khoác vai nó kéo đi

Ai đó chơi với

-Bà thím này trả mèo nhỏ cho tôi....!

“Náo dám gọi ta là bà thím hả? Ta i chết ”

Phương dừng lại, mỉm cười nhìn Vi hỏi

-Giữa tao và hần mày chọn ai?

Nó cười rồi nhìn Phong đăm đũa con cá chuối. Phong ngênh ngang, mèo nhỏ chắc chắn chọn anh rồi.

-Đương nhiên là,.....mày rồi....Phương

Hiếu lắc đầu

-Chuyện tình lâm ly bi đát. Tuấn Anh yêu Phong tha thiết, nhưng Phong lại yêu Vi thiết tha....Vi lại chỉ có mình Phương trong lòng. Haijz....vấn đề nan giải quá.

-Chồng có muốn bị ngũ mã phanh thây không? Ắn nói linh tinh đám điên đó đánh cho te tua vợ kẹ xác chồng

-Rõ thừa vợ....

-Đôi cẩu tặc này ...nói xấu toàn quân ta, anh em đâu tiêu diệt yêu quái

Yêu nghiệt hô to.

Các nam thanh nữ tú của học viện Royal đổ xô ra hành lang xem xiếc thú...

Tam đại thiên vương đang đuổi nhau vòng quanh sân trường các bạn thắc mắc bạn Linh xinh nhà ta cùng hai chị kia đâu rồi phải không? Mình xin trả lời thành thật chị Linh đã và đang bị hành quyết ở sau trường chỗ cái cây cổ thụ gì ấy. ...

Sau một hồi vượt bao gian khổ cuối cùng bạn Hiếu cũng đã trốn thoát khỏi hai con đười ươi mới xổng ra từ vườn bách thú :)

-Mày thích thằng Anh à? Sao không nói cho nó biết...

-Tao không thể..... tao không thể phản bội Jonh....không thể.....

Phương nức nở, người con gái cứng cỏi của chúng ta đã khóc...khóc rất nhiều. Phương cảm thấy ghê tởm chính bản thân mình, cô phản bội Jonh, trao tình yêu cho kẻ khác... cô có còn là con người?

Người con trai đó vì cô mà chết, vì cô mà không tiếc mạng sống. Còn cô? Cô đi yêu kẻ khác?????

-Mày không phản bội anh ấy! Jonh chết rồi, mày không thể giữ mãi cái hình bóng của anh ấy được, tình yêu không có nổi...Phương. .. nó nắm lấy vai Phương lay mạnh

-Không. Mày đừng nói nữa....tao quyết định rồi ngày mai tao sẽ về Pháp

Phương nói xong vùng ra khỏi vòng tay của nó rồi chạy đi

Nó vội vã đuổi theo

Hiếu bước ra khỏi bụi cây...

... đôi mắt nheo lại nhìn về phía 2 con bạn

.....

.....

Không khí lớp học nặng nề, Phương bồn thần, Vi trầm mặc, Linh kẻ gây rối hôm nay cũng nín thinh, Hiếu cũng vậy

Phong bắt đầu lo lắng về thái độ thất thường của lũ bạn

Riêng Tuấn Anh vẫn đang lải nhải trên chộc Phương để cô cười

Anh thích Phương dù cô có cứng nhắc đến đâu, miệng lưỡi có độc địa như thế nào...

Được nhìn cô cười mỗi ngày là một niềm hạnh phúc của anh

Anh cũng biết sơ qua về Jonh mối tình đầu của cô... Anh rất ghen tị với Jonh vì anh ta có được trái tim cô, được cô ghi nhớ bóng hình mãi mãi. Đối lại là anh lúc đó nếu vì cô mà chết anh cũng cam lòng

Nó tiễn Phương ra sân bay, con nhỏ cười.

-Ở lại mạnh giỏi, tao đi ghen

-Tao vẫn muốn mày suy nghĩ lại. ...

Phương cười gượng gạo rồi lắc đầu

-Tao đi đây , giữ gìn sức khỏe nhé! Xin lỗi mọi người dùm tao. Yêu mày

Phương ôm nó rồi kéo vali đi....

Nó vẫy tay chào tạm biệt

-Alo...alo.... mọi người chú ý nghe loa phát thanh. Cái giọng này nghe quen quen. Phương thầm nghĩ

-Không phải giọng thằng Tuấn Anh sao? Một vòng tay ôm lấy eo nó kéo gần lại...

-Chúng ta lui qua kia đi nào!

-Phong? ??? Nó ngạc nhiên, sao yêu nghiệt lại có mặt ở đây

-PHAN HỒNG PHƯƠNG EM ĐỨNG LẠI ĐÓ CHO TÔI. EM LẤY ĐI TÌNH YÊU CỦA TÔI RỒI ĐỊNH BỎ TRỐN SAO? EM THẬT ÁC ĐỘC.giọng nói ấy phát ra đều đều từ chiếc loa phát thanh khiến Phương bật khóc. ..

Cái dáng người cao cao đáng ghét kia hiện ra ngay một rõ...Phương quay mặt đi định bỏ chạy thì một vòng tay rắn giói ôm siết lấy cô..

-Anh không cho em đi! Phương, anh không thay thế chỗ của Jonh...vì trong tim em anh ấy luôn sống. Chỉ là.... lặng lẽ một chút. Chúng ta cùng nhớ tới anh ấy được không?

-....tôi không xứng

-Xứng hay không do anh quyết định, bây giờ theo anh về.

Nói xong có đứa nằng nặc cầm vali rồi kéo tay đứa kia về

-Thằng Anh hôm nay bạo thế....đúng là sức mạnh của tình yêu. ..

51. Chap 50: Cuộc Dượt Đuổi Của Các Đại Gia

Mọi người hoan hô ầm ĩ Phương ôm chầm lấy Tuấn Anh khóc

-Ngốc ạ, khóc gì chứ chúng ta nên vui, may là anh đến kịp muộn chút nữa là phải mua vé máy bay sang Pháp rồi.

-Còn đùa cợt được hả? Cậu chắc sẽ không ghen với Jonh chứ vì.....

Phương sụt sùi

-Anh sẽ ngày ngày cảm ơn anh ấy vì đã cứu em, để hôm nay anh có thể bên em. Chúng ta sẽ cùng nhớ về anh ấy

Phương mỉm cười gạt đầu trái tim lạnh ngắt của cô lại một lần nữa được sưởi ấm, tận trong lòng thứ tình cảm kì lạ cứ lớn dần lên tạo cho cô một niềm tin về tình yêu, về một cuộc sống hạnh phúc....

-Cho hỏi hai bạn có cảm nhận thấy sự tồn tại của cả trăm ngàn người đang ở đây không thế.

Phương ngượng ngịu cúi gầm mặt xuống, mũi dày di di trên mặt sàn

Tuấn Anh lườm Hiếu.

“Đồ phá đám”

“Không phải anh nói cho chú biết thì liệu vợ chú còn ở đây không? Dám thái độ với anh à?”

-Về thôi. Phương rút rút ống tay áo Tuấn Anh

Anh nhìn cô dịu dàng, cô cũng có rất nhiều cử chỉ đáng yêu đấy chứ!

-Sao thế mặt em dính gì à? Phương nhú mày

-Không, không phải.... hì hì...chúng ta về thôi

*****_

Cả lũ quỳ cùng nhau tới nhà hàng làm một bữa ra trò để mừng bạn Tuấn Anh thoát kiếp FA

Nó chạm cốc với Phương

-chúc mừng mày trở về

-Cám ơn.

Nó là một thằng con trai tốt

Phương không đáp, cô uống cạn ly rượu rồi xoay xoay chiếc ly

-Thằng Phong cũng thế

Một vòng tay vòng qua cổ nó , ai đó hôn nhẹ lên vành tai nó rồi nói với giọng nghi ngờ

-Hai người nói xấu tụi tôi phải không? Khai mau còn được hưởng sự khoan hồng của pháp luật

Nó bật cười đưa tay véo mũi Phong

-Này thì khoan hồng này

-A...Đau. Hoàng Hải Vi, cô đã bị bắt vì tội hành hung và đồ sát trái tim ngây thơ trong sáng của Trần Anh Phong. Tôi đại diện cho công lý và chính nghĩa tuyên án....

Đoạn Phong cầm tay Vi đeo vào tay cô một chiếc lắc bạc rất đẹp dưới viên ngọc bích có khắc tên của hai người

-Cô phải ở cạnh Trần Anh Phong tới cả đời.

Phương bĩu môi.

-Hội trưởng lắm trò

-Để tránh gây bạo loạn cho hàng nghìn thằng con trai khác. Trần thiếu tôi đây đành hi sinh tấm thân cao cả. Phong lắc đầu thở dài .

Trong đôi mắt vẫn ánh lên tia cười

-Không những điên mà cậu còn thần kinh nữa

Nó đẩy Phong 1 cái tý té ghế rồi bỏ đi

-Đi đâu thế?

Phong nhú mày

-Đi gặp William Cường (w c) cậu muốn đi chung à?

-Hay là thế nhỉ? Phong chớp chớp mắt, nhìn mặt anh gian không tả được

-Biến thái

Nó đá cho Phong một phát rồi chạy vụt đi

Ai đó suýt xoa

Lũ lâu la còn lại cười như lũ dở hơi

Nhìn sơ qua tưởng bị dở hơi nghìn ki thấy bọn này không những dở hơi vẫn biết bơi mà còn biến thái con gà mái, thần kinh va linh tinh

Cả đám đang cười nói hăng say

Choang.....

Phong nhìn cái ly vỡ bần thần, tự nhiên ruột gan nóng hết cả lên....

Bỗng....

Ai đó hét tên anh..

Không suy nghĩ anh chạy thẳng về nơi có tiếng hét...

Brừm..... chiếc Audi màu đen chạy vụt đi và mang theo nó.

Phong nhanh chóng lấy xe cấp tốc đuổi theo, ngay sau là xe của Linh+ Hiếu, Phương+ Tuấn Anh

Giữa đường chính của thành phố , người ta chứng kiến cảnh đua xe có một không hai của những chiếc siêu xe đặt tiền

1 chiếc Audi 1 chiếc BMW và 2 chiếc Limo....cả 4 chiếc xe đều xé toạc gió không ai nhường ai, tất cả những phương tiện khác đều dạt sang hai bên nhường đường cho cuộc đua siêu xe của những đại gia

Đôi mắt Phong đục ngầu...

Khuôn mặt lạnh giá đến kinh hoàng vẫn chỉ chăm chăm nhìn vào xe phía trước nơi mèo nhỏ đang bị bắt đi... cô có sao không? ?? Có bị thương không? ?? Anh lo lắng. ..

.....

.....

.....

52. Chap 51: Lo Lắng....

-Khỉ thật thằng chó này bám dai như đĩa...

Một trong 3 tên bắt cóc nhỏ toẹt nước bọt ra ngoài cửa xe rồi bẻ tay lái rẽ vào quốc lộ

Phong tăng ga đuổi theo...

Mèo nhỏ ở đó...trái tim anh ở đó...

và cô đang gặp nguy hiểm.

Chợt....

Một bà cụ băng qua đường....

Phong vội bẻ tay lái theo phản xạ để tránh bà cụ chiếc Limo đâm sầm vào đồng thùng catton chất đồng bên đường...

Nó hốt hoảng nhìn lại ruột gan rối bời, hai tay nó bấu chặt vào nhau.

Người đó có sao không???

Phong đâm mạnh vào vô lăng.... trái tim nghẹn lại...

Anh để mắt đầu bọn bắt cóc rồi

Phương vội gọi cho Thiên rồi cùng Tuấn Anh, Linh và Hiếu huy động lực lượng tìm kiếm nó

Tận dụng triệt để sức mạnh và quyền lực của cả hai bên mong sao tìm thấy nó sớm nhất

....

-Dù phải lật từng viên gạch của cái đất nước này nên cũng phải tìm bằng được người về . Phong ra lệnh, giọng nói anh đục ngầu và sắc mùi nguy hiểm

-Rõ thừa thiếu chủ.

Đám thuộc hạ nhanh chóng đi tìm người.

Trần Anh Phong vốn không đơn giản là cậu ấm của Trần gia mà còn là kẻ đứng đầu của” Thiên Vương Hội”- thống trị thế giới bóng tối

Dám bắt người của anh, anh sẽ cho kẻ đó biết thế nào là cái chết....

Ở một góc khuất đôi môi đỏ mọng đầy quyến rũ khẽ mỉm cười

Trò chơi mới chỉ vừa bắt đầu thôi mà....

Nó bị ném vào một căn nhà kho cũ

-Cô em nên ngoan ngoãn, bọn anh không muốn làm tổn hại người đẹp đâu. Ha ha

Nó nhướng mày, thái độ rất bình tĩnh cất tiếng đàm thoại với kẻ bắt cóc

-Cho ta gặp kẻ thuê các người bắt ta

-Mạnh miệng gớm, khỏi sốt ruột đến ngay thôi. Một tên nói, chúng kéo nhau ra ngoại canh . Nó thở hắt ra, vội vã nhìn xung quanh cố gắng tìm đường trốn

Vài phút sau nó nghe có tiếng bước chân... ngờ ngợ đoán ra là ai . Kẻ này chắc chắn không xa lạ

Cánh cửa bằng sắt hoen gỉ dần mở ra một cách nặng nề

Hình dáng người đàn ông hiện ra trước mặt nó rõ mồn một

-Chào con, Hải Vi

- Đúng là ông thật. ...hạ lưu bỉ ổi...đồ tiểu nhân vô liêm xỉ

-Mắng hay lắm, cứ già mồm đi để xem nát nữa mày còn cứng mồm được nữa không

-Ông quả thật không còn nhân tính nữa rồi.

-Cứ việc kinh thường tao, mày nên nhớ dù thế nào mày cũng là con gái tao.

-Đó là điều tôi ghê tởm nháy đời mình

Nó nói, phải.... điều nó ghét nhất là có chung dòng máu với Hoàng Hạo Minh...là con gái của kẻ bắt nạt bất nghĩa như ông ta

.....

.....

-Ký vào đây tao ày toàn thân

Nó kinh hãi nhìn ông Minh

Muốn nó nhượng lại quyền lực trong gia tộc ư? Ảo tưởng quyền lực à?

-Đằng nào chả chết, tại sao phải giao tài sản ,quyền lực của tôi cho ông? Tôi với ông thân lắm sao?

Bốp....

-Ranh con vậy tao ày toại nguyện

Một họng súng chìa về phía nó, đôi mắt tím không chút sợ hãi như đang thách thức người đối diện

-Ba.....

-Lam. Sao con ở đây? Ông Minh ngạc nhiên

-Không quan trọng, ba à để nó chết dễ dàng như vậy thì không được đâu...

-Theo con?

Lam xô ngã nó rồi giật ngược tóc nó

-Tao muốn xem, khi mày bị hủy hoại đời con gái mày còn ai yêu mày không

À ra hiệu ấy tên bắt cóc vào

-Ti tiện!

Nó tức giận và cả.....lo sợ

Như đọc được điều đó Nhã Lam cười vang rồi quang vào mặt nó cái nhìn thương hại

- Thưởng nó cho tụi bay, dùng xong nhớ dọn sạch

- Tốt nhất là quăng xác nó ra biển

Ông Minh nói

Đó là cái giá phải trả khi chống lại ông. ...

-Cám ơn cô chủ và ông chủ

Mấy tên bắt cóc hí hửng đi tiện...

2 tiếng kể từ khi nó bị đưa đi Phong chưa có tin tức gì...

Là anh vô dụng ... là anh ngu....là anh bất cẩn nên mèo nhỏ bị bắt đi....

Anh phải làm sao phải làm sao bây giờ. ...

Đôi tay anh siết chặt hằn nên cả gân xanh...

Vi....em ở đâu?????

Đừng sợ anh sẽ đến.....

53. Chap 52: Khi Gió Nổi Giận

Kim đồng hồ cứ nhích từng giây nặng nề , người con trai kia đang phải đè nén sự hoảng sợ của chính mình

Không gian xung quanh anh yên tĩnh....yên lặng đến đáng sợ, anh hận chính mình...

Không biết cô ấy giờ ra sao? Vậy mà anh vẫn ngồi đây không thể bảo vệ cho người con gái đó.

Ai đó thở dài...

-Lăng Thiểu, cậu chủ không tiếp khách xin đừng làm khó thuộc hạ...

-TRẦN ANH PHONG, MAU RA ĐÂY....

-Lăng thiếu dám thuộc hạ chúng tôi xin cậu đấy...

-MAU GỌI CẬU CHỦ CỦA CÁC NGƯỜI RA ĐÂY TA CÓ CHUYỆN CẦN NÓI

Lăng Minh Quân sốt ruột hỏi thúc

-Cậu chủ tâm trạng không tốt, Lăng thiếu xin cậu về cho

Phong nghe bên ngoài quá ồn ào nên ra thử, thấy anh Lăng Minh Quân gọi to

-Trần Anh Phong, tôi có chuyện muốn nói. ...

Phong chán nản

-Nếu muốn gây sự thì biến đi, tôi không rảnh đâu...

Thấy Phong quay lưng đi, Minh Quân vội nói

-Chuyện liên quan tới Vi...Hải Vi....

Như kẻ sắp chết đói nhìn thấy thức ăn Phong lao đến túm cổ áo Quân hỏi dồn dập

-Cô ấy ở đâu? Vi của tôi ở đâu?

-Nghe tôi nói đây, nhóc Phương nhờ tôi theo dõi nhóc Nhã Lam ban nãy người của tôi báo về thấy Nhã Lam đi vào cái nhà kho bỏ hoang ở ngoại thành...tôi nghĩ Vi ở đó nên tới báo cho cậu

Phong chạy vụt về phía gara lái chiếc BMW đi tìm nó.

Quân sợ thằng nhóc đó đi một mình nguy hiểm nên báo cho Phương để con bé đưa người tới tiếp ứng

Nhã Lam và ông Hạo Minh đã rời đi....

Nó nhìn cánh cửa đóng lại một cách tuyệt vọng.... hình ảnh người đó lóe nên trong đầu.

Mỗi lần nó gặp nguy hiểm đều là anh tới cứu. Bây giờ nó cũng mong như vậy

” Phong cậu ở đâu mau đến cứu tôi”

-Tiểu mỹ nhân mau đến đây bọn anh sẽ không làm em đau đâu...hahaha..

-Nào nào ngoan ngoan một chút, chúng ta cùng vui vẻ

-Để đại ca dùng trước....

-Được. ...

Tên mặt sẹo liếm môi đôi mắt dâm loạn thấy rõ. Nó cắn môi

-Đến đây nào? Người đẹp.

Mặt sẹo dang tay định ôm nó thù nó tránh được

-Tránh xa ta ra, nếu các người thả ta , ta sẽ cho các người gấp 10 lần số tiền lão già đó cho các người.

Ha ha ha ha ha ha.

Cả ba tên cười vang, những tràng cười khả ố vang tận lên óc của nó...

-Em gái, tội anh đâu có ngu. Thả em để em đi báo cảnh sát gõ cổ tội này à? Em nghĩ tội anh là trề lên ba chắt , thôi ngoan ngoan lại đây nào...

Nó lùi lại , tất cả sẽ kết thúc như thế này sao???

-Tiểu mỹ nhân anh đến đây ...

-Không.... không.....tránh xa tôi ra....

Nó sợ hãi... sợ một cách thật sự

Cái chết đơn giản thôi nhưng nỗi nhục nhã này nó không thể mang được....không thể được

-Đừng chạm vào ta...

-Con khôn ngoan ngoan phục vụ ông nếu không đừng trách ông ác.

Nó gạt tay mặt sẹo khi hắn định chạm vào ngực nó...

-Con đ*... tội bay bắt nó cho tao. Con chó cái này hôm nay ông nhất quyết ăn thịt mày

-Không, buông tôi ra ,buông ra....

Nó giãy giụa, gào thét nước mắt trào ra ướt đầm khuôn mặt
Xoạc....chiếc áo trắng của nó bị xé đôi để lộ ra phần ra thịt non mềm của con gái còn trinh...
Cả ba tên nuốt nước bọt. Chúng hời to rồi...

-PHONG,CỨU TÔI.....

Phong khựng lại một giây rồi dốc hết tốc lực chạy về phía nhà kho...
Mèo nhỏ gặp nguy hiểm. Cô ấy cần anh.....

Sự tuyệt vọng khiến nó trở nên yếu đuối....

Thực sự nó sẽ bị hủy hoại như vậy?

Nước mắt rơi trong sự trống cự yếu ớt của nó

Mặt sọc hôn lên cổ nó. Giọng hân khê khà kinh tởm...

-Đừng chống đối anh nữa người đẹp, không ai đến cứu em đâu chấp nhận đi...

-Không. ... thả tôi ra...

Chát

-Con chó cái này rượu mời không uống muốn uống rượu phạt à? Ông ày ném mùi đàn ôngha ha ha

RẦM.....

.....PẦNG.....

Đôi mắt lục bảo đỏ lòm....những đường gân xanh nổi hằn nên trên trán....

Con quỷ ấy lại một lần nữa bị đánh thức

Hai tên đang giữa tay nó giật thót nhìn tên mặt sọc đang từ từ ngã xuống đất giữa tâm mi có một lỗ nhỏ máu từ đó đang tuôn ra xối xả. Chúng sợ hãi dạt sang một bên

Phong bước vội đến cạnh nó....

Người con gái anh yêu nước mắt giàn giụa khuôn mặt tái xanh...

Bộ quần áo trên người rách nát.... anh cởi áo khoác lên người nó để nó vùi vào ngực mình....

Cơn giận bốc nên đến đầu ai đó không ngần ngại tặng 2 kẻ suýt làm nhục nó mỗi tên một viên đạn

-Không sao rồi , anh ở đây rồi đừng sợ...

-TRẦN ANH PHONG KHỐN NẠN SAO BÂY GIỜ CẬU MỚI TỚI...HU HU....

Nó vừa khóc vừa đánh anh

-Anh xin lỗi . Phong nói...tim anh thất lại...

-Tôi ghét..c...â...

Nó chưa nói xong thì ngắt.... đúng lúc đó mọi người xô vào

-Vi...Phương lo lắng

-Dọn dẹp sạch sẽ tôi muốn Hoàng Nhã Lam và Hoàng Hạo Minh phải trả giá....

Phong nói rồi bế nó thẳng ra xe....

54. Chap 52 .2: Say Bên Em...

Phong đưa nó về biệt thự, anh báo cho Thiên biết nó không sao...

Nó đã tỉnh nhưng khuôn mặt xanh xao thấy rõ đã vậy hôn vía còn lơ mơ, chắc nó sợ quá...

Nghĩ thế thôi có đứa lại sốt

Anh vào nhà tắm pha nước ấm cho nó... rồi trở ra bế nó thả từ từ vào bồn tắm.... hơi nước bốc nên mờ mờ ảo ảo...

-Em tắm đi anh chờ ở ngoài...chân em bị bong gân rồi đấy

Phong định ra ngoài nhưng ai đó nắm chặt tay áo anh không buông ,đôi mắt tím mọng nước

-Đừng đi....tôi rất sợ....bọn chúng. ...bọn chúng....

Ai đó khóc nức nức, Phong ôm nó vào lòng trấn an. Nhìn những giọt nước mắt của cô anh càng cảm thấy xót xa ,tội lỗi... anh đã không chăm sóc tốt ẻo nhỏ, suýt nữa để cô chịu nhục...suýt nữa trở thành tội nhân

-Không sao rồi! Chúng ta đang ở nhà em phải tắm đã, anh không đi đâu cả ở ngoài kia thôi.

Phong vỗ về những con bé vẫn khóc nó vùi chặt tay anh không buông

Đã kích này với nó xem ra rất lớn ...

Mãi một lúc lâu sau nó mới bình tĩnh hơn không khóc nữa nhưng vẫn không giữ chặt tay phong...

Đành quay lưng lại nhắm mắt cố chịu vậy...

Anh cũng là con trai.... một thằng con trai bình thường thôi

Vậy mà mèo nhỏ....

Cả cơ thể ai đó nóng bừng chỉ thiếu nước vỡ tung ra...vậy mà có đứa vẫn vô tư không thềm để ý.

-Phong.... tôi... bọn chúng.... thật sự thì...

Nó muốn giải thích, nó muốn nói với Phong nó trong sạch nhưng không biết phải bắt đầu thế nào.

-Em đau ở đâu à? Phong lo lắng hỏi

-Không....không.... tôibọn chúng chưa làm gì tôi cả...cậu phải tin tôi...

Nó nói

-Ừk....

Phong đáp nhẹ , anh biết cô không sao! Nếu anh đến chậm một chút nữa thì

Ai đó không hiểu, nó tưởng anh không tin lời nó...nước mắt lại trào ra . Hôm nay nó sao thế...trước mặt anh sao cứ để anh thấy mình yếu đuối....

-Đừng khóc nữa...Phong nói

-Phong, tôi nói thật, tôi thề đấy ... Phong cậu phải tin tôi.... Ph...o ..n..g. ..

Không để nó nói gì thêm ai đó cúi đầu hôn lên đôi môi mềm...mùi rượu vẫn thoang thoảng, có lẽ do buổi party mừng Phương và Tuấn Anh

Anh vòng tay ôm nó...nhắc bóng khỏi bồn tắm...

Nó chưa mặc đồ...

Con sói mê đắm trong nụ hôn cùng con thỏ...

Thỏ con mất hết lý trí vì bị con sói dụ dỗ
Màn đêm buông xuống như tiếp tay cho sói...
Lần này ai đó quả thực bị con sói đó ăn thịt rồi....

Sáng hôm sau thức dậy nó đã không thấy anh...trong lòng nó có chút hụt hẫng...
-Dậy rồi à? Sao em không ngủ thêm một lúc nữa. Hôm qua em mệt lắm mà...
Nó ngượng đỏ cả mặt. Nghĩ lại chuyện đêm qua thực sự nó muốn đập đầu vào gối chết quách cho rồi
Đã vậy cái tên yêu nghiệt kia còn không biết niệm sĩ nói ra mấy câu vừa rồi
-Em sao thế? mệt à?
-Không!
-Anh lấy quần áo cho em nhé?
Đúng là mặt dày mà....
-Không cần...cậu ra ngoài đi....
-Không phải hôm qua có người nín giữ anh sao? Còn không chịu buông tay nữa nhé
-Đồ mặt dày. Đi ra ngoài mau.
Nó mắng
Phong cười tươi
-Anh đùa đấy. nhanh nhé anh dọn quần gia làm mấy món em thích rồi đấy.
Phong hôn nhẹ lên chán nó...
Cánh cửa khép lại không che nổi nụ cười hạnh phúc của anh...

-.....

Đã xong ! Không biết mạng thế nào chứ t đăng xong bị cắt luôn chap này đành nên phải đánh lại ra lò hơi chậm m.n thông cảm nhé

55. Chap 53: Bạn Trai Ma Quái

Trên ga giường trắng tinh có một vệt máu đỏ....chứng minh nó đã là người của anh....
Bước xuống giường mà toàn thân rã rời, khắp nơi trên người nó đầy những dấu hôn hồng hồng đỏ đỏ mà yêu nghiệt để lại...
Cầm lấy bộ quần áo đã được chuẩn bị sẵn để ở cạnh giường
Ai đó thoáng đỏ mặt trái tim bé nhỏ lại đập rộn ràng , nó nhanh chóng mặc quần áo chỉnh tề, cái chân bị bong gân không cho phép nó đi nhanh phải vịn và tường bước ra
Cạch....
Nó giật mình xem chút té ngã khi Phong đứng ngay ngoài cửa , may mà anh đỡ không bây giờ móng đã chạm sàn

-Chẳng cần thận gì! Anh đưa em xuống. Đói rồi hả?

Nó e rè gật đầu, đến nhìn cũng chẳng dám nhìn mặt anh trực diện...

-Em sao vậy? Ngại à?

Phong cúi xuống nhìn nó ,anh thích thú nhìn những biểu hiện đáng yêu của nó...

Nó đánh mạnh vào ngực Phong rồi xị mặt xuống lằm bằm

-Đáng ghét! Còn dám nhìn

-Ha ha, mèo nhỏ em thực rất đáng yêu nha! Phong bật cười bẹo má nó 1 cái

-Đồ điên!

Nó liếc xéo Phong rồi định bỏ đi trước nhưng anh giữ lại

-Thôi, chân cẳng thế này đi lại sao được. Anh cõng em xuống

Nó chẳng khách sáo trèo lên lưng Phong đưa hai tay ôm cổ anh

-Nặng không? Nó nghiêng đầu hỏi anh

-Không! Nhẹ như bấc ấy. Sau này anh phải vỗ béo em mới được

-Nhẹ?????

Nó tròn mắt, rồi đưa tay véo tai Phong

-Thế đứa nào bảo tôi béo như lợn hả???? Đứa nào

-... Á á đau anh... đau đau.... tha cho anh....á...anh...biết lỗi rồi...Lần sau không dám thế nữa

-Còn có lần sau? Nó nghiêng răng

-Không, anh không dám...

Phong vội nói

Mấy người làm được Phong gọi đến chăm sóc nó đều bưng miệng cười.

Cậu chủ oai phong lẫm liệt nay còn đâu...Tương lai cậu chủ sẽ là người đàn ông sợ vợ :)

-Mấy người cười gì? Đi làm việc đi

Phong trừng mắt

Mọi người khẽ cúi đầu rồi tản ra hết. Anh đặt nó xuống ghế năng sẵn chạy đi lấy đồ ăn sáng cho cô . Nhìn những món ăn ưa thích từng món được bày ra nó không khỏi ngạc nhiên

-Sao cậu biết?

-Thấy anh giỏi không? Phong cười hiền. Mọi thứ cô thích hay ghét anh đều biết hết có khi anh còn hiểu cô hơn chính cô nữa

-Giỏi! Nó nói

-Giỏi thì phải thưởng chứ ? Thưởng cho anh đi.... nha nha...

Nó phì cười. Hội trưởng hội học sinh nổi tiếng bá đạo lạnh lùng vô tình đang làm nũng với cô này. Thật không tin nổi

-Được bốn tiểu thư vui. Nhà người muốn gì? Kẹo nhá.

Ai đó bịu môi

-Không!

-thế thích gì? Nó hếch cằm

Ai đó cười gian

-Em hứa sẽ thưởng cơ!

-Được, được . Nó gật đầu trặc nịch

-Hôn anh một cái! Mau lên em hứa rồi nhé cấm chỉ định nuốt lời

Giang sơn dễ đổi bản tính khó rời. Tại sao? Tại sao ông trời lại để cho nó yêu một tên biến thái như vậy?
Công lý ở đâu????

(t/g chị ơi chú công lý ở việt nam)

-Đã chơi phải chịu đã hứa phải làm... hôn anh đi nhanh nhanh...Phong vừa cười vừa trêu nó

Ai đó mím môi dướn người hôn vào má Phong một cái. Xong mặt mũi đỏ gay

-Hớ anh bảo hôn môi cơ mà ! Hôn má không tính

Nó cầm cái rĩa chỉ vào mặt Phong.

-Biến thái , cơ hội. ...biến ngay

-Đừng nóng.... anh đùa tý mà.

Phong chạy vòng ra sau ôm cổ nó thì thầm

-Thế anh hôn em nhé?

Nó còn chưa kịp phản ứng thì đã bị yêu nghiệt tấn công

-Chết chúng mày bố chụp được ảnh nóng chốc đăng Face dim hàng chúng mày... ha ha

Tuấn Anh cười gian

-Xem ra mày không sao? Hôm qua tao lo quá

-Đấy đã bảo người yêu không việc gì phải lo. Thằng Phong nó tự lo cho con Vi rồi mà.

Nó ngượng ngùng nhìn đôi bạn trẻ. Riêng bạn Phong khuôn mặt cực khó coi ,anh nhìn Tuấn Anh đầy căm hờn

-Đồ phá đám

-Ơ hay phá là nghề của tao mà! Khựa khựa

-Chị Giang hôm qua đi viện rồi, thấy bảo bị ngất . Lát tao với mày vô thăm bà không? Phương hỏi

-Vi đau chân!

-Bị bong gân thôi xoa thuốc bóp là đỡ mà . Chiều tao với mày vô. Tao lo quá, chị ấy không biết bị sao không

-Ừk...

Hai đứa con gái ngồi tám với nhau đủ thứ chuyện mà quên khuấy mất 2 thằng bạn trai đang mọc râu bên cạnh.....

-Hai người coi chúng tôi là không khí à? Tuấn Anh bức xúc

-Chính xác! Nó và Phương đồng thanh nói khiến 2 thằng bạn trai méo mặt.đành ngồi vật vờ than trời than đất...

56. Chap 54: Anh Cũng Thích Trẻ Con....

Đợi mòn con mắt hai bạn trẻ kia mới nhấc mông khỏi ghế ra về

Phong làm bộ giận dỗi không thèm để ý nó

-Này! Bơ tôi hả? Nè...nó khều khều tay Phong

Có đứa làm mặt lạnh vờ như không để ý đứa kia...

Nó bấu môi

Lại chơi trò chiến tranh lạnh rồi

Anh có thủ đoạn của anh, nó có mưu kế của nó...đối với yêu nghiệt chỉ cần năn nỉ một chút sẽ mềm lòng ngay

-Bạn Phong đẹp trai, cute nhất quả đất, bạn Phong đừng giận bạn Vi nữa nhanha... nó lắc lư tay Phong miệng chu ra nhìn chỉ muốn cắn ột cái...

-Đi mà tám với bạn thân đi, tôi đâu có bằng bạn của người ta

Phong giả vờ dỗi

Ai đó cứ léo nhéo bên cạnh làm nũng, năn nỉ mãi

-Phong! Nè...giận dai thế không có giống đàn ông con trai tí nào cả...

Phong nhoẻn miệng cười đều

-Này mèo nhỏ, anh có phải x-man đàn ông đích thực hay không chẳng phải em là người hiểu rõ nhất sao? Phong huých vai nó

Ai đó mặt đỏ bừng lên. Đúng là đáng ghét còn dám nhắc đến chuyện mất mặt đó.

Nó bực mình quay về phía khác không thèm nói chuyện với Phong nữa

-Nhóc con em lại thế rồi. Ngồi im nhé anh xoa rượu thuốc cho em ,sẽ hơi đau đấy

Phong nói rồi cẩn thận đặt chân nó lên đùi mình

-A.... đau! Nó nhấn mặt

-Em chưa đi được ngay đâu, đừng có cố. Vào thăm chị Giang muộn một ngày cũng đâu có sao, chị ấy đâu có chạy mất

Phong nói đôi tay to lớn vẫn cố gắng xoa bóp nhẹ nhàng

-Nhưng tôi rất lo cho chị ấy....

-Anh biết dù anh có cấm em cũng vẫn đi ... nhưng để em đi một mình như vậy anh cũng không yên tâm thể nên nát nữa anh đưa em đi được chứ? Phong nhìn nó

-Được, nhưng còn Phương? Không đi cùng với nó à?

-Để thằng Tuấn Anh lo. Em đi cùng làm kì đà cản mũi chúng nó à.

-Cũng có lý.

Nó gật gù

-Đỡ chưa?

Nó gật gật, phải công nhận tay nghề của tên điên này quả thực không tồi nha.

-Rồi, giờ em đi chuẩn bị đi một lúc nữa chúng ta tới bệnh viện thăm chị Giang của em

-Ờ!

Trong đại sảnh của bệnh viện thành phố tất cả bệnh nhân ,người nhà bệnh nhân, bác sĩ, y tá kể cả lao công cũng đều bị thu hút bởi cặp đôi đang giật tít trên báo suốt mấy tuần nay.

Nó xấu hổ khi mọi người cứ nhìn nó chằm chằm như vậy

-Thả tôi xuống đi...mọi người nhìn kìa.....nó thì thẳm

-Ừ thích, kệ xác họ. Ai đó ngang bướng nói

-Tôi đã nói tôi tự đi được mà!

-Em còn nói nữa chúng ta về nhà ! Nhiều chuyện vừa thôi. Chân thành ra như vậy còn muốn đi à? Em muốn què luôn mới vui hả?

Phong gần giọng

Đứa bị mắng xỉ mặt xuống.

Đôi tay đang ôm cổ Phong hơi lỏng ra, anh thở dài. Cô lại giận anh rồi

-Ôm chặt vô ngă bây giờ ,anh chỉ lo cho em thôi nên đừng giận anh.

Phong thả thả

-....

-Đừng giận, nát về anh đưa em đi ăn kem bông có được không?

-Cả karamen nữa cơ.

Phong phá lên cười... anh biết cô không giận anh dai được mà

-Được, em muốn ăn gì anh đều đưa em đi ăn được chưa

Nó cười cười

Giang đang ngồi gọt táo thì cặp đôi hoàn cảnh đẩy cửa bước vào

-Chào chị dâu.... nó dướn người dơ tay chữ V chào Giang

-Con bé này... làm sao mà hành hạ cậu Phong công lên đây

-Cậu ấy cứ đòi ỷ. Mà anh Thiên đâu rồi sao lại để chị một mình thế?

Phong đặt nó ngồi xuống ghế rồi ngồi xuống cạnh nó

-Bác sĩ gọi anh ấy vừa đi thôi

Nó gật gù...

Rầm.

Thiên sộc thẳng vào phòng rồi ôm chầm lấy Giang khiến hai kẻ dư thừa quay sang nhìn nhau...chả hiểu gì

-Anh sao vậy? Bác sĩ nói gì? Giang sốt ruột

-Nhà ta sắp có thêm một thành viên mới

-T...hật.. thật sao? Em có thai???????

Giang nghẹn ngào

Thiên gật đầu...đưa cho Giang tấm ảnh siêu âm nhỏ bằng bàn tay

Phong tí tởn lại xem rồi cuồn luôn mang về eo nhỏ xem

Nó thích thú nhìn ngăm bức ảnh

-Em bé đâu? Anh chẳng hạn thấy

-Ngu! Đây nè. Nó cốc phong một cái đầu đinh rồi chỉ vào cái chấm tròn nhỏ trong hình

-Bé tý ấy chả có hình thù....

-Sao cậu ngu thế em bé mới có 2 tuần thôi...chị ấy còn chưa có bụng mà..

-Ồ...

-Em thích trẻ con , Anh cũng thích. Hay chúng mình cố gắng có vài đứa cho vui nhà vui cửa đi. Phong thì thâm

Nó giật mình kinh hãi nhìn phong. ..

Ai đó toét miệng cười

-Anh nói thật đấy..

-Đồ biến thái. ..cậu chết đi....

Nó hét nên khiến chim muông bán kính 500m quanh đó bị thủng màng nhĩ hết. ...

Ai đó cười ngặt nghẽo , đôi vợ chồng son chỉ biết lắc đầu chào thua với chúng nó....

..

.....

.....

57. Chap 55: Tôi Cũng Thích Cậu Ấy Nên....

Phong bước vào quán HOT, một địa điểm nổi tiếng của những tay chơi lành nghề

Người phục bước đến chào anh rất trang trọng rồi dẫn anh đến chỗ một người con trai đang ngồi nốc từng ly rượu mạnh...

-Tìm tôi có chuyện gì?

Phong lên tiếng. Anh thực sự không muốn ở lại đây khi mèo nhỏ ở nhà một mình...

-Ngồi đi! Giọng người con trai khản đặc vì men rượu

-Vào đề đi, tôi không rảnh ở đây nói chuyện phiếm với cậu

Phong cau mày.

-Sốt ruột gì chứ!

-Không liên quan đến cậu.

-Thùy về rồi à?....

-LÂM GIA KHÁNH RỐT CUỘC CẬU MUỐN GÌ? Phong nổi cò lên

-Từ trước đến giờ tôi đều thua cậu... người đầu tiên tôi yêu.... vị trí đứng đầu.... và bây giờ là cô ấy....

-Nói năng kiêu gì vậy? Có phải lốc nhiều rượu quá nên cậu nú rồi không?

-Không hề...từ lúc người đó nói yêu cậu tôi đã buông tay... tôi tránh cậu ... tránh đau thương, vứt bỏ tình bạn của chúng ta và rời xa người đó...

-.....

-Nhưng khi người con gái đó xuất hiện mang yêu thương cho tôi. Cậu lại dành lấy.... tôi có thể nhường cậu tất cả nhưng...Vì nhi tôi sẽ không bao giờ buông tay vì tôi yêu cô ấy... tôi yêu cô ấy cậu nghe thấy chưa

Khánh gào nên.... anh không thể để lịch sử diễn ra một lần nữa. ...

Một lần nữa người con gái anh yêu quay lưng lại với anh...

Phong túm cổ áo Khánh nôi dậy đồng dục tuyên bố

-Vậy Trần Anh Phong này cũng nói cho cậu biết Vi là của tôi , là người con gái tôi yêu ..là người con gái duy nhất trong cuộc đời tôi. Muốn đưa cô ấy đi à? Xem bản lĩnh của cậu có thắng nổi tôi không đã. Chào!

Phong “ném” Khánh sang một bên rồi bỏ đi...ai đó lồm cồm bò dậy...

-Được, tôi sẽ dành lại cô ấy bằng mọi giá.

Rầm...

Khánh đâm mạnh vào tường

Đôi tay siết chặt, trong đáy mắt anh hiện nên sự hỗn loạn...

Phong đi lang thang trên vỉa hè thỉnh thoảng đá văng một vài viên sỏi cồm cộm dưới đế dày...

Khánh với anh vốn là bạn từ thuở nhỏ. Cả hai chơi rất thân với nhau nhưng đầu năm lớp 6 Khánh đột nhiên chuyển trường, gặp anh cậu ta cũng coi anh như một kẻ xa lạ .

Anh không hiểu ...

Vốn dĩ chưa bao giờ hiểu Khánh...

Nó đang ngồi xem qua một số tài liệu từ công ty mẹ bên nhật mà Tashi vừa gửi qua. Một vòng tay nhẹ ôm lấy nó...mùi thơm bạc hà nam tính quen thuộc

-Sao thế? Cậu đi đâu giờ mới về?

Nó hỏi , Phong lắc đầu

-Anh gặp một người bạn cũ...

Nói rồi ai đó lười biếng tì cằm lên vai nó đáng vẻ khá mệt mỏi

-Mệt à?

-Anh ồ. Phong hít hà hương thơm trên người nó... chỉ có nó mới cho anh cái cảm giác bình yên lạ thường này...

Nó tắt máy tính đặt qua một bên rồi chủ động ôm Phong

-Hứa với tôi đi... cậu sẽ không bao giờ bỏ tôi lại một mình!

-Anh hứa. Phong gật đầu chắc lịch

“Tôi yêu cô ấy” câu nói của Khánh tự nhiên vang lên.

Không ai được mang cô ra khỏi vòng tay anh, Hoàng Hải Vi nhất định phải ở bên Trần Anh Phong...nhất định phải là như thế

Điện thoại đổ chuông

Phong uể oải nhắc máy nghe...

Đột nhiên gương mặt anh sáng bừng, đôi mắt bảo ánh nên những cái nhìn quý dị khiến nó không khỏi dùng mình....

..

.....

58. Chap 56: Cái Giá Phải Trả Cho Sự Ngụ Dốt.....

-Phong, chúng ta đang đi đâu thế? Nó hỏi anh, nửa đêm nửa hôm không ở nhà nghỉ ngơi mà còn đòi đưa nó đi xem trò vui...tên yêu nghiệt này định cho nó xem gì đây...

-Cứ ngồi đợi đi sắp đến rồi ngốc ạ!

Chiếc BMW đi thẳng vào một ngôi biệt thự rộng lớn có cả bảo vệ canh gác bên ngoài ,hàng rào kiên cố như một thành trì. Nhìn thôi cũng thấy nơi này đáng sợ

Xe không chạy vào gara mà chạy thẳng vào đường hầm xuyên xuống mặt đất....

Nó kinh ngạc... xe chạy tới đâu đèn sáng tới đó...hệ thống bảo mật và máy quay phim tân tiến bậc nhất đều ở nơi này...

Rốt cuộc đây là đâu? Phong đưa cô tới đây làm gì?

-Vi, đến rồi xuống thôi em. Phong nói

Nó giật mình..lúng túng đáp lại

-Đây là đâu thế? cậu không định bán tôi cho tài phiệt chứ? Nó đùa

Phong vòng một tay ôm lấy eo nó đưa đi vừa đi anh vừa giải thích

-Em hâm, làm sao anh nỡ bán em. Đây á? Là căn cứ của “Tam Thiên hội” anh cho xây dựng cũng gần hai năm rồi...

-Cậu chủ...tiểu thư...đã chuẩn bị xong , mọi người cũng đã đến đủ

Người áo đen cúi đầu, Phong gật đầu rồi ra hiệu cho người kia lui xuống...

-Thiên Tam hội???? Hắc bang...cậu...chẳng lẽ là “thiếu chủ hắc ám”...Dark????? Nó tròn mắt...

-Chính nó chứ ai! Còn ,có cả tụi này nữa.

Tuấn Anh và Hiếu bước tới, hai thằng bạn cà chớn của nó hôm nay ăn mặc lịch sự mặt mày nghiêm túc lắm lắm

-Tả / Hữu hộ pháp. Kính chào thiếu chủ. Tuấn Anh và Hiếu cúi đầu chào

Phong gật đầu, khuôn mặt nghiêm nghị, đôi mắt sắc lạnh vô cảm ,khí chất phi phàm chỉ nhìn thôi cũng thấy rùng mình

-Chúng ta đi...

Phong ra lệnh anh đưa nó đến sảnh chính của căn cứ địa dưới lòng đất

Chiếc ghế bành làm từ khối ngọc bích lớn nhất được đặt ở vị trí tối cao những hình thù rồng phượng trạm trổ công phu...trong bóng tối chiếc ghế đó cũng phát ra ánh sáng huyền ảo

Phong ngồi xuống đặt nó ngồi lên đùi mình, Tuấn Anh và Hiếu lần lượt ngồi vào hai vị trí thấp hơn bên cạnh

Phong vuốt nhẹ tóc nó...rồi ra lệnh cho đám người đang chờ lệnh phía dưới

-Dẫn người vào

Một lúc sau... đám đàn em của Phong nôi Hoàng Nhã Lam và Hoàng Hạo Minh vào, cả hai đều ăn mặc sộc sộc

Lúc đàn em của anh bắt được Hoàng Hạo Minh, ông ta đang thác lạc cùng một ả nhân tình ở khách sạn còn Hoàng Nhã Lam cũng đang vui vẻ nhảy nhót tung bừng tại bar...

-Họ.....

-suyt. Phong đặt tay lên khuôn miệng xinh đẹp

-Hôm nay em chỉ xem thôi, đừng nói gì cả

Nó gật đầu nhìn anh

Phong hơi cười

-Trần Anh Phong cậu bắt ta tới đây làm gì?

-Muốn gì ư? Tôi tưởng ông biết?

-Ta chẳng hiểu cậu nói gì...

-Hay cho ông , dám bắt người con gái của tôi , hành hạ cô ấy còn suýt nữa để cô ấy bị ô nhục. Ông nói tại sao tôi cho người “mời” ông tới đây???

-Cậu ...

-Vốn tôi định giết ông rồi ném cho chó ăn nhưng thịt của ông thối như vậy chó cũng không thể nhá được cho nên ta sẽ giữ lại mạng cho ông...

-Phong như thế sao được. ... Hiếu bức xúc

Anh nhếch môi...

-Tất nhiên đâu đơn giản thế, phải khiến ông ta sống không bằng chết chứ...

-Thế cậu định làm gì? Chặt chân hay chặt tay???

-Rút gân chân tay đi ... như vậy hay hơn...sau đó cắt lưỡi rồi tống lão vào trại tâm thần ...sống đời sống cam liệt đến lúc chết....

-Hay.... haha....

-Trần Anh Phong thả ta raá á á á

Hoàng Nhã Lam tái mét, mặt cắt không còn giọt máu sợ hãi vô cùng

Ả vội bò tới ôm chân Phong cầu xin ...

-Nói ả ra... phong lạnh nhạt nói...

-Ả dám đồng lõa với lão ta hại Vi, người đầu chọc mù hai mắt ả...mang ả tới động chứa cho ả biết mùi vị đàn ông...

-Không anh Phong đừng làm vậy ...em xin anh....hu hu

-Vi chị sai rồi cứu chị với hu hu...

-Cứu chị với. ... thả tôi ra... thả ra.... Vi cứu chị

Nó định mở miệng xin cho Nhã Lam vì dù sao ả cũng là chị nó....nhưng Phong lắc đầu. Anh nói

-Đó là cái giá phải trả của những kẻ ngu dốt khi dám làm hại người con gái của anh

Trong lòng nó nâng nâng một cảm giác khó tả...

Gục đầu vào bờ vai ấy, nó cảm thấy an toàn vô cùng. ..

59. Chap57: Hiểu Lầm

Ngày qua ngày hạnh phúc của nó cứ lớn dần nên trong vòng tay của anh....

Sáng thức giấc có người mỉm cười với nó, cùng nó ăn sáng, cùng nắm tay nhau đến trường ...

Có người cho nó vôi vỉnh đòi đưa đi chơi... có người ôm nó khi nó buồn , có người cho nó một điểm tựa khi nó mệt mỏi...hạnh phúc nhỏ bé nhưng đủ khiến nó cảm nhận được trái tim rung động.

Sáng sớm đã có đứa nỉ non nhẹ gọi

-Vi ơi! Vi à...mèo nhỏ của anh.... dậy đi nào...

Nó nhú mày nhăn nhó

-Để yên cho người ta ngủ.

-Muộn rồi em, dậy đi nha ... ngoan nghe anh nào...

Phong kiên nhẫn nài nỉ, cả tuần nay mèo nhỏ ngủ nhiều kinh khủng chẳng biết cô bị làm sao hay tại anh chiều quá nên cô sinh hư????

-Nào...! Phong nưng người nó dậy

-A...ghét thế...còn sớm mà....

Nó phụng phịu bước vào nhà tắm Phong lắc đầu, anh lấy kem đánh răng ra bàn chải cho nó ,còn lấy cả khăn ướt rửa mặt cho nó tỉnh ngủ...

Nó đúng là được anh cưng phụng như bà hoàng mà...

Cả hai đến lớp, gặp Linh và Phương một cái là nó đá phăng thằng chồng sắp cưới của mình vào một xó 3 thằng nhìn nhau chỉ biết than ngắn thở dài

-Vi nhi, tôi có chuyện muốn nói với cậu. Cậu rảnh chứ?

Nó ngược lên nhìn Khánh, lâu rồi cũng chưa nói chuyện với Khánh nha...cũng tại yêu nghiệt cứ dính với cô như sam ...

Nó gật đầu cái rụt, tươi cười đơn đả

-Rảnh lắm...rất rảnh, nói chuyện với người đẹp trai như Khánh là vinh dự của tớ...

-Vậy chút nữa gặp nhau ở sân sau của trường nhé

-Ok.

Mặt Phong hằm hằm nhìn nó

Cả bọn lắc đầu nhìn cái đứa vẫn vô tư cười nói kia ... từ khi nó tìm lại được niềm tin nó cười nhiều hơn và...ngốc hơn....

Có thể vì ở bên Phong quá an toàn nên nó không cần suy nghĩ không cần mang “nào” theo vì tất cả anh đã lo cho rồi....

-Em không thể không gặp cậu ta có được không?

-Sao thế? Khánh là bạn tôi mà!

-Anh không muốn em qua lại với cậu ta...

Phong nói

-Được rồi, tôi qua xem cậu ấy nói gì thôi được chưa

-Không được, muốn đi phải không?

Nó gật gật

Yêu nghiêm túc cười ranh mãnh

-Gọi anh là anh Phong đi....

Nó bĩu môi chữ anh là đồ cơ hội nhưng cũng ngọt nhạt gọi anh một tiếng “anh Phong”

-Anh Phong đẹp trai giờ em đi được chưa?

-Trầm đặc xá cho ái phi ra ngoài, đi nhanh về nhanh đừng để trầm đợi lâu

-Biết rồi.

Nó vui vẻ chạy đi...

Vừa lúc ấy Phong nhận được cuộc gọi của Thùy, anh cũng vội vã đi ngay

Phương nhú mày nói gì đó to nhỏ với cả bọn

Khánh và nó cùng ngồi trên chiếc ghế đá cạnh bồn hoa . Khuôn mặt anh trầm ngâm nhìn về một phía bất định

-Cậu buồn à? Nó hỏi

-Tôi thích cậu!

Khánh bất ngờ quay lại nhìn thẳng vào đôi mắt tím biếc nói một cách chân thành nhất

-Khánh.....

Khỏi nói nó ngạc nhiên thế nào. Nó tròn mắt nhìn chằm chằm vào Khánh, tự nhiên nó sợ anh...

-Tôi biết cậu không thích tôi...cậu thích Phong!

Nó thở phào...Khánh biết là tốt nó sẽ không phải giải thích khuyên can anh.

-Cậu có biết trước đây tôi và Phong từng là bạn thân?

Nó lắc đầu, Khánh nhếch môi cười rồi nói tiếp

-Và.....Cùng yêu một cô gái....chúng tôi bắt đầu đấu đá lẫn nhau rồi cô ấy chọn Phong , tôi đã rất đau... khi mất liên cả tình bạn và tình yêu. Tôi chuyển trường thậm chí chuyển cả nhà để tránh họ...rồi cô ấy đi du học. Phong ở lại chúng tôi gặp lại nhau khi vào cấp 3 xích mích dây dưa mãi không dứt khi cậu xuất hiện

...

Ngừng một chút, Khánh nói tiếp. Giọng anh nghèn nghẹn

-Cô ấy cũng quay về.....trần thành mà nói với tư cách một người bạn Vi nhi, hãy tránh xa cậu ta ra vì cậu ta chỉ mang lại cho cậu đau khổ...

Nó như hiểu ra cái gì đó

-Cô ấy....là Thùy?????

Khánh thở dài mệt mỏi, anh không đáp nhưng nó đã có câu trả lời thỏa đáng

-Cám ơn vì lời khuyên! Tổ lên lớp trước nhé

Nó nói rồi chạy đi...

-Anh mệt không hay nghỉ một lát nhé!

Nó hoảng hồn quay lại khi nghe thấy giọng Thùy. Phong đang công Thùy , còn Thùy đang lau mồ hôi cho anh...nhìn vào ai không biết sẽ tương họ là một đôi đang yêu nhau...

.....bên cô ấy Phong cười thật tươi...có phải họ mới là một đôi?????

Câu hỏi đó khiến nó bật khóc...

Ngồi vào chỗ khuôn mặt nó vẫn thất thần, Phong hỏi nhưng nó chỉ lắc đầu khiến anh càng lo lắng

.....

.....

.....

Mấy hôm rồi như vậy, lần ăn trưa với Thùy dưới căng teen cũng thế khi nghe Thùy nói anh bị dị ứng với súp ngô nó lại ngồi thừ ra...

Biểu hiện rất lạ, có khi cả ngày cũng không nói với anh câu nào thật làm anh muốn phát điên nên

Tối đó có đứa thủ thỉ

Phong hôn lên tóc nó thì thầm

-Cả tuần nay em sao vậy?

-Không!

Nó đáp

Phong hôn lên vành tai tinh xảo của nó rồi ôm nó chặt hơn

Nó đẩy anh ra

-Đừng chạm vào em, em rất mệt.

Phong thực sự không chịu được cái tính khí này của nó

Anh vùng dậy quát

-Rốt cuộc là em bị làm sao vậy?

-Anh có nói dối em gì không?

Nó hỏi, tận sâu trong lòng nó dậy sóng ,nó muốn nghe một lời giải thích từ anh....

Phong nhíu mày rồi đáp

-Anh.....

60. Chap 58: Đau Thương Nỗi Tiếp Thương Đau

- Anh không làm gì có lỗi cũng chưa từng nói dối em .

Phong nói

Nó cười ,nụ cười thật chua xót biết bao. Trái tim nó đau... rất đau...

Người ta nói càng yêu càng hận . Đúng vậy bây giờ nó rất hận anh ...hận anh dối lừa nó

“Trái tim một người con gái rất nhỏ bé, nó chỉ đủ chỗ ột người con trai.... tất cả đều dành hết cho người con trai đó hơi thở, trái tim ,tâm hồn ...và thể xác. Chắc chắn là như thế, khi một người con gái yêu thật lòng... người con trai trong tim họ là tất cả”

LeeHannie

-Sao em lại cười như thế? Hôm nay em lại sao vậy?

Đôi mắt lục bảo nheo lại nhìn nó khó chịu

-Anh chắc chắn? Nó hỏi lại với một thái độ nghiêm túc , đôi mắt tím biếc nhìn anh thật lạnh lùng

-Chưa từng dấu em điều gì!

Phong nghĩ mình chưa từng có lỗi với cô, ngay cả việc anh là người trong hắc bang anh cũng cho cô biết trước mặt cô anh bộc bạch tất cả cô còn muốn gì nữa

Khóe mắt nó rưng rưng

Nó không thể đứng đây đối diện với người con trai này thêm một giây phút nào nữa...

-Em đi đâu ? Nói cho rõ ràng đã, em hỏi như vậy xong không nói gì em có biết anh rất bực không?

Phong nắm lấy cổ tay nó kéo lại, anh muốn có một lời giải thích cho thắc mắc cả tuần nay

Nó vàng tay ra khỏi tay anh nó...

-Được anh muốn nghe? Tôi cho anh hay... anh chưa từng nói anh và Khánh là bạn , cũng chưa từng nói anh và cậu ấy vì một người con gái mà tan vỡ tình bạn....

-Nó nói thế với em à? Phải...anh với nó đã từng là bạn nhưng là trong quá khứ rồi. Anh không muốn nhắc lại ...

-Anh cấm tôi không được qua lại với những người tôi coi là bạn trong khi anh thoải mái nói chuyện vui đùa cùng những đứa con gái khác...

Giọng nó lạc hẳn nước mắt đua nhau năn dài trên gò má

-Anh không có ý gì với họ, còn anh không cho em qua lại với Lăng Minh Quân vì anh sợ hãi làm hại em hẳn ăn chơi có tiếng một tên sở Khanh ngoa ngoắt(có cần dìm hàng anh Quân thế không? -_-) , còn thằng Khánh anh sợ nó cướp em đi...

Phong nói , anh đưa tay gạt nước cho nó nhưng bị nó gạt phăng ra

-Thế sao? Nó nhếch môi khinh bỉ

-Anh nói thật, thái độ đó của em là sao?

Phong bực bội

-Chả sao cả!

Nó đáp một câu bất cần rồi bỏ ra khỏi phòng

Nhưng chưa ra đến ngoài đã bị ai đó giữ lại

-Anh buô...n..g.....

Không để nó có cơ hội nói hết câu Phong đã chiếm trọn đôi môi ấy mạnh mẽ tấn công mặc cho nó vùng vẫy cố gắng đẩy anh ra...

Mèo nhỏ biết ghen tuông thì cũng tốt đấy, chứng tỏ cô cũng yêu anh nhiều lắm nhưng mà ghen thế này chỉ khổ anh phải nhọc công dỗ dành...

Haijz.....phải làm sao để cô hiểu lòng anh....

Một lúc sau, dường như Vi đã bình tĩnh hơn anh mới ngừng lại

-Anh không biết em nghe được những gì nhưng hãy tin anh...được chứ? Anh nhìn nó chờ đợi

Nó gật đầu...

Bây giờ điều nó sợ nhất đó chính là rời xa người con trai này... phải chăng nó đã qua ỉ lại vào anh

+++++

Sáng hôm sau

Phương đến lớp từ sớm thấy Thùy cô gật đầu chào. Thùy cũng vui vẻ chào hỏi lại

Phương đặt balo xuống bàn ,giọng nó nhàn nhạt nói

-Đừng làm vậy một lần nữa, Vi Vi không thích đâu.

-Cậu đang nói gì vậy??? Thùy không hiểu!

-Nhớ kĩ! Phương nói xong thì đeo tai nghe ngồi nghe nhạc.

Ngay từ đầu cô đã rất chú ý tới Thùy, tuy cái vẻ ngoài ngây thơ vô tư có thể dối lừa cả con bạn gốc của cô nhưng với cô thì không. Chỉ cần đôi môi kia khẽ nhếch lên một chút khi Vi nhìn thấy Phong công Thùy đủ làm Phương khẳng định bộ mặt giả tạo kia của Thùy... một con cáo đội nốt thiên thần

Những kẻ ngấm ngầm thường là những kẻ nguy hiểm

Tan học

Ai đó nắm tay ai đó trên đường về, hôm nay có đứa lên cơn điên bắt đứa kia đi bộ cho lãng xec...à nhầm lãng mạng mặc dù đứa kia đã phản đối kịch liệt

Phong cười cười thỉnh thoảng liếc cái đứa đang xì mặt một cái...

Thi thoảng hai đứa cứ im lặng nắm tay nhau đi suốt quãng đường thế lại hay...cảm giác hạnh phúc nó cứ nâng nâng êm ái bình yên lạ thường

Điện thoại của Phong đổ chuông inh ỏi...

Anh dừng lại nghe...

Đột nhiên đôi tay đang nắm tay nó bị buông thông...

Khuôn mặt Phong lo lắng

Anh nói với nó....

-Em về trước nhé! Thùy có chuyện anh đến chỗ cô ấy xem sao...

Nói xong anh chạy vụt đi

Bàn tay nó lạnh ngắt chơ vơ giữa khoảng không lạnh lẽo nó đứng lặng nhìn anh khuất bóng

Tim đau, lòng hụt hẫng....

Đùng..... đoàng...trên bầu trời đen kịt những đợt sấm chớp rạch ngang trời

Hình như ông trời cũng muốn trêu đùa nó ...

Từng giọt nước mưa rơi thấm vào chiếc áo trắng mỏng lạnh buốt....

61. Chap59:

Khánh lái xe qua mấy con phố...từng giọt nước mưa va chan chát vào cửa kính...

Anh không thích mưa vì nó lạnh và ướt át...

Và....còn vì....

Anh bị người ta từ chối vào một ngày mưa .

Chợt

Bóng hình người con gái quen thuộc hiện ra trong màn mưa nặng hạt...cô gái ấy với bờ vai run run vì lạnh vẫn bước đều đều, những bước chân chậm chạp mặc cho cái thời tiết khắc nghiệt vẫn chút từng đợt mưa lạnh lẽo lên người

Tim anh tê tái....

Cô đang buồn ? Cô không vui, không hạnh phúc?

Ai đó vội vã ra khỏi xe che ô cho nó giọng anh lo lắng

-Vi....

Nó quay lại nhìn Khánh với đôi mắt buồn không sao diễn tả được

-Cậu sao thế? Có biết trời đang mưa rất lớn không? Mau vào xe nhanh lên

Khánh giận giữ

Đôi mắt tím biếc tròn xoe nhìn anh ,cô hỏi

-Sao cậu lại ở đây?

-Lên xe rồi nói cậu ướt hết cả rồi

Khánh mở cửa xe cho nó...

Lúc nghe có tiếng gọi nó đã hi vọng người xuất hiện là Phong. Nhưng không ...

Nén tiếng thở dài ai đó ngồi dựa đầu vào cửa kính đôi mắt buồn nhìn ra khoảng không vô định

-Phiền cậu đưa tớ đến nhà Linh được không? Nó nói

Khánh gật đầu

Chiếc Ferrari từ từ chuyển bánh ,suốt chặng đường cả hai không hề nói với nhau một câu nào...không phải kiếm lời mà do có người muốn yên tĩnh suy nghĩ

-Vi nhi, tới nơi rồi

-À ừk, cảm ơn nhé bữa nào hậu tạ cậu sau nha! Nó cố gắng nở nụ cười tươi nhất chào Khánh

-Cậu chắc mình ổn chứ?

-Thật ra thì không ổn lắm nhưng mà tớ sẽ không sao đâu. Đừng lo. Tạm biệt

-Ừk...gặp cậu sau

Nó bấm chuông cửa... hai con bạn yêu quái của nó hốt hoảng chạy ra...

Nó ôm chầm lấy Phương và Linh rồi khóc...

-Vào nhà đã mày ướt hết rồi

-....

Hai con bạn đưa nó vào nhà, Phương lấy quần áo cho nó thay . Nhìn con bạn thân uể oải tiêu tụy hai đứa xót

-Nói cho bọn tao nghe, mày với thằng Phong lại có chuyện gì vậy? Linh hỏi

Nó chỉ lắc đầu nằm quay mặt về một phía trầm mặc

Phương đắp lại chăn cho nó

-Ngủ đi, mọi chuyện sẽ qua thôi. Có chúng tao bên mày.

Nói rồi hai đứa ra ngoài để nó yên tĩnh.

Phong trở về nhà, anh lo lắng tìm xung quanh chẳng lẽ cô chưa về nhà...trời mưa lớn như vậy cô ở đâu được cơ chứ

Điện thoại reo

Số Phương....anh nhắc máy áp lên tai

-Alo

“ -con Vi ở chỗ bọn tôi cậu qua đây . Ngay lập tức”

-Này...khoan đã...

Phong chưa kịp nói gì thì đầu dây bên kia đã tắt máy

Đúng là....

Phong đến nhà Linh chào đón anh là hai cặp mắt sắc lạnh

-Lúc về không phải cậu đi với con Vi sao?

Linh nhú mày

-Lúc mưa lớn cậu ở đâu? Nhìn vào mắt tôi và thành thật trả lời

Phương lên tiếng

-Thùy gặp tai nạn nên tôi đến.....

-Cậu bỏ con Vi lại? Vậy con nhỏ Thùy có chết không? Nó có chết không? Linh tức giận

-Thùy....không sao...chỉ là....Phong ngập ngừng

-Cậu có biết sức khỏe của con Vi không tốt? Phương hỏi

Phong gật nhẹ

-Vậy mà cậu để nó dầm mưa hơn 2 tiếng cậu chăm sóc nó kiểu gì vậy? Cậu có phải bạn trai nó không thế? Nhớ nó ngã xỉu ngoài đường thì sao? Bộ cậu không suy nghĩ à... đầu cậu có cái gì gọi là não không? Phương xổ 1 tràng dài

Định bụng dạy dỗ tên hội trưởng đáng ghét này thì ai đó lên tiếng

-Phương như vậy đủ rồi.... Phong chúng ta về thôi

-Em ổn chứ có cảm thấy khó chịu ở đâu không? Anh đưa em tới bệnh viện nhé

-Không cần , chúng ta về nhà thôi

Nó tạm biệt hai con bạn rồi yên vị trong xe.

Khuôn mặt nó lạnh te không chút cảm xúc...

Phong chợt có cảm giác lo sợ.....

62. Chap 60:nhắc Nhở

”Em chỉ mong trái tim anh nho nhỏ thôi...

Chỉ cần chứa mình em....

Chứ to lớn quá....

Em sợ...

Anh sẽ mang đi san sẻ cho nhiều người”

Tối, mèo nhỏ nằm cuộn tròn trong vòng tay anh ngủ thiêm thiếp

Khẽ vuốt ve mái tóc mềm mại anh si ngốc ngẩn nhìn cô...

-Sao anh không ngủ đi?

Nó cựa mình mắt nhắm mắt mở nhìn anh

-Anh không ngủ được, anh sợ em bệnh mà anh không biết ...hôm nay là lỗi của anh mà...

Lòng nó rung lên , đã rất kìm nén nhưng nó vẫn không ngăn được thứ tình cảm trong lòng

Có lẽ một đứa như nó luôn cảm thấy thiếu sự yêu thương

-Ngốc, ngủ đi .em khỏe mà

-Em không giận anh à? Phong hỏi

Nó cười nhẹ

-Có chứ, chẳng đứa con gái nào không buồn khi bạn trai mình chạy đi lo cho đứa con gái khác

-...

Phong trầm ngâm

-Em sẽ phạt anh sau, nhỏ cổ sân sau thì sao nhỉ? Lần trước có đứa phạt em đi nhỏ cổ đấy...

-Đứa nào mà náo thế nhỉ? Anh không có quen nó à nha

Phong tỉnh bơ

-Còn dám vờ vịt à? Nó nhéo tai Phong

-Á....á...đau....đau...vợ ơi tha cho anhBố ơi vợ đánh con....

-Còn dám la hét? Nó nhéo mạnh tay hơn

-Á....anh chừa rồi vợ ơi. ...vợ là số một ...số một

Nó phì cười

Phong nhào người ôm nó vào lòng thủ thỉ

-Chưa ai dám đánh anh như thế đâu nhé

-Sĩ bộ , không ai thì có em

-....Nhất em rồi đó

Phong véo mũi nó

Nó cười rồi ôm Phong rụi đầu vào khuôn ngực vạm vỡ

-Đừng bao giờ buông tay em như hôm nay, bởi vì nếu anh buông tay em một lần nữa em sẽ biến mất khỏi cuộc đời anh

-Em nói cái gì vậy ? Phong nhăn mặt

-Anh phải giữ em thật chặt...

-Đồ ngốc em nghĩ anh không đủ sức giữ em bên anh à?

-Em chỉ sợ anh buông tay....

Giọng nó nhỏ dần

Phải từ lúc nó bắt đầu yêu anh...nó đã biết sợ

Sợ mỗi ngày không được nhìn thấy anh

Sợ mỗi ngày không được nằm trong vòng tay anh

Sợ giọng nói ấy không còn bên tai thủ thỉ

Sợ anh bỏ nó lại phía sau để đi bên người con gái khác

Sợ anh làm nó tổn thương

Sợ lắm những giọt nước mắt yếu đuối mà nó đã cố tình giấu đi bấy lâu nay....

Sợrất sợ...

Nó cần anh...cần anh trong cuộc sống này.

Phương dựa đầu lên vai Tuấn Anh cả hai cùng nhìn ngắm những ngôi sao xinh đẹp trên bầu trời

-Em lo cho con Vi quá...

-Sao vậy? Tuấn Anh hỏi

-Hội trưởng quá vô tư còn nó quá ngốc trong tình yêu, dễ dàng để người thứ 3 xen vào .

-Mai em sẽ nói chuyện với Hội trưởng , anh giúp em quan sát Thùy nhé, em không tin cô ta em sợ Vi sẽ bị cô ta hại . Nếu cô ta dám làm tổn thương con Vi em sẽ giết cô ta

Phương nói chắc nịch

-Anh thấy Thùy. ...

-Bọn con trai các anh chỉ nhìn thấy những thứ bên ngoài thôi ...

-Ồ...anh...đâu có... Oan quá.... Tuấn Anh nhăn nhó

-Chỉ cần thực hiện lời em nói là được

Phương nói

-Thế có công không? Tuấn Anh cười gian

-Một xuất đi Thái Lan nhé? Phương cười tươi

-Em....

-Da trắng môi đỏrất hợp à nha, có khi chuyển giới xong anh lại trở thành hot girl ý

-Phương. ...

Tuấn Anh gầm lên...ở cạnh cô bạn gái này quả thực chả biết khi nào anh bị đột quy

-Em nói thật đấy! Nói xong có người chạy biến có đứa tức xì khói đuổi theo

Phương đứng dựa vào nan can đợi Phong

-Tìm tôi à?

-Không vòng vo, tôi sẽ nói luôn

Phương thẳng thừng, tính con bé vốn thế

-.....

-Con Vi nó rất nhạy cảm, đừng làm gì để con bé hiểu lầm. Cậu thân thiết quá mức cho phép với bạn thanh mai của cậu là không tốt đâu. Chú ý khoảng cách, tôi sẽ mang nó đi nếu cậu dám làm nó khóc một lần nữa

-Tôi....

-Còn nữa, đừng bao giờ nghi ngờ Vitrong mọi tình huống hãy tin nó một cách tuyệt đối....

Phương nói ...

Đến khi con nhỏ khuất bóng đôi mắt lục bảo hơi trùng xuống, có lẽ....anh nên nghe theo Phương.....

.....

.....

Sau bức tường, cái bóng lấp ló vội vã biến mất ...

\$

Đã xong chap mới, chap sau hannie sẽ đăng lúc 9h nhé...

63. Chap 61: Đừng Chạm Vào Bạn Tôi Khi...

Bước chân Phương khựng lại khi thấy Thùy. Không chút do dự Phương lên tiếng

-Tôi dám cá cô gặp tôi vì những gì tôi nói với hội trưởng. Tôi biết có người nghe nén xong báo lại cho cô biết

-Đừng nhúng tay vào chuyện không phải của mình. Thùy nói, khuôn mặt ngây thơ chợt trở lên sắc lạnh

-Nếu đủ khả năng gạt tôi ra khỏi cuộc chơi thì....xin mời. Phương thách thức

-....Thùy không đáp, nhỏ quay lưng bỏ đi...

Nhỏ hận Vi....vì trong mắt Phong chỉ có Vi

Nhỏ căm thù Vi vì con bé có tất cả.... quyền lực, tiền bạc...sắc đẹp và cả trái tim Phong

Nhỏ ghét Vi...vì bên cạnh Vi luôn có những người bạn dám xả thân vì cô bất cứ lúc nào...

Còn nhỏ....một người bạn cũng không có....

PHAN HỒNG PHƯƠNG.cô dám thách thức tôi...vậy trò chơi này...cô cũng sẽ là nhân vật chính.

Người con trai xuất hiện vỗ vai Thùy

-Không khả quan

Thùy nhướn miêng cười

-Nôn nóng gì chứ mọi chuyện mới chỉ bắt đầu thôi mà...kịch hay còn ở phía sau

-Tiếp theo chúng ta làm gì?

-Tôi sẽ sắp đặt cậu chỉ cần làm theo thôi . Đừng có yếu đuối như đàn bà vậy...

Người con trai không đáp,bóng anh trải dài xuống sàn nhà...một cái bóng cô độc...rất cô độc

-Anh Phong, chúng ta xuống căn teen đi Thùy đói rồi

-Thùy đi trước đi tớ còn đợi Vi đây.

Phong nói

-VẬY em xuống trước nhé

Thùy vẫy tay chào Phong

Cứ tiếp diễn như cả trăm lần anh từ chối đi cùng Thùy mọi nơi...anh không muốn mèo nhỏ lắm cũng không muốn trở thành kẻ tội bị bà chằn Phương nói đi hành quyết dành có lỗi với Thùy vậy....

-Anh tránh em à?

Thùy nói, giọng con bé buồn vô cùng

Phong bối rối,

-Xin lỗi nhé tại tớ không muốn mọi người hiểu lầm về mối quan hệ của chúng ta

-Vi nói thế à? Để em đi giải thích với cô ấy.... anh Phong. ...ở đây ngoài anh ra, em đâu có quen ai, anh không được bỏ rơi emkhông được hic..hic....

Thùy ôm chầm lấy Phong khóc tức tưởi.

Phong vỗ nhẹ lên lưng con bé ,anh cảm thấy có nỗi thật. ... tự dưng không quan tâm con bé để nó bơ vơ đến tội .

-VI....VI.... đứng lại....VI....

Giọng con Linh vang lên khiến Phong giật mình đẩy nhẹ Thùy ra, đôi mắt lục bảo vội vã kiểm tìm bóng hình người con gái quen thuộc

Nó chạy vội vã,

Tim nó đau...

Lòng nó dấy lên , tan nát...nó đã sai?

Đã sai khi chen chân vào mối quan hệ của người ta...

Họ vốn yêu nhau....họ vốn thuộc về nhau...coi chỉ là vật thể thân????

Một vòng tay nhẹ ôm nó vào lòng....

Vòng tay ai đó ấm áp lạ kì...

-Đừng khóc...cậu ta không đáng để cậu phải khóc...Vi nhi của tôi ạk....

-Khánh...tại sao? Tại sao cậu ấy đối xử như thế với tớ ?tại sao? Rốt cuộc là tại sao....

-Cậu ta không yêu cậu....

-Tớ phải làm sao ? Phải làm sao bây giờ. ...Khánh tớ đau lắm, đau lắm.....

Nó dựa vào Khánh mà khóc....

Anh cho nó hạnh phúc nhưng rồi đập nát trái tim nó....

Vỡ kịch này....anh đóng rất đạt....

Gần đó vài tay săn ảnh nháy máy liên tục

Chợt có cái gì đấy man mát ở cổ....vài tên chó săn đánh liều quay lại

-Nhấn với cô ta....đừng hồng chạm vào bạn tôi khi tôi còn ở đây....để máy ảnh lại rồi rút....lũ thợ săn ảnh ta hỏa chạy hết

Phương ném con dao ra 1 bên rồi đập vỡ máy ảnh....

Rõ ràng.có chuyện gì đó không đúngPhương ngẫm nghĩ.....

Một số bạn muốn hannie đăng nhiều một chút cũng được, mk sẽ cố đăng 2 ,3chap một lần nhưng thời gian sẽ thừa hơn. Bắt đầu từ tuần sau cách 1 ngày Hannie sẽ đăng 2 chap nhé...

64. Chap 62: Anh Có Thể Bảo Vệ Người Anh Yêu Còn Tôi Sẽ Bảo Vệ Bạn Tôi...

-Cái gì? Lũ ngu , có mỗi chuyện cõn con đó mà làm cũng không xong...đồ ăn hại....

Thùy cau có ngắt máy rồi quăng ly rượu vào tường.

-Đừng nóng, họ đã cố hết sức rồi

Người con trai nhỏ nhẹ khuyên can

-Tony , cậu im đi. Cậu chẳng hiểu gì cả. Tôi sẽ không tha cho con nhỏ đó. Phong là của tôi, anh ấy chỉ có thể là của NGỎ MINH THỦY này...

Thùy gào lên rồi bỏ ra ngoài

Người con trai với mái tóc màu hung đỏ khẽ thở dài.

Cô đã quá mù quáng....quá cố chấp . Lòng đồ kị đã giết chết người con gái anh yêu từ ánh mắt đầu tiên

Anh luôn hướng về cô,nhưng cô chỉ một mực nhìn về phía Trần Anh Phong....

Lúc anh biết cô không yêu anh mà chỉ lợi dụng anh ,để anh là kẻ thế chỗ người con trai khác ,kẻ thế thân lấp đầy khoảng trống của cô, trái tim anh tan nát, nhưng anh không thể ngăn cản trái tim thôi vì cô mà thổn thức

Anh nguyện ở cạnh cô, chăm sóc cho cô dù cho cô có khinh thường có lợi dụng anh...

Thì anh vẫn sẵn sàng vì cô mà đổi tất cả

-Giúp tôi chuyện này...

Thùy đưa cho anh một xấp hình...

Tony nhận...

Anh nén lòng mang những tấm ảnh đi phát tán

Đặt chân xuống cổng trường nó và Phong đều cảm thấy có gì đó không đúng...

Họ chỉ chỗ họ bàn tán...

Hiếu hốt hải chạy đến

-Vi...nhìn này...

Phong giật tấm hình trong tay Hiếu

Tấm ảnh Phong hôn má Thùy đập vào mắt khiến nó xao động

-Cái này ở đâu ra?

Phong tức giận, anh túm cổ áo Hiếu gắt um lên

-Khắp nơi đều có, sáng nay báo còn đưa tin

-Cậu...ngay lập tức điều tra kẻ tung tin cho tôi....

Anh vội vàng tìm mèo nhỏ....

-Không cần nói gì cả, em tin anh.

Nó mỉm cười nòng tay mình vào bàn tay to lớn của Phong

Ai đó thở phào...

Tòa soạn báo lớn nhất thành phố sau một đêm trở thành đồng đổ nát, chủ tòa soạn lên cơn đau tim , đột quỵ tại nhà riêng.

Mấy trang mạng bị virus xâm nhập xóa sạch thông tin

Sự cố rất ngẫu nhiên do người của Tam Thiên Hội gây ra...

Dám gây sự với Trần Anh Phong chắc chắn không có kết quả tốt

-Làm rất tốt. Phong ngã người ra sofa nói

-Hiếu đẹp trai đã ra tay thì khỏi phải nói. À còn chuyện Trần thiếu cậu lớn tiếng bác bỏ mối quan hệ mập mờ với tiểu thư Ngô Minh Thùy trước công chúng là thật à?

-Ừk mèo nhỏ hiểu lầm thì phiền lắm. Tao coi Thùy như em gái thôi. À mà nhỏ vợ mày đâu rồi Tuấn Anh? Phong hỏi , mọi lần có chuyện Nhỏ Phương đều là đứa xuất hiện đầu tiên vậy mà hôm nay lại im ỉm chả thấy tăm hơi đâu

Tuấn Anh uể oải trả lời

-vợ tao đi bắt thằng tung tin rồi, cô ấy bảo sẽ giải quyết một mình không phải lo

-Còn Linh? Nó bắt cóc mèo nhỏ nhà tao đi đâu rồi?

-Shopping....

Hiếu ủ rột nói...

Ba thằng lại ngồi với nhau than thở

Tony ngừng bước, trước mặt anh là một người con gái đó....

..vì người con gái này bạn thân của anh không tiếc mạng sống mà hi sinh

Phương nhìn anh, mái tóc vàng kim bay bay trong gió.

Người con gái không ngần ngại ném cho anh một cái nhìn sắc lạnh

-Đừng làm những điều ngu xuẩn nữa Tony. Cô ta không đáng để anh hi sinh như vậy

-Không được phép nói cô ấy nhu vậy Cô dám nói tôi sẽ....

-Đừng thách tôi. Giết cô ta tôi đây cũng không ngại đâu

-Cô....

-Tony... anh hiểu tôi mà tôi sẽ không nói điều tôi không dám làm. Tốt nhất nếu anh yêu cô ta hay mang cô ta đi đi

-Cô nói cô chỉ yêu mình Jonh mà nhìn xem

-Đừng nói lảng. Với lại tôi chưa bao giờ hết yêu anh ấy. Tuấn Anh cũng biết điều đó. Anh ấy chấp nhận cùng tôi cất giữ hình ảnh của Jonh... tôi tự tin nói rằng chưa bao giờ Phan Hồng Phương này phản bội Jonh....

Phương chen ngang lời của Tony

-Cứ cho là thế đi. Có liên quan gì tới tôi và Thùy?

-Trong lòng anh tự hiểu rõ. Tony, đừng để tôi có cơ hội ra tay....anh coa thể bảo vệ người anh yêu. Còn tôi, tôi sẽ bảo vệ bạn tôi.

-.....

-Nhớ kĩ những gì tôi nói. Tony...

...

65. Chap 63: Hợp Tác

-Chết tiệt, con ranh. Sao nó có thể chứ... điên mất. Tony, lấy nước cho tôi.

Thùy cúi kính

Tony bước chậm chậm . Anh đưa cho Thùy cốc nước rồi nhẹ nhàng nói

-Từ bỏ đi. Họ thuộc về nhau.... đừng phá nữa. Cậu ta đâu có yêu em...

-Im ngay cho tôi. Cậu đang đứng phía nào thế? Một kẻ theo đuôi như cậu phải biết thân biết phận của mình đặt ở đâu chứ

Thùy kinh bĩ nhìn anh

- Em không biết mình đang đối đầu với ai đâu...

Tony ngao ngán nói

-Con nhóc đó và 2 con bạn khốn nạn của nó thì làm được gì chứ. Giết tôi à? Thùy mạnh miệng

-Cô gái đó vốn không chỉ là người nắm quyền của Mikage, mà còn là người điều hành chính của JB . Bên cạnh cô ta luôn có đệ nhất sát thủ ” hoa hồng đen” bảo vệ

-Tính hù tôi sao? Tôi không sợ đâu

-Chẳng qua là cô ta chưa ra tay. Thùy....dừng lại đi. Bây giờ vẫn còn kịp

Tony nắm lấy tay Thùy khẩn khoản cầu xin

Thùy trợn mắt vung tay lên cao rồi đẩy Tony khiến anh chàng loạng choạng suýt ngã

Thùy gằn từng chữ nói với cái giọng độc tài

-Dừng lại ư? Cậu nghĩ tôi sẽ dừng lại sao? Không bao giờ. Tôi đã sắp chạm tới đích rồi đó...

-Thùy....

-Câm mồm ngay cho tôi. Cậu còn mở mồm nói thêm một câu nào nữa thì cút....CÚT ngay cho tôi. Không muốn giúp thì biến. Đừng cản tôi...biết chưa.

Thùy nói xong thì bỏ ra khỏi phòng

Tony ôm đầu quần quai trong sự đau đớn

Tại sao? Tại sao cho anh yêu cô...

Tại sao dầy vò anh?

Tại sao bắt anh yêu một con quỷ như NGÔ MINH THÙY....TẠI SAO????

-Mình đi đâu thế anh? Nó hỏi

Phong nắm tay nó bước đi.

-Ba gọi ! Chắc mấy vụ gần đây om sòm quá

Nó gật gù, rồi thích thú ngắm nghía cảnh sắc ngoài xe

Chả mấy chốc, Phong đã đưa con sâu đo lai mèo đến Trần Thị

Cả công ty như nhón nhạo cả nên khi nghe tin, phó tổng đẹp trai dẫn hôn phu đến công ty

Ai cũng muốn nhìn tận mắt vẻ đẹp thiên thần làm mê đắm đại thiếu gia oai phong nổi tiếng lạnh lùng của Trần gia mà báo chí đưa tin...

Phong nắm tay dẫn nó vào đại sảnh nơi tập trung đông nhất nhân viên của công ty anh .

Cặp đôi của chúng ta được chào đón nồng nhiệt bởi những ánh mắt ngưỡng mộ, ghen tị những lời tán dương ...

Nó thẹn thùng bước chân có hơi vội. Phong nắm chặt tay nó rồi cười. Anh thì thầm

-Làm thế nào mà em quản lý được cả gia tộc khi em cứ ngưỡng như thế này nhỉ

-Kệ em...

Nó cúi. Tên này sơ hở chút là tìm cách đá đểu cô. Về nhà phải phạt nặng cho hả văn hê. Nghĩ đến viễn cảnh bạn Phong khóc nức xin tha mà ai đó không thể không bật cười thành tiếng

-Nghĩ xấu gì về anh phải không? Khai mau

Phong bẹo má nó

-Không nói cho anh biết! Nó kéo tay Phong ra rồi còn lè lưỡi trêu chọc anh

-Mèo nhỏ, anh cắn đứt lưỡi bây giờ

-Đắm phát chết luôn. Nó vừa nói vừa dơ nắm đấm lên đe dọa

-Hai cái đứa này lớn thế rồi mà vẫn như trẻ con ,đến thì phải vào thăm lão già này chứ

Ông Lâm cười tươi

Thấy hai đứa nó vui vẻ bên nhau như vậy ông cũng bớt lo nghĩ. Con dâu tương lai của ông tuy tài giỏi, thông minh...nhưng về mặt tình cảm thì... hoàn toàn như một tờ giấy trắng.

-Ba gọi bọn con có chuyện gì không?

Phong lên tiếng

-Cũng không có gì quan trọng ba muốn ăn cơm với hai đứa thôi...hai đứa không ngại ăn cơm với lão lắm cẩm này chứ?

-Không ạ. Sao ba lại nói thế...

Nó áp úng

-Ta có hẹn với cả anh chị con , chúng ta đi thôi

-Anh Thiên á ba?????

-Đương nhiên...

Ông Lâm nhú mày...

Đùa chứ lần trước vì chuyện anh để mèo nhỏ dầm mưa chạy đến lo cho Thùy anh xém chút nữa bị anh vợ mang ra xử bắn....

Lần này chuyện tấm ảnh chắc Thiên đại ca sẽ cho ngũ mã phanh thây anh mất....

-Thật à ? Lâu rồi con chưa gặp anh chị....nó phần khích còn kéo tay Phong đi nhanh hơn

....Không phải chứ... mèo nhỏ em định ám sát anh để theo thằng khác sao????.... Phong than thầm....

Người phụ nữ đứng nép ở cổng công ty siết chặt tay thành nắm đấm...Hình ảnh con bé vui cười càng làm bùng cháy nên ngọn lửa thù hận trong lòng người đàn bà chặc tứ tuần

-Muốn trả thù cô ta sao?....

Một giọng nữ thánh thót vang lên sau lưng khiến người đàn bà khẽ giật mình...

Cả hai nhìn nhau như đang ngấm ngầm trao đổi thông tin về nhau....

Chàng trai trẻ đứng từ xa khẽ thở dài.....

Chap này Hannie viết tặng người bóc tem chap truyện trước đầu tiên bạn @đề cập đến một người dùngMy-cute123 nói riêng và tất cả các bạn đang ủng hộ truyện của mk nói chung. Mọi người tiếp tục ủng hộ k nhé!

Thân ái.

...

66. Chap 64: Cuộc Chạm Mặt

-Cô là ai?

-Tôi cũng là một người căm ghét cô ta. Có hứng thú hợp tác chứ? Bà Dịch

-Tôi phải làm gì?

Hoàng phu nhân nói (nhân vật bị lãng quên)

-Tạm thời bà cứ ở lại đây tôi giúp tôi việc nhà đã. Sắp tới sẽ có cơ hội để bà trả thù.

Bà Hân gật đầu theo người con gái vào xe. Như vậy cũng tốt. Cô ta ắt hẳn rất giàu, đi theo cô ta chắc không cần lo không có cái ăn cũng có thể tránh bọn chủ nợ. Từ khi chồng bà bị tàn phế, còn bị tống vào nhà thương điên con gái thì mất tích bà chẳng còn gì cả. Tiền và đồ đạc trong nhà đều mang đi thế chấp để chi trả cho những thói ăn chơi hoang phí của bà...nhiều năm qua vẫn vậy bà biết chồng mình cặp bồ nhăng nhít với hàng hà xa những đứa chân dài tuổi chỉ bằng tuổi con ổng nhưng bà mắt nhắm mắt mở cho qua hết chỉ cần có tiền đưa bà hàng tháng là được.

Ông ta có bồ nhí của ông ta, bà cũng có tình nhân của bà.

Thiên vừa gấp đồ ăn cho em gái vừa nen nén lườm Phong

Giang huých tay Thiên nói nhỏ

-Thôi ông xã, để chú ý ăn đã. Hai cô chú cũng đâu có sao

-Anh biết rồi, bà xã mau ăn đi . Ăn nhiều cho tiểu bảo bối của chúng ta mau lớn . Thiên cười hiền

-Hai đứa này, lão già như ba gần đất xa trời lúc nào không hay... hai đứ tính sao để ông già này được bông cháu nội đi.

Ông Lâm khẽ khà nói

-Con cũng thích ba ạ? Chúng con sẽ cố gắng 3 năm 2 đứa được chứ ạ?

Mặt nó đỏ bừng lên nếu có một điều ước nó muốn mình biến mất ngay lúc này...

-Cậu dự định bao nhiêu đứa? Giang đùa đùa

Phong chống cằm ra vẻ suy tư lắm, lúc sau vẻ mặt yêu nghiệt hiện rõ mồn một sự gian tà

-Xem nào.... ít thì cũng phải một đội bóng...

-Này chú định biến em gái anh thành lợn nái à? Thiên cười rõ to

Nó véo đùi Phong, nhưng ai đó vẫn cười nhăn cả lợi...

Tức...tức chết mà....

Thùy đảo bước vào biệt thự nhà Lâm gia...

Khánh đang ngồi uống rượu, trông anh tiều tụy rất nhiều...

Thùy lấy tay bịt mũi....

Cả căn phòng của Khánh nồng nặc mùi rượu

Bên giường người con trai ngồi tựa vào thành giường một tay gác lên giường một tay cầm chai rượu hết quá nửa, xung quanh anh la liệt các vỏ bia, rượu

-Này!

Thùy đá đá vào người Khánh

Anh khó nhọc nhìn cô

-Có chuyện gì không?

-Tôi sẽ hẹn cô ta ra cafe anh cho cô ta uống thuốc này....tôi đảm bảo cô ta sẽ tự nguyện muốn trở thành người của anh

Khánh ném chai rượu vào một xó...

Giọng anh khản đặc

-Cô định lợi dụng tôi sao?

-Anh và tôi có chung mục đích mà... Thùy nói

Khánh như kẻ điên, anh chỉ tay thẳng vào mặt Thùy quát lớn

-Câm mồm ngay cho tôi . Tôi biết tất cả rồi.... NGÔ MINH THÙY...TÔI NÓI CHO CÔ BIẾT ĐỪNG HÔNG LỢI DỤNG TÔI ĐỂ LÀM TỔN HẠI TỚI VI NHI

-Cái gì ? Anh nói cái gì? Tôi lợi dụng anh ư???? Đồ điên. Tôi đang giúp anh có được thứ anh muốn cơ mà
Khánh khinh bỉ nhìn Thùy:

-Cô thì biết vì ai?

-Lâm Gia Khánh anh dăm dưng tái độ đó nói chuyện với tôi sao?

Thùy tức giận

-Cô muốn tôi hại Vi sao? Thế đủ rồi. Tôi không muốn làm cô ấy tổn thương nữa. Đừng coi tôi là con tốt thể mạng , cô không sai khiến tôi được nữa đâu

-Cái gì? Ý anh muốn rút lui sao? Khốn nạn....

-.....

-...đồ đàn bà. ANH CHẮ LÀM ĐƯỢC GÌ RA HỒN ĐẬU. CÓ MỖI VIỆC CÓN CON MÀ KHÔNG LÀM NỔ. ...thật VÔ DỤNG.

RẦMMMMMMMM...

Thùy nói một hơi dài như chút hết giận giữ lên người Khánh rồi bỏ đi, Khánh nhếch môi ...

Thì ra đây là khuôn mặt thật của cô ta...anh rút điện thoại gọi cho ai đó

10 phút sau bóng người con trai lạ xuất hiện ở biệt thự.

Người con trai có dáng người gầy cao, bước đi thanh thoát, mái tóc hung đỏ tự nhiên, đôi mắt xanh dương linh hoạt....

-Khánh! Tony lên tiếng

-Chào! “Cô ta ” vừa ở đây....

Khánh cười

Bao nhiêu năm qua anh sống trong sự lừa dối của Thùy, anh vẫn hận Phong vì Thùy nói Phong phụ cô...

Ngày trước mỗi lần buồn cô đều chạy đến bên anh ôm anh rồi khóc tu tu như đứa trẻ.

Cứ tưởng rằng.

Đó là ngây thơ, đó là yếu đuối

Hóa ra...

Tất cả đều là một vở kịch....

Và....Thùy chính là kẻ rứt dây đàn sau những con dối....

-Cám ơn vì cho tôi biết mặt thật của cô ta

-Coi như tích đức cho cô ấy! Tôi thay mặt cô ấy xin lỗi cậu

-như vậy có đáng không? Cô ta chỉ lợi dụng anh thôi.. Khánh nhú mày anh khó hiểu nhìn Tony....

-Đáng.... vì tôi yêu cô ấy.... rất yêu cô ấy. ..vì cô ấy tôi có thể làm tất cả

Khánh ngây người

Có lẽ...

Thứ tình cảm anh dành cho cả Vi và Thùy đều không phải là yêu. ...

....

.....

Một chút rung động.

Yêu. Vốn không phải chiếm hữu trong tay mà...

Yêu vốn là hi sinh....

Yêu vốn là vì nhau mà sống , vì nhau mà chết...

Đôi môi Khánh khẽ cười

Lòng anh nhẹ hẫng, hóa ra là như vậy....

Nhìn về phía xa, mặt trời đang lặn . Màu hoàng hôn vàng rực...

Kết thúc một chặng đường mập mờ ử dật. ..

Ngày mai nắng lên

Gió lại thổi
Và.....
Đôi môi sẽ lại mỉm cười..

67. Chap 65: Lừa Dối

”Trong tình yêu, người ta nói kẻ nào yêu nhiều hơn kẻ đó đau nhiều hơn....
Có lẽ đúng...”

Bình minh nên, chiếu cái nắng ấm áp vào phòng, nó lười biếng vùi đầu vào chăn không chịu dậy.
Ai đó dỗ dành năn nỉ

-Mèo nhỏ, dậy đi, dậy ăn sáng với anh...

-Không dậy. Biển ra chỗ khác cho em ngủ

-Dậy đi mà....em nhớ hôm nay là ngày gì không?

Phong hồi hộp đợi câu trả lời từ con bé. Nó chau mày

-Ngày 18....

-Còn gì nữa? Phong nôn nóng hỏi

-Không biết mà....ra ngoài cho em ngủ.... phá vậy là đủ rồi

Nó cắn nhằn

Mặt Phong ỉu xiu như bánh đa nhúng nước, ngồi lì trên giường . Nó thì lại rất ghét cái mặt anh khi rồi, vì nhìn anh khi ấy rất “ngu”

-Được rồi, đầu hàng. Ngày này 3 tháng trước có đứa ép người ta hứa hôn nha...

Khuôn mặt Trần Anh Phong sáng bừng miệng toe toét cười giống như một đứa trẻ ...thật mất dân xa hội đen...

-Thế nên hôm nay anh muốn chúng ta chính thức hẹn hò

Phong hào hứng , nó và anh chưa bao giờ hẹn hò như một cặp tình nhân thực thụ... giả dụ cả hai có đi với nhau cũng chỉ được một lúc...y như rằng những kẻ rắc rối sẽ tới phá đám...

- Anh khùng hả?

Nó đưa tay véo mũi Phong rồi lại chui tọt vào chăn lười biếng không muốn dậy .

-Mèo nhỏ àmèo nhỏ.... mèo nhỏ ơi....

Phong nắm lấy tay nó kéo kéo.

Nó bật cười thành tiếng...

-Thua anh luôn. Tránh ra cho em đi đánh răng, anh không muốn đi à?

-Có chứ...có chứ... Phong cười , anh sướng muốn điên người lên đây này.

Sớm...

Có đứa gọi điện cho Phương đừng đình nói

-Ê chần tinh, điểm danh hộ nhé hôm nay bọn này đi chơi

-Hội trưởng cậu có tin một câu nói của Phan Hồng Phương tôi khiến cậu nghĩ chơi không?

-Ấy bạn Phương bớt giận. Hôm nào mời bạn một chén tạ ơn. Phong cười cười, dây với Phan Hồng Phương đâu phải chuyện đùa ... bông “hoa hồng đen ” này không chỉ có gai nhọn sắc bén mà quanh mình còn phủ lên kịch độc . Đắc tội với cô chắc chắn không có kết quả tốt

-Biết vậy là tốt. Đi chơi vui vẻ

Phương nói.

-bye...

Phong cúp máy đúng lúc nó từ phòng tắm đi ra. Hôm nay nó mặc áo phông trắng lệch vai có chữ sweet trước ngực, kết hợp với quần shot ngắn khoe đôi chân dài, thẳng tắp trắng mịn... đôi dày Nike màu trắng càng làm nó thêm cá tính , mái tóc nâu đỏ cột cao nhìn nó rất năng động

-Nhìn hoài vậy? Anh không định đi nữa phải không? Thế em về phòng ngủ tiếp nhé...

Nó xoay người định bước về phòng thì Phong kéo lại..

-Hôm nay em xinh quá!

-Thế mọi hôm em không xinh hả?

-Không ạ! Hôm nào vợ anh cũng xinh hết

-Chỉ giỏi nịnh. Đi thôi

Có đứa được đưa đi chơi rõ nhiều nơi...

Cười đến đau cả bụng

-Anh, đi công viên chơi đi, em muốn đi tàu lượn siêu tốc như lần ở Pháp ý, anh nhớ không.

-Nhớ...nhớ chứ...đi, em muốn đi đâu anh sẽ đưa em đi hết

-Anh là nhất...

Xong có đứa ôm cổ anh thơm anh một phát vào má rồi ngoan ngoãn ra xe đợi anh

Có đứa sướng , cười ngoác cả miệng treo cả quai hàm

-Anh...

Nó nhú mày phụng phịu

-Đây anh đến đây...Phong nhanh chóng lên xe đưa người đẹp đi chơi công viên

Vừa bước vào công viên cả hai nhanh chóng thu hút hàng ngàn ánh mắt....

Phong hơi bị tức vì lũ được rửa cứ nhìn mèo nhỏ nhà anh mà nuốt nước miếng ừng ực....Có đứa hồi hận....

Đáng ra anh không nên eo nhỏ ăn mặc “hở hang” hại mắt con trai nhà lành như vậy

-Thôi để ý gì! Em muốn đi chơi

Nó mè nheo lắc lư tay anh

Phong khoác tay lên vai nó kéo nó gần mình hơn rồi vênh váo bước đi. Khiến lũ “được rửa” xung quanh không khỏi ghen tị

-Anh thật là trẻ con nha.

-Em là của anh , họ phải biết như thế. Phong nói. Nó cười cười rồi lắc đầu

Cả hai chơi rất nhiều trò chơi

Phong còn kéo nó đi chụp cả xấp hình...với đủ các kiểu tạo dáng....

Hai đứa ngồi trên ghế đá xem lại hình.

Phong rụt lấy tấm ảnh lúc chụp nó bị anh hôn trộm cười hề hề

-Anh lấy tấm này...

-Không tấm đó kì lắm. Đưa em... nó kéo tay an

Phong lắc đầu

-Đẹp. Anh nhận rồi

-Đưa em..

-không đưa....

-Em khóc bây giờ. ..

-Khóc đi... Phong thách

Cả hai người kẻ đòi kẻ giữ cứ kéo kéo đẩy đẩy mãi cho đến khi chuông điện thoại của Phong vang lên

Số Thùy.

Phong vội cất đứng dậy cất tấm ảnh vào túi rồi ra hiệu cho nó anh đi nghe điện thoại

Nó gật đầu tiếp tục ngồi xem ảnh

-Alo Thùy. ...

“Anh Phong cứu emcứu em với. ...hu hu ... em sợ...”

-Có chuyện gì vậy? Cậu ở đâu...? Phong lo lắng

“-Em ở nhà cũ.... cứu em Choang.... á.... các người. ...”

-Này.... tút tút...

-Có chuyện gì vậy?

Nó hỏi

-Vi, anh có chuyện phải tới Tam Thiên Hội một chút em tự về nhà nhé..

-Vâng... anh đi đi... cẩn thận anh nha! nó nói

Phong chạy vụt đi. Nó lo lắng nhìn theo bóng anh...

.....

.....

....

..

68. Chap 66: Suy Sụp

Phong đập tung cửa chính của ngôi nhà một thời gian Thùy đã từng ở.... hai thằng con trai quay phắt lại nhìn anh

Thùy nằm dưới sàn nước mắt nước tèm nhem cô thút thít

-Anh, bọn họ định... cứu em.... hu hu

Máu nóng trong người anh bốc nên đến đầu...

-Con ả đ* này... lắm mồm đợi bố xử lý xong thằng nhãi ranh kia rồi sẽ ày ném mùi đàn ông

Cả hai tên cùng xông tới tấn công Phong, anh nhẹ nhàng tránh đòn

Thùy sợ hãi co rúm ở một góc phòng

Chả mấy chốc Phong đã hạ nốc ao hai tên to con khiến chúng nằm mê man trên sàn .

Anh túm tóc một tên giật mạnh hỏi

-Ai sai hai người tới đây?

-Là.... là...một người phụ nữ ngoài 40 chúng tôi không biết tên bà ta... bà ta cho chúng tôi tiền rồi...

Phong đập mạnh đầu hấn xuống sàn...

-Hôm nay tao không giết chúng mày, đừng để tao gặp lại chúng mày.... cú....

Nghe vậy hai kẻ xấu số vắt chân lên cổ chạy...chả mấy chốc đã biến mất khỏi tầm mắt Phong

-Thùy.....

Phong kê gọi... Thùy ngược lên nhìn anh , đôi mắt cô ngấn lệ

-Mọi chuyện qua rồi.....

Phong an ủi...

Thùy ôm chầm lấy anh khóc dầm dức, anh vô nhẹ vai cô khích lệ

Đang lang thang trong khu phố ẩm thực thì điện thoại của nó reo lên inh ỏi...

-Có tin nhắn à? Ai nhắn thế nhỉ? Nó vừa cắn một miếng xoài dầm vừa lắm bầm

Số lạ hoặc... như mọi lần thì nó sẽ không xem nhưng lần này có thứ gì đó thôi thúc nó phải xem...

Vừa mở đập vào mắt nó là hình ảnh thẩm thiết của anh và người đó...

Dưới còn có dòng tin nhỏ

” họ ở khách sạn X,phố Y . Nếu không tin cô có thể đến thử”

Tay nó siết chặt cái điện thoại trong đầu đinh ninh rằng anh không bao giờ nói dối, anh yêu nó như vậy mà...anh sẽ không phản bội nó, anh sẽ không làm nó tổn thương...

.... nó cố gắng giữ vững lòng tin vào anh nhưng.

Hàng loạt bức ảnh, hàng loạt tin nhắn khiến nó lung lay. ...

Vội vã bắt một chiếc taxi ... tim nó đập mạnh, càng gần nơi đó nó càng sợ....

Nếu anh ở đó?....

Nếu anh thật sự ở đó....?

Nếu anh phản bội nó thật?

Nó sẽ làm gì????

Nó bước vào toan bước ra nhưng lễ tân đơn đã chào hỏi

Nó hít một hơi sâu rồi hỏi

-Có ai tên Trần Anh Phong hay Ngô Minh Thùy đặt phòng ở đây không?

-Cô Thùy với cậu Anh Phong á? Ui trời khách quen của khách sạn mà, tụi chị lạ gì? Mà em là ai?

-Là bạn của Thùy ạ, cô ấy để quên đồ em mang đến cho cô ấy...

-À vậy à? Thùy ở phòng 18093 nhé

Nó cúi đầu cảm ơn rồi rảo bước đi...tim nó đau... rất đau... bước chân ngày càng nặng nề.

Đứng trước cửa phòng 18093 nó ngẩn người. ..

Có nên bấm chuông?

.....

Đôi tay nó run rẩy.... trong lòng vẫn còn chút niềm tin nhỏ nhoi...

Bấm chuông một hồi, cánh cửa từ từ mở ra...

....

.....

.....

Phong ngơ ngàng.

Nó đánh rơi xấp ảnh. Đầu óc nó choáng váng

-Vi ...

Phong gọi ...

-Ai vậy anh?

Thùy ló ra cửa ,nó nhìn Thùy....

-Vi....

Thùy tròn mắt kinh hãi... như kẻ cắp bị bắt quả tang...tội phạm bị công an bắt...

-Xin lỗi, làm phiền rồi....

Nó lùi lại vài bước rồi bỏ chạy

Phong kéo giật nó lại

-Vi, nghe anh nói, không phải nh em nghĩ đâu...

Nó vung tay thoát khỏi sự kìm kẹp của anh , nước mắt giàn giụa

-Không như tôi nghĩ?... đây là nơi anh giải quyết công việc,?

-Anh....

-Anh bảo làm sao tôi tin anh???

Phải làm sao nó có thể tin anh khi hình ảnh người con trai nó yêu nhất chỉ mặc quần jean ở trần bước ra, trong khi đó người bạn thanh mai lại đang khoác nên mình bộ đồ ngủ hở nửa ngực... quá ưa sexy...

Hai người họ... một nam một nữ ở cùng phòng thì có thể xảy ra chuyện gì????

-Vi, nghe anh....anh thật sự không. ...

-Anh im đi tôi không muốn nghe.... giả dối tất cả chỉ à giả dối. ...

Nó vụt chạy ngoài kia...bóng đêm đang dần xâm chiếm mọi góc ngách. ...

Bầu trời như sụp đổ...

Tất cả...

Khao khát... niềm tin... đổ vỡ...

....

.....

.....

Cuối dãy hành lang bóng người đàn bà khuất dần trên khuôn mặt ấy xuất hiện một nụ cười thích thú....

69. Chap 67: Rời Xa Em Là Điều Tệ Nhất....

”Bật cười ngây ngô trong hạnh phúc ngọt ngào....

Để rồi....

Nghẹn ngào tuôn trào nước mắt.

....khi....

Đôi mắt ấy nhận ra tất cả chỉ là giả tạo....

Vỡ kịch này, cậu diễn đạt lắm...

Làm tôi hạnh phúc rồi bỏ rơi tôi...

Cậu hài lòng chưa khi làm tan nát trái tim tôi....?”

Nó không biết mình chạy được bao xa , cũng chẳng biết nó đã chạy đi đâu...

Nó cứ chạy cứ cố gắng chạy thật nhanh...

Chạy đến khi không thể chạy được nữa...

Nó dừng lại cạnh một nhà thờ...

Nước mắt nó không ngừng rơi xuống, nắn dài trên gò má xinh đẹp

Nó ngồi ở đó ,hai tay ôm lấy đầu gối

Lòng nó lạnh ngắt, hóa ra cảm giác bị người yêu thương nhất phản bội là như vậy...

Đau thật....

.....

Phong đuổi theo nhưng không kịp...

Tình yêu của anh mù mịt như màn đêm đen kịt...

Cô ở đâu?

Nó trở về “nhà” lúc trời hửng sáng, khuôn mặt trầm ngâm tĩnh mịch đến lạ...

Phong bật dậy khỏi ghế...

Nó nhìn anh, đôi mắt tím biếc ôn nhu đến đáng sợ... không một cái nhìn hờn trách, không một sự bực tức kể cả kinh thường hay đau sót

Đôi mắt ấy hoàn toàn vô cảm...

-Vi....

-Về rồi à? Vậy tôi nó rõ luôn.... Hôm nay tôi sẽ rón ra ngoài, làm phiền anh gần 2 tháng tôi thấy ngại quá
Nó cắt ngang câu nói của anh ,thẳng thường nhìn vào đôi mắt lục bảo mà nói

-Vi...anh và Thùy thật sự không có gì

-Tôi không quan tâm đâu. Đó là chuyện của 2 người .

Nó cười lạnh rồi quay gót về phòng...

Phong vò đầu....

-Phải làm sao để em ở lại bên anh?

Nó quay lại , cười nhếch môi

-Quá muộn rồi, bát nước đổ đi không bao giờ lấy lại được.

-Nhưng anh....

-Làm tốt lắm, đây là phần của cô

Người đàn bà giao cho lễ tân khách sạn một phong bì

Cô ả cười ,cám ơn rồi bỏ đi

-Cô cũng cao kế thật!

-Tại nó ngu ngốc thôi. Nào về nhà, chúng ta còn phải tặng chủ nhân của MIKAGE một món quà nữa

-Thùy.... quá đủ rồi!

Tony gất nên

-Cậu, cầm miệng lại cho tôi....đồ vô dụng, phế thải...

-Em...

-Chúng ta đi.

Tony bắt lực nhìn theo... vũng lầy này cô càng bước càng nún sâu. Anh phải làm sao để cô hiểu ra bây giờ????

Sáng hôm đó có người nặng thình nhìn một người xách vali ra đi...

-Cậu chủ... người để cô chủ đi như vậy sao?

Bác Phúc lo lắng nhìn khuôn mặt thất thần của anh

-Cô ấy không nghe tôi...

-Nhưng....

-Để vài hôm nữa tôi sẽ nói chuyện với cô ấy bác đừng lo...

.....

Linh tới đón nó, nhìn con bạn kéo vali ra có đứa xót

-Mày đi thật à? Vừa giúp nó cho vali vào cốp xe Linh vừa hỏi

-Thế trông tao giống đùa cợt lắm à? Nó nói

-Mày có buồn không?

-Hôm qua tao khóc rồi . Nó trả lời

(câu trả lời rất liên quan à nha! :3)

*_*_*_*_*_*_*_*_*_*_*_*_*_*_*_*

Tối đó, có đứa con bạn thủ thủ

-Con chó của tao . Muốn khóc thì khóc đi, đừng cố kìm nén. Linh xoa xoa lưng nó an ủi

-Con Linh nói phải đấy....

Phương đồng tình

-Tao không muốn khóc, cái thứ chất lỏng mằn mặn đó chỉ làm tao yếu đuối thôi. Chúng mày nghĩ tao yếu đuối thế à? Không có cậu ta tao vẫn sống nhăn răng

Nó nói

Cả Phương và Linh đều im lặng... giá như nó cứ khóc ầm lên chắc cả hai sẽ bớt lo... đằng này thì...

Phong lặng lẽ nhìn quanh căn phòng trống trải, mùi hoa hồng bạch thoang thoảng....

Giống như người đó vẫn ở đây....

Trong căn phòng này... mọi nơi đều có hình bóng người con gái đó...

Trái tim anh gào thét gọi tên cô... anh nhớ cô tha thiết.... giờ phút này chỉ mong được ôm cô trong vòng tay, ngắm nhìn nụ cười trong sáng...

Trên chiếc giường rộng lớn một mình anh nằm đó , lạnh lẽo ôm từng nỗi nhớ về cô...

70. Chap 68: Sinh Nhật Cô Ta Tao Nhất Định Tôi

"Em muốn em là em của ngày hôm qua

...lạnh lùng dở hơi

Và....

Buông lời tất cả..."

Sáng hôm ấy, ai đó vẫn đến lớp bình thường vẻ mặt không có gì thay đổi

Phong ngồi nhìn nó, anh muốn nói chuyện.... nhưng mỗi khi anh định nên tiếng thì mèo nhỏ lại tìm cách né tránh

Phương và Linh cũng không nói chuyện với anh... lần này thâm rồi.... ai nói cho anh biết anh phải làm sao đi

Thùy hẹn nó ra sau trường nói chuyện

Nó và Linh cùng đi... Linh không yên tâm để nó đi gặp con cáo già đó một mình trong khi Phương lại đi vắng

Cả hai rảo bước trên con đường dài

Thùy đứng quay lưng lại với nó hai tay vòng qua trước ngực

-Gọi tôi tới đây có chuyện gì?

Thùy quay lại rồi cười nhếch môi

-Sợ tôi quá nên không dám tới một mình à? Cô hèn quá đấy

-Đó là việc của tôi. Vào đề đi đừng vòng vo nữa. Nó nói

-Anh Phong và tôi, như cô đã biết. Chúng tôi mới là một cặp...

-Con hồ ly giết chồng người khác như mày có tư cách nói đến tình yêu sao?

Linh nói, cô bực, cô tức... cô muốn cào nát cái bản mặt giả lai kia....

-Con ranh.... mày nói ai là hồ ly...

Thùy lao đến định cho Linh cái bạt tai cho hả giận nhưng chưa kịp chạm tới sợi lông trên người Linh thì đã bị Hoàng Hải Vi giữ lại...

Chat...

Thùy được hưởng cái tát thì loạng choạng ngã xuống

Linh tròn mắt, có phải bạn cô vừa ra tay????

Nhìn bản mặt con nhỏ đó mà thấy hả lòng hả dạ ghê gớm

-Cô....

-Cô đủ tư cách chạm vào người bạn tôi à? Mang cái bản mặt đê tiện của cô cút ngay khỏi đây...

Thùy nghiêng răng định bụng vùng dậy cho Vi bài học nhưng một câu nói của người không ngờ đến xuất hiện xoay đổi tình thế

Phong đứng chân chân nhìn nó như không tin ...

-Em... sao em lại

-Anh Phong, Vi. ...thật sự là....

-Câm cái miệng thối của mày lại đi. Thật ghê tởm. Linh kinh bĩ nói

-Linh , mày không được nói Thùy như vậy

Phong quát

-Bạn tôi nói gì sai à?

Nó nói, giọng nói nhàn nhạt không cảm xúc

-Em quá đáng rồi đấy , em như vậy là sao? Em đánh Thùy, sỉ nhục cô ấy... còn không nhận lỗi...

-Hoàng Hải Vi này không thẹn với lòng , cô ta đáng bị như thế. Linh chúng ta đi.

Nói rồi nó và Linh bỏ đi

Phong ngao ngán, anh bước lại đỡ Thùy dậy lau đi những giọt nước mắt của cô...

-Xin lỗi nhé... thay mặt Vi, tớ xin lỗi cậu

Phong nói, giọng anh buồn rầu

-Không sao, tại em hết mà... vì em mà Vi hiểu lầm anh...em nên giải thích cho cậu ấy... Thùy vội nói

-Cô ấy rất cứng đầu... không chịu nghe ai nói đâu...

-Nhưng mà....

Vài ngày sau đó cả hai vẫn thế, ngồi bên nhau nhưng cảm tưởng cứ như ngàn trùng xa cách. Người muốn nói , người muốn tránh...

Các thành viên trong lớp cũng đoán già đoán non được tình hình khi cặp đôi đáng mong đợi nhất luôn đi cùng nhau như hình với bóng bỗng tách ra đường ai lấy đi...

Thùy đến bàn nó tươi cười nói

-Hôm nay sinh nhật Thùy, Vi và anh Phong cùng đến chung vui nhé...

Phong nhìn nó, chắc chắn nó sẽ phũ phàng từ chối. Nhưng trái với suy nghĩ của anh nó đáp ngay bằng một nụ cười tươi tắn

-Được, tôi sẽ đi.

Mọi người cũng thắc mắc không kém Phong.

Linh nhú mày nhìn sang phía Phương nhưng cô chỉ nhận được cái lắc đầu

Tối hôm ấy....

Trong bộ cánh nồng lầy nó và 2 con bạn cùng đến bữa tiệc của Thùy

-Sao mày lại...

-Sinh nhật cô ta tao nhất định tới. Nia cắt ngang câu hỏi của Linh, đôi mắt linh hoạt nhìn cô

Nó muốn xem, lần này Ngô Minh Thùy định dỏ trò gì

71. Chap 69: Không Nói Thoát...

Nếu không làm được thì đừng hứa...

Nếu không giữ được thì đừng nói bên nhau mãi mãi ...

Nếu không yêu thì đừng quan tâm....

Và....

Nếu sợ thì đừng yêu.....

Bước vào khuôn viên của ngôi biệt thự của Thùy, Phương chăm chú nhìn xung quanh.

Bất chợt, cô bắt gặp ánh mắt của người con trai trong góc khuất

-Tao qua chỗ này một chút.

Phương nói. Nó gật đầu

Đôi mắt màu tím nhìn chú mục vào người con gái vận bộ đầm màu đỏ đậm

Như có dự cảm có người đang nhìn mình Thùy quay lại

Cô hơi giật mình khi nhìn thấy Hoàng Hải Vi...

Cô ta... tại sao lại xinh đẹp như vậy

Tại sao ông trời lại ưu ái cho cô ta một sắc đẹp vạn người ghen tị. Một gia thế hiển hách tỉ người muốn có

Và có được cả trái tim người con trai cô yêu thật đáng ghét...

-Vi...bạn tới rồi sao? Thùy thật vui quá. Thùy nắm lấy tay nó, cười thật tươi

Linh gạt tay nhỏ ra. Cô thực sự ghê tởm con người này

-Bàn tay cô dơ bẩn như vậy mà dám động vào người bạn tôi ư?

Linh khinh bỉ nói

Thùy vẫn cười tươi như trên mắt Linh.

-Haha, sợ tôi làm hại bạn thân mến của cô sao?

-Phải, với loại người nham hiểm như cô tôi cần đề cao cảnh giác . Linh nói

-Tùy cô thôi. Trang tiểu thư cao quý

Thùy nhếch môi khinh bỉ

Nó nhìn bộ mặt đắc thắng của Thùy trong lòng chợt có chút không yên tâm

Hôm nay không có nhiều người, sinh nhật cô ta rất đơn giản. Những người đến dự chỉ có vài cậu ấm cô chiêu của một số tập đoàn lớn và những thành viên của hội học sinh

Bất chợt nó chạm ánh mắt ai đó. Cả hai nhìn nhau một hồi sau đó cùng quay về hướng khác...

Tony đứng hút thuốc ở cuối hành lang...

Từng làn khói trắng đục hoà tan vào màn đêm. Khuôn mặt anh thẫn thờ, có chút chán trường, có chút đau khổ bí ai...

-Tony...

Phương cất tiếng gọi

Anh quay lại nhìn cô rồi mỉm cười

-Bảo bạn em cẩn thận

-Ý anh là sao?...Thùy và mẹ kế của bạn em đã giăng một cái bẫy hại bạn em...

-Tony, cụ thể nó là gì? Nói cho tôi biết đi. Phương nắm lấy vai anh

-Thùy không cho tôi biết chi tiết... xin lỗi em.

...

-Khánh, cậu cũng tới à?

Nó ngạc nhiên

-Chào cậu. Chúng ta nói chuyện một chút chứ?

Khánh nhẹ đáp

Nó đương nhiên gật đầu

Cả hai cùng ngồi xuống một chiếc xích đu cạnh hồ bơi

-Vi nhi này...

-Hử?

-Xin lỗi cậu.

Nó nhú mày hỏi

-Vì chuyện gì?

-Xích mích giữa cậu và Phong, tôi cũng góp một chút ...

-Đó đâu phải nỗi của cậu.

-Không phải đâu... Vi nhi, cậu không thấy mỗi lần cậu và Phong xích mích tôi luôn là người xuất hiện đầu tiên dang vòng tay che chở cho cậu à?

-....

-Là do tôi và Thùy cố tình sắp đặt đấy...

-Vậy tại sao cậu nói cho tôi biết?

Nghe xong câu hỏi của nó Khánh cười lớn

-Bởi vì tôi nhận ra rằng... yêu là muốn người kia hạnh phúc chứ không phải chiếm hữu và lại thứ tình cảm tôi dành cho cậu vốn không phải tình yêu

-...Tớ kém hấp dẫn đến thế à?

Nó chớp mắt liên hồi nhìn Khánh. Anh bật cười đưa tay xoa đầu nó

-Nhóc con, cậu hấp dẫn mê người. À... ngày mai tôi sang Úc...

-Trốn à? Nó hỏi, trong lòng có chút tiếc nuối người bạn này

-Không, tôi đi tìm lý tưởng của tôi, ở lại ba mẹ sẽ ép tôi đính hôn mất

Khánh khẽ thăm thì

-À... ra vậy...

-Có cần người bạn này ra tay giải quyết hiểu lắm không?

Nó vừa xua tay vừa lắc đầu

-Khỏi. Là cậu ta lựa chọn ... cứ để tự nhiên đi. Nếu là của nhau...thì không sợ lạc nhau.

Khánh gật gù, anh lướt nhìn đồng hồ đeo tay

-Ôm cái tiễn biệt nào, chắc lâu lắm chúng ta mới gặp lại nhau

Khánh dang tay

Nó cũng chẳng ngại ngần mà ôm lấy Khánh

-Chúc cậu tìm thấy tình duyên đích thực. Hẹn gặp lại

Khánh buông nó ra rồi về

Trong lòng anh nhẹ nhàng không vướng bận.

Nó nhìn theo bóng anh khuất dần rồi mỉm cười cầu mong cho người bạn này đến nơi đâu cũng gặp nhiều may mắn

Những cử chỉ thân mật ấy được zoom tận sâu trong đôi mắt lục bảo của một người. Đôi tay anh siết chặt

Thùy cầm một ly rượu vang chạy đi chạy lại tiếp đón mọi người thật không may ly rượu sóng sánh đổ rồi đổ vào người nó

-Cô cố tình phải không? Linh lên tiếng

Hiếu cố gắng giữ lấy Linh để cô không mất kiểm chế

-Xin lỗi tớ không cố ý.... tớ... tớ...

-Không sao! Nó lạnh lùng nói

-Dơ hết đồ rồi... Hay cậu lên phòng tớ lấy đồ thay đi

-....

-Đừng ngại. Thùy nói

Nó gật nhẹ, xem ả cáo bày trò gì nào

....

.....

Bước vào căn phòng tối om . Nó đưa tay với công tắc....

Đèn vừa sáng một cảnh tượng kinh hoàng đập vào mắt

-Hoàng Hải Vi... cô sẽ thích món quà tôi tặng cô....

Nó giật mình quay lại... Thùy cười tươi...

-Cái bẫy hoàn hảo đấy...

-Quá khen... nào chúng ta nhập cuộc chơi thôi ha ha....

Mình đăng mỗi chap cách nhau 1h nhé. Hnay sẽ đủ 3 chap .n

72. Chap 70: Nước Mắt Và Mưa

Choang.....

-Á...Á...Á....

Mọi người ồ ạt chạy về phía phòng của Thùy...

-Tại sao? Tại sao cậu làm vậy với tôi....hức...hức

Những tiếng khóc vang lên ngắt quãng vang lên

Mọi người bắt đầu xì xào bàn tán...

Phong lách người qua mấy chục mạng bước vào phòng

Trước mặt anh....

Căn phòng hoàn mỹ của Thùy hoang tàn đổ nát mọi vật dụng bị vứt tung tóe , quần áo bị di dới đất...

Thùy đang quỳ dưới sàn đôi tay bị mảnh thủy tinh đâm vào chảy máu... đôi tay ấy nắm chặt tấm ảnh đã bị nhàu nát...

-Vi, sao em dám làm vậy....

Phong bực... phải gọi là nổi điên mới đúng. ..

Cô có thể ghét Thùy , có thể hận Thùy nhưng... ít nhất trong ngày sinh nhật của Thùy cô không nên phá hủy như vậy...

-Tôi không làm gì sai cả...

Giọng nó vẫn nhàn nhạt nói

-Cậu không làm gì sao? Cậu làm gì tôi cũng được nhưng ai cho cậu đụng vào bức ảnh này?

Thùy bật dậy túm lấy nó lay mạnh...

Hầu như tất cả mọi người đều cảm thấy sốt xa cho Thùy....

Cô ấy vốn hiền lành mà... còn Vi. Mọi người nhìn cô khinh thường, khoác trên người những bộ cánh lộng lẫy vậy mà cư xử như một con nhỏ thô lỗ ,giang hồ...

-Buông...

Nó nói nhưng Thùy không nghe, cô bám chặt lấy vai nó ,nước mắt giàn giụa

Nó khinh...

Mạnh mẽ hất mạnh Thùy ra khiến cô ả loạn choạng suýt ngã may mà Phong kịp đỡ

-Cô quá đáng rồi đấy! Mau xin lỗi Thùy

-Tôi không làm sai tại sao phải xin lỗi?

-Cô còn nói mình không sai? Tôi không ngờ cô lại là loại người như vậy? Ngang bướng không hiểu lý lẽ

-Anh không đủ tư cách phán xét tôi...

Nó nói

-Cô...

-Tôi thì sao?

-Ngô Minh Thùy cô giỏi lắm. Vai diễn này quả thật cô lên ngôi rồi đó. Nó nhếch môi

Chát....

Má nó bồng rất...

Khóe môi hơi rịn máu...

-Tôi không cho phép cô sỉ nhục Thùy... cô mau biến khỏi đây. Nơi này không chào đón cô. Cút về với tên Lâm Gia Khánh của cô đi. Thật không ngờ tôi lại dính hôn với một con quỷ như cô...

-Được. Tôi đi

Nó cắn răng cố gắng không để nước mắt rơi...

Từng lời nói của anh như những mũi dao đâm thẳng vào tim nó...

Đau...

Đau biết chừng nào....

Nó lao ra khỏi biệt thự...

Linh và Phương bị hai tên quái thú nôi đi bây giờ nghe thấy ồn ào mới chạy vào....

Phương túm lấy một tên hỏi

Nghe hấn kể mà cô sôi cả máu ...thầm trách bản thân quá vô tâm

Cô xông vào phòng . Đôi mắt rảo hoạt nhìn Thùy khiến Thùy không khỏi chột dạ

Nhưng cô có Trần Anh Phong che chắn kia mà...

-Hội trưởng! Con Vi đâu?

-Đi rồi...cô ta không xứng ở đây

Chat...

-Phan Hồng Phương. ... cậu...

-Cái tát này tôi thay nó trả lại cho cậu... ngu ngốc . Còn cô. Cứ đợi đấy, tôi sẽ cho cô thấy hậu quả của việc làm hại bạn tôi.

Nói xong Phương chạy đi tìm Vi. Không biết giờ này nó ở phương trời nào

-Tao thất vọng về mày... Hiếu chán nản nói

Linh còn chả thèm nhìn mặt anh mà nằng nặc kéo Hiếu đi

Tuấn Anh hần học , phải kìm nén lắm anh mới không sấn tới đâm cho Phong vài phát

-Mày quen biết con Vi đâu phải ngày một ngày hai! Mày nghĩ nó sẽ làm vậy sao?

Phong nhìn theo bóng lưng Tuấn Anh khe thở dài.... anh cũng đâu muốn tin...chỉ là sự thật bày ra trước mắt không tin không được

Trong lòng anh... trên môi người con gái kia vừa vẽ nên một nụ cười đắc ý

Bên ngoài trời đổ mưa nặng hạt

Người con gái ấy lại một lần nữa đi dưới mưa...

Những lời hứa...như một chiếc máy ghi âm ca đi ca lại bên tai nó

Những kỉ niệm cứ như một thước phim quay chậm hiện dần ra trước mặt nó...

Đôi vai gầy run lên từng đợt không biết vì mưa lạnh hay vì những giọt nước mắt mặn đắng

Đứng giữa cầu Lunkxes nhìn ra xa... thật xa...tất cả chỉ là một màn đêm đen kịt, lạnh ngắt

Thế giới này... hình như không còn gì níu giữ nó nữa... thù cũng trả rồi...

Hay là chết đi...

Cái ý nghĩ ấy chợt lóe lên trong đầu nó...

Phải rồi nó sẽ về bên mẹ

Chỉ có mẹ mới hiểu nó....

Chỉ có mẹ mới cho nó cảm giác ấm áp

Nó bật cười. ...

Bước một chân rồi cả hai chân lên thành cầu...

Nó sắp được hạnh phúc rồi....

Cả cơ thể nhỏ bé từ từ ngã xuống

Phía dưới dòng nước chảy siết như một con quái thú

Tô điểm thêm cho sự tối tăm tàn lụi của một tình yêu, của một trái tim....

.....

.....

Như đã hứa chap nay Hannie tặng bạn @anMinhTh

73. Chap 71: Trở Về Từ Quỷ Môn Quan

"Xòe bàn tay thả yêu thương theo gió...

Mong nỗi buồn sẽ hóa thành tro...."

Nó gieo mình xuống dòng nước lạnh buốt, đôi mắt nhắm chặt...cả cơ thể nhẹ bồng...

Trong lúc gần mất đi hoàn toàn tri thức nó lơ mơ nghe thấy có ai đó gọi tên mình... gọi rất to , rất lớn...

Xong nó không còn biết gì nữa...

Lúc tỉnh dậy nó nhìn thấy mẹ...

Bà cười, đôi tay thon dài vuốt nhẹ mái tóc nó ...

-Mẹ... nó vui mừng ôm lấy bà. Nước mắt đua nhau rơi xuống

-Con yêu! Để mẹ ngắm con thật kĩ nào...

Nó cười tươi nhìn mẹ... rồi như nhớ ra điều gì đó nó hướng ánh mắt buồn rầu ra xa...

Nó chết rồi ư? Chắc anh hai nó sẽ rất buồn.... còn con Linh sẽ khóc dòng à xem.... nhưng người nó lo nhất là Phương, không biết nó ra sao! Còn cả hai thằng cha chíp hôi kia nữa...

Còn cả người đó nữa... khi biết nó chết anh có buồn không? Hay chỉ ném cho nó một cái nhìn thương hại????

Cả Thùy nữa chắc cô ta sung sướng lắm

-Sao vậy con yêu?

-Không ạ! Con hơi lo ọi người nhưng mà con thích ở đây với mẹ

Nó ôm chặt lấy mẹ mình nũng nịu

Bà cười hiền rồi nói...

-Trốn tránh không tốt đâu con. Thiên thần của mẹ...nơi này vốn không thuộc về con

Mẹ nó đột ngột đứng dậy... bà lùi dần lùi dần và ngày một cách xa nó...một làn sương dày xuất hiện khiến nó mất phương hướng

-Mẹ ơi! Mẹ đâu rồi... mẹ ơi....

-Con yêu. Con nên trở về nơi thuộc về con...bé Vi của mẹ...mẹ yêu con...

-Không mẹ ơi, mẹ cho con theo với...mẹ ơi....

Nó bật dậy... mồ hôi ướt đầm . Một người con gái đẩy cửa bước vào ,vẻ mặt cô mừng rỡ

-Em tỉnh rồi, may quá....

Nó còn chưa kịp hiểu thì cô gái đã gọi to

-Anh ơi cô bé tỉnh rồi....

Những bước chân vội vã bước vào phòng

-Vi!

Nó tròn mắt nhìn người con trai

-Anh Quân!!!!

Lăng Minh Quân gật đầu bước đến ngồi bên mé giường

-Có chuyện gì mà em phải đi đến bước đó...

Nó không kìm được nước mắt òa khóc. Quân ôm nó vào lòng an ủi

-Không sao rồi bé con!

Khóc chán nó mê mệt lại ngất đi. Quân không yên tâm nên quyết định gọi Phương .

Chưa đầy 5 phút cả Phương và Linh đều có mặt tại căn hộ của anh trong bộ dạng ướt sũng...

Nghe anh kể lại việc nó định tự tử mà cả hai tá hỏa...

Qua Phương và Linh anh cũng phần nào hiểu được chuyện của nó... con bé đại dột quá

Phương vào phòng nhìn con bé nửa tỉnh nửa mê... nó xót

-Linh , mày báo cho anh Thiên chưa? Tao sợ anh chị ấy lo... con Vi chắc không sao rồi

Phương nói.

Linh gật đầu

-Gọi luôn bác sĩ đi...

-Chị gọi bác sĩ rồi. Ông ấy đang tới.

Phương ngược lên nhìn người con gái... ???? Đây là ai????

-Cô ấy là Ngọc bạn gái anh!

-Anh cũng có bạn gái á? Phương ngạc nhiên. Một kẻ đào hoa ăn chơi xa đọa như Lăng thiếu mà cũng biết yêu sao? Thiên hạ đại loạn rồi

Mặt Quân đen xì...

-Đúng là... chỉ có con bé Vi hiểu anh...

Vị bác sĩ già bước ra khỏi phòng , ông nâng gọng kính cao hơn một chút rồi nói

-Không có gì nghiêm trọng đâu... cô ấy bị căng thẳng và suy nhược. Người nhà nên chú ý đến việc ăn uống nghỉ ngơi. Tình trạng này kéo dài là không tốt cho em bé đâu....

-Sao cơ? Ý ông là... Phương bàng hoàng

-Cô ấy có thai hơn 3 tuần rồi.

Ngọc cùng Quân tiễn bác sĩ về

Phương siết chặt tay thành nắm đấm. Cô lao ra khỏi căn hộ, mặc cho Linh í ới đằng sau.

-Chăm sóc nó tao đi rồi về ngay.....

Chiếc moto phóng vụt đi... rẽ nổi trong màn mưa

Chúng phải trả giá cho việc này

74. Chap 71.2: Tìm Cho Mình Một Con Đường ...

"Anh cho em chữ nhớ...

...để em biết chữ đau...

Nhưng ngày tháng về sau...anh sẽ mất rất lâu để hiểu sâu chữ tiếc...."

(..LeeHannie...)

Rầm....

Cánh cửa của ngôi biệt thự xa hoa nhà Thùy bị đập bung cả bản lề cô tức giận định bụng chửi cho đứ không biết trời cao đất dày kia một chặn thì...

Một làn gió lạnh tạt vào mặt khiến cô khẽ rùng mình

Cái bóng đen từ từ tiến vào khiến cô sợ hãi...

Tiếng đế dày chạm sàn , nước mưa nhỏ xuống tí tách...

Dáng người mảnh khảnh của một cô gái xuất hiện

Mái tóc vàng kim bết lại vì nước mưa , ngay cả bộ quần áo đen xì cũng dính chặt vào người tôn lên body siêu chuẩn

-Phan Hồng Phương cậu tới đây làm gì?

Phương ngẩng đầu lên nhìn Thùy, đôi mắt cô đỏ ngầu...con dao găm trên tay sáng loáng khiến Thùy kinh hãi...

Phương bước từng bước chậm chạp giọng bó khăn khăn...

-Mày hỏi tao đến để làm gì ư? Tao đã nói mày không được động tới con Vi ... vậy mà....

Thùy sợ hãi lùi lại

-Là cô ta hại tôi. Cậu cũng thấy rồi đấy. ...

-Hahahaha....

Phương bật cười man rợn.

-Cậu cười gì chứ? Thùy nhúu mày

-Tao hiểu nó còn hơn hiểu chính mình. Mày qua mắt được thằng Hội Trưởng ngu ngốc kia chứ không qua mắt được tao đâu. Con chó ghê ả...

-Cậu muốn gì? Đừng có lại đây...

-Tao muốn moi tim mày ra xem trái tim của mày màu gì?

-Phan Hồng Phương. Giết người. ... là là phải đi tù đấy

Hahaha... thêm một tràng cười khinh miệt

-Tony không nói tao là HOA HỒNG ĐEN à? Đôi tay này vấy đầy máu tanh rồi. Thêm mày nữa cũng không thấm thắp vào đâu cả... Phương nói. Cô thích thú hìb khuôn mặt xanh ngắt của Thùy.

Thùy đứng còn không vững. Phải Tony đã từng nhắc... Hoa hồng đen là đệ nhất sát thủ giết người không ghê tay nhưng lúc đó cô không tin...

Chẳng lẽ cô phải chết sao? Không. ...cô không can tâm...

-Vĩnh biệt thế giới đi...

-Không. ..

Con dao găm thay vì cứa cổ Thùy lại rạch một đường dài trên má phải của Tony....

Máu từ vết thương ứa ra ... đau lắm nhưng Tony không hề hé răng nửa lời

-Tránh ra! Phương quát

-Tha cho cô ấy lần này đi... Phương. ...xin em...

-Có đáng không?

Phương nhúu mày

-Đáng...

Hỏi thế gian tình là gì mà khiến người ta mê muội như thế

Đôi tay Phương hơi lỏng ra... cô xoay người bỏ đi...

Vì Tony cô sẽ tha chết cho ả lần này

-Tôi đi gọi bác sĩ. Thùy lạnh nhạt nói

-Không cần, đây là lần cuối tôi bảo vệ cô.

-Cậu định đi???

-Mai tôi về Pháp. Mấy năm nay. Hi sinh cho cô đủ rồi. Chào! Tony quay lưng bước thẳng

Nếu quay lại nhìn Thùy thêm lần nữa chắc anh không thể đi...

Thùy thần thờ nhìn theo bóng anh một lúc rồi tặc lưỡi cho qua...

Đôi mắt tím mơ màng tỉnh dậy lần 2 . Nó nhìn rất rõ xung quanh.

Thiên đứng ở góc phòng, khuôn mặt anh mệt mỏi + tức giận. Thấy nó tỉnh anh cũng chẳng chạy đến hỏi han, anh chỉ đứng đó lạnh nhạt quan sát

-Có mệt không? Linh hỏi nó

Nó nhìn Quân rồi nói

-Sao cứu em? Để em chết đi còn hơn

-....

Keng...

Thiên ném con dao xuống đất anh lạnh lùng nói

-Chết đi.

-Anh! Giang chau mày

-Trốn chạy là hèn nhát. Cái chết cũng không giải quyết được vấn đề. Suy nghĩ cho kĩ...

Nó khóc...

-Anh ...em xin lỗi...

Thiên ôm lấy đứa em gái tội nghiệp

-Nhóc con, em không có lỗi...là anh sai. Anh đã quá vô tâm...

-Là em... ngu ngốc

-Con không ngu ngốc mà là mù quáng.

Mọi người đổ dồn ánh mắt về phía người nói

Một lão già... râu tóc bạc phơ... đôi mắt màu tím mờ mờ.

-Ông ngoại... Thiên tròn mắt

Khuôn mặt già nua trải đầy sóng gió ở đời.

Lão tộc trưởng chậm chậm tiến về phía nó đưa đôi tay nhăn nheo chai sần của mình lau những giọt nước mắt của đứa cháu gái

Ông nói

-Yuki, nước mắt của con rất quý giá nên không được tùy tiện khóc...trên thế gian này không ai đáng giá bằng những giọt nước mắt của con . Những người đáng giá sẽ không bao giờ để con phải khóc

-Ông. ...

-Ta nghe Phương nói rồi, đứa bé trong bụng con. Giữ hay bỏ là do con quyết định. Yuki tối mai chúng ta sẽ về nhật việc ở đây Phương Phương sẽ lo. Con đi chứ? Chúng ta sẽ tạo ra một cuộc đời mới cho con

-Đứa bé... chẳng lẽ....

-Con có muốn đi không Yuki?

-thưa có. Nó gât đầu. Nơi này... đã lấy đi của nó bao nhiêu nước mắt, khiến nó không còn là nó... nữ chủ nhân của dòng tộc MiKaGe danh giá...

Phong ngồi đối diện với ông ngoại nó. Anh vẫn giữ nét ngang tàng của mình

-Ta sẽ đưa con bé đi. Chàng trai trẻ bốc đồng quá không tốt cho cậu. Hãy nhìn sự việc ở một góc độ khác... có những điều nhìn thấy nghe thấy cũng chưa chắc là thật . kết luận buộc tội của cậu với cháu gái ta là quá vội . Ông nói một cách điềm tĩnh

-Cho cháu gặp cô ấy. Phong nói

-Cháu gái ta không rảnh tiếp cậu. Đừng mất công tìm kiếm. Dù thế lực của cậu có lớn gấp vạn lần gia tộc ta thì người mà gia tộc muốn dấu cả đời này đừng mong tìm thấy.

-Ông....

Ông ngoại nó chậm chậm tiến ra ngoài , đầu óc anh rối như tơ vò...

Nhìn ở góc độ khác...

????? Anh có đồ oan cho cô????

Anh có sai không? ????

....

..... cô sẽ đi ư???? Rời xa anh ư????

Cố gắng lắm rồi. Theo yêu cầu của các bạn rồi nhé...

Bật mí chap sau có nhân vật mới xuất hiện mong mọi người thích nhân vật này....

Thân ái!

75. Chap 72: Em Sẽ Giữ Cho Mình Một Chút Yêu Thương...

Nó chuyển về ở cùng vợ chồng Thiên tâm trạng cũng đỡ hơn nhiều.

Ngày mai nó đi không biết đến khi nào mới quay trở về đây.

Có thể là 1 năm....

10 năm....

Hoặc cả đời này cũng không nổi quay lại

-Ngoài này lạnh đấy. Mà còn đang mang thai.

Phương khoác lên người nó chiếc áo

-Mày có muốn nói chuyện với thằng Phong lần cuối không?

Nó lắc đầu cười nhạt

-Còn gì đâu mà nói...

-Mày không định cho nó biết về đứa bé sao?

-Không. Đứa con này là của riêng tao , trong lúc tao tuyệt vọng nhất ông trời mang nó đến.... đứa bé này đối với tao là một món quà...Tao sẽ nuôi dưỡng nó thật tốt

Nó nói bàn tay vô thức đặt lên bụng , nơi sinh linh bé bỏng đang tồn tại

Phương vốn không hiểu hết những điều nó nói lớn lao như thế nào ... nhưng nhìn nụ cười hiền dịu của con bạn . Cô cũng an lòng

Thùy kiên nhẫn bấm chuông cửa của nhà Phong. Nghe người làm trong nhà kể tối qua từ sau khi anh gặp ông của nhỏ Vi về thì liền ở lì trong phòng còn đuổi hết mọi người đi...ai gọi cũng không tiếp ai nói cũng không nghe...

Kể cả ngài chủ tịch

-Anh Phong mở cửa cho em đi... em là Thùy đây...

-...

-Anh Phong.... anh Phong à...

-...

Rầm...

Cánh cửa đột nhiên mở tung người con trai lao ra ngoài nhanh như cơn gió . Anh va vào Thùy khiến cô loạng choạng suýt ngã... Thùy bực lắm nhưng thấy anh vội vã lấy xe đi cô lại lo...

Nhờ anh tới tìm con nhỏ đó...

Không được. Không thể được. ...cô không thể để họ gặp nhau...

-Cậu còn dám vác mặt đến đây à? Đến xem con Vi chết chưa à? Thằng khốn nạn...

Linh vừa nhìn thấy Phong xuất hiện ở cổng biệt thự nhà mình. Cô điên , cô tức... không ngăn ngại mà đánh mà chửi cái tên cặn bã vô lương tâm kia...

Hiếu can ngăn

-Mày tới làm gì?

-Vi đâu?

-...Tên thối tha mày còn tư cách gọi tên nó à. Về với con tiện nhân của mày đi. Mày còn muốn nó đi nhảy sông tự tử lần nữa sao? Thằng khốn...

Linh uất ức

Phong chết lặng

Cô tự tử?

-Bây giờ cô ấy. ...

-Nó chưa chết, đôi cẩu nam nữ chúng mày chắc thất vọng lắm nhỉ... an tâm đi nó sẽ không ở đây nữa đâu... chiều nay nó bay rồi. Trần Anh Phong thối tha, để xem nó và ..đứa...

-Linh...

Hiếu nhủ mày...Phương đã rặn rất kĩ không được để thằng Phong biết về sự tồn tại của đứa bé. Linh nóng nảy quá. Chút nữa làm hỏng chuyện

-Nói tiếp đi.... sao mày không để Linh nói tiếp. Phong nói...

Mọi người có biết trái tim anh nó đau như thế nào không...

-Mày đi đi... 3h chiều này nó lên máy bay.

Hiếu nói rồi kéo Linh đi, anh cũng chả còn tâm trạng nói chuyện với thằng ngốc đó nữa...

Phong nhìn đồng hồ...

2h44...

Người con trai đó nhanh chóng lên xe phóng với vận tốc tối đa đến sân bay. ..

Trần Anh Phong anh không cho cô đi...

Nhất định không cho cô đi

Nó ôm lấy Tuấn Anh và Phương lần cuối trước khi lên máy bay

-Lên đường bình an! Tao sẽ nhớ mày. Phương nắm lấy tay nó nói

-Có phải không bao giờ gặp lại đâu... Mày nhớ chăm sóc cho nó cẩn thận dùm tao nhé Tuấn Anh

Nó dặn dò

-Nhất định rồi... mày cũng vậy

Nó gật đầu rồi cùng vợ chồng anh Thiên và ông ngoại lên máy bay...

Phương òa khóc. Nhỏ vùi đầu vào ngực Tuấn Anh nước mắt

-Không sao! Không sao rồi....

Phong vừa chạy đến khuôn mặt anh đầm đìa mồ hôi

Giọng anh gấp gáp hỏi

-Cô ấy. ... cô ấy đâu...

-Nó đi rồi! Tuấn Anh trả lời

Đôi chân Phong khụy hẳn xuống. Cô xa anh thật rồi....

Nó nhìn ra cửa sổ...

Tạm biệt anh... tạm biệt tình yêu của em...

Bé con à... mẹ xin lỗi vì không cho con một mái nhà đầy đủ nhưng mà...

Mẹ rất rất yêu con...

Nó thầm nói với đứa nhỏ...

Thiên nắm lấy tay nó , anh nói

-Bên em không đơn độc.

Nó mỉm cười rồi gật đầu

.....6 năm sau.....

PARI -Pháp...

Trong ngôi biệt thự có kiến trúc âu -á cổ điển. Một người con gái đang làm việc miệt mài. Mái tóc màu nâu đỏ xõa dài làm tăng nên nét kiều diễm...

Cốc cốc...

-Vào đi!

-Mami... một giọng trẻ con vang lên

Vi đặt tập hồ sơ sang một bên rồi ngẩng lên nhìn ông cụ non nhà mình

-Mami, uống sữa đi

Thằng nhóc bưng cốc sữa đi về phía nó

-Cẩn thận đẩy Ren... đi chậm thôi con...

Nó vội đỡ lấy cốc sữa nóng trên tay thằng bé

-Mami thấy Ren giỏi không? Thằng bó nghiêng đầu cười hì hì

-Nhóc con... lần sau cầm chỉ... nhớ con bị bỏng thì sao? Có chuyện gì muốn nói với mẹ hả?

Thằng nhóc chu môi

-Mami chẳng khen Ren gì! Ren đã pha sữa ami rồi còn gì

-Được rồi, con là giỏi nhất... lại đây với mẹ nào...

Nó ôm bé Ren trong lòng...hai mẹ con thủ thỉ đây chuyện.

5 năm trước Hoàng Hải Vi hạ sinh một tiểu hoàng tử bụ bẫm.

Thời gian chảy trôi thắm thoát bé Ren đã 5 tuổi

-Mami hôm nay có nhớ Ren không?

-Mẹ nhớ. Quỷ nhỏ con lại phạm nỗi gì à? Nó nói

-Đâu có....Ren cũng nhớ mami nhiều lắm luôn. Hôm nay ở lớp bạn Miko hỏi con về bố....

Ren đưa đôi mắt lục bảo ánh tím nhìn nó như dò xét biểu hiện...

-Con muốn gặp bố...

...

.....

76. Chap 73: Việt Nam, Con Muốn Về Đó...

-Mẹ không muốn. Muộn rồi, con về phòng ngủ đi...

Đôi mắt tím biếc tròng xuống...lần đầu tiên thằng bé đòi gặp bố nó, nó không biết phải ứng xử như thế nào..... có chút lo lắng, bối rối và đau lòng

Gần 6 năm qua chưa một giây một phút nào nó thôi nghĩ về người đó ... cứ ngỡ có thể quên mà sao vẫn nhớ...

-Con muốn, mami cho con về nhé... con chỉ đứng từ xa nhìn bố thôi...

-Về phòng ngủ đi, mẹ không muốn nói về vấn đề này nữa .

-Mami....

-Ren... về phòng , mẹ mệt rồi

...

Thằng nhóc ngúng nguẩy bỏ về phòng, căn phòng nhỏ màu xanh dương thơm ngát mùi bạc hà

Đôi tay nhỏ khẽ lướt trên bàn phím của chiếc máy tính xách tay

-Em xem gì thế Ren...? Một thằng nhóc có mái tóc màu nâu đậm ló đầu vào phòng

Ren bình tĩnh quay lại nhìn thằng anh họ rồi rống rạc nói

-Em điều tra bố em. Aki -chan, anh có muốn về Việt Nam với em không?

Khuôn mặt nhóc Aki sáng bừng.

-Nghe có vẻ thú vị đấy. Chúng ta sẽ làm một cuộc phiêu lưu

-Nhưng mà mẹ không cho em đi...

-Chán thật

Aki tiu ngủ

-Aki- chan, hay chúng ta trốn đi...

-Ba mẹ anh và cô Yuki sẽ rất lo đấy. Rồi chúng ta sẽ lại bị phạt thôi. Aki xua tay... cậu vẫn còn nhớ trận đòn của bố khi cậu cùng nhóc Ren trốn đi nghịch tuyết

-Anh sợ à? Thế em đi một mình.

Ren nó , cậu nhóc xoay người lại tiếp tục dán mắt vào mấy dòng chữ lằng ngoằng trên màn hình

Aki thấy tự ái kinh khủng.... tuy cả hai bằng tuổi nhau vả lại so về vai vế cậu là anh hơn nữa cậu còn sinh trước nhóc Ren những 2 tháng rưỡi vậy mà để thằng oát này khinh thường.... oa oa... không chịu đâu..

-Anh đi, vậy khi nào chúng ta xuất phát

-Tối nay, chú Tashi sẽ chuyển hàng về Việt Nam giúp mami của em, đi bằng máy bay riêng nên chúng ta có thể núp vào mấy thùng hàng đó

Ren hào hứng nói...

Em muốn gặp bố... chẳng phải vì nhớ hay tại câu hỏi ngu của mấy nhóc bạn cùng nhà trẻ...

Em muốn gặp bố để xem ông là người như thế nào...

Một người giỏi giang trên thương trường , kẻ nổi tiếng máu lạnh của hắc bang... tại sao lại khiến mẹ em nhưng nhớ như vậy.

Tại sao người ấy dám phụ tình mẹ em!..

Hai nhóc tí nổi tiếng khắp kinh đô thời trang vì khuôn mặt baby kute đang bàn bạc đưa ra kế hoạch trốn khỏi thành phố PARI xinh đẹp

Nó đứng bên cửa sổ nhìn ra khoảng không vô định... trái tim nó xao động

Giờ này anh làm gì?

Cuộc sống của anh có tốt không?

Anh có nhớ ở một nơi rất xa... rất xa có một người đang nhớ anh không?

Có lẽ... anh đang hạnh phúc

Có lẽ anh đã quên cô...

Nghĩ đến đây ai đó chạnh lòng ...

Yêu là đau

Yêu là nhớ

Yêu là chết vì nhau....

“PARI tuyết rơi , em nhớ anh rất nhiều... gió! ”

Nửa vòng trái đất bên kia... có một người cũng nhớ một người

Cái nỗi nhớ triền miên, da diết khiến con người ấy đã từng ngã gục...

Bế tắc, suy sụp.... anh đi Nhật tìm cô bị Thiên mắng chửi thậm tệ... người của dòng tộc cô nhìn anh khinh thường

Họ nói cô đi rồi... anh không tin...

Họ cho anh vào dinh thự tìm kiếm

Anh ở đó cả tháng cũng không tìm thấy một chút tung tích

Cô như nước bị bốc hơi, hoàn toàn biến mất

Ngày nào anh cũng tìm đến khi rượu, say rồi tỉnh tỉnh rồi lại say... chỉ mong được chết đi...

Có lẽ nếu không có cú đâm của Tuấn Anh ,anh đã tìm đến cái chết

6 năm qua anh sống chỉ để đợi ngày cô trở về...

Anh muốn ôm cô sẽ nói anh nhớ cô và cả xin lỗi....

Sáng hôm sau...

Nó ghé qua phòng đánh thức cậu con trai nhỏ... chắc hôm qua thằng nhóc giận nó lắm...

Nó gõ cửa...

-Ren mẹ vào nhé?

Không có tiếng trả lời...

-Ren, con có trong đó không?

-Ren à...

Nó có dự cảm chẳng lành....

Đột nhiên nó sợ...

Vội vã đẩy cửa bước vào...

Căn phòng màu xanh trắng trơn...

Nó đảo mắt nhìn...

Trên bàn học có mẫu giấy nhỏ...

" mami ... Ren về Việt Nam đây, con sẽ về sớm . Đừng lo cho con

Yêu mami..."

Cả người nó run rẩy...

Nó gọi cho Thiên

-Anh, thằng bé trốn về Việt Nam rồi....

77. Chap 74: Cha Con Gặp Nhau

Tashi đi kiểm hàng , mấy năm nay JB đầu tư lấn sân sang cả ngành thời trang... từ một công ty nhỏ trực thuộc vùng Đông Nam Á , JB ngày nay đã đứng trong top 10 công ty lớn nhất thế giới

Dưới bàn tay điều hành của anh em nhà MIKAGE dường như tất cả không thành vấn đề

-Mở ra...

Tashi ra lệnh ...

Rầm....

Trông hàng bên cạnh tự nhiên đổ ập xuống khiến mọi người giật mình...

-Aki... chạy đi anh còn đứng ngẩn ra đó làm gì... chú Tashi đang tới kìa...

Ren hét lên...

Tashi hoảng hồn...

Tại sao hai cậu chủ nhỏ lại chui vào đây được. Anh vội vã đuổi theo

Ren chạy như bay lách qua cả đồng người

Aki khóc bù lu bù loa lên khi bị Tashi tóm... thằng nhóc giãy giụa

-Chú thả cháu ra... cháu phải đi cùng thằng Ren...

-...Cậu chủ của tôi ơi... sao hai người lại chui vào đây chứ... ba mẹ hai cậu sẽ mang tôi đi xử bắn mất...

-Thả cháu ra...

Aki vùng vẫy

Đúng lúc ấy Tashi nhận được điện thoại của Thiên... anh nhấc máy

-Cậu chủ... tôi không biết làm sao hai cậu nhỏ nhà mình chui vào lô hàng được...

” giữ tụi nhỏ lại”

-Cậu nhỏ Aki tôi tóm được rồi còn cậu Ren thì tôi đang cho người đi tìm...

” tôi sẽ bay qua ngay ... ”

Thiên cúp máy

Nó đi qua đi lại lòng như lửa đốt... hai thằng nhóc 5 tuổi có thể làm gì ở Việt Nam chứ

Bao nhiêu viễn cảnh vẽ nên trong đầu khiến nó rùng mình . Nhóc Ren còn quá nhỏ...mà cái xã hội này thì quá đáng sợ.

-Sukiro... đặt vé máy bay về Việt Nam cho em ... chuyến sớm nhất

-Yuki... em định về đó sao? Nhỡ....

-Con trai em đang ở đó, và nó có thể gặp nguy hiểm bất kỳ lúc nào....

Nó hét lên át cả tiếng của Thiên

Đối với nó... Ren MiKaGe chính là cuộc đời, là mạng sống của nó... không còn thằng bé nó không thể sống nổi

Tại sảnh chính của tổng công ty Trần Thị

-Cho cháu gặp chủ tịch Trần Anh Phong.

Ren lịch sự nói với lễ tân .

Mẹ của bé đã dạy đối với phải thật sự lễ phép, tôn trọng người ta người ta mới tôn trọng mình

-Bé con đây không phải chỗ chơi đâu...

-Cháu có việc gấp cần gặp chủ tịch, cô giúp cháu đi ạ năn nỉ cô đấy...

-Ra ngoài nhanh đây không phải chỗ chơi của tụi con nít chúng mày... nói nhẹ không nghe hả?

Ren cắn môi, bà lễ tân này... đáng ghét thật

-Có gì mà ồn ào thế?

Phong bước đến...

-Dạ chủ tịch... không có gì đâu ạ... chỉ là thằng nhóc này quấy rối một chút thôi...

Phong đưa mắt nhìn thằng nhóc...

Ren cũng chẳng ngần ngại nhìn thẳng vào đôi mắt lục bảo... em hỏi

-Chủ tịch Trần Anh Phong????

-Cháu tìm ta?

Phong ngờ vực hỏi

-Phải...

-Đi theo ta nào nhóc.

Phong đưa tay về phía thằng bé

-Cháu tự đi được, mẹ cháu dạy phải tự bước đi bằng sức lực của mình...

-Vậy sao?

Phong nhìn thằng bé... có thứ gì đó rất quen thuộc

Đôi mắt màu lục bảo ánh tím đỏ thật kì lạ... và bí ẩn...

-cháu uống nước cam nhé?

-Không, cảm ơn. Cháu không khát...

Ren đáp, em đi vòng vòng trong phòng làm việc của ba mình .

-Cái ảnh này chú chụp cùng ai vậy?

Em chỉ vào bức hình ba hôn má mami của mình rồi hỏi

-À, vợ chú! Phong đáp

-Thế à, hai người có vẻ rất hạnh phúc, cô ấy đâu rồi ạ?

-Cô ấy đi rồi, chú đang đợi cô ấy về...

Phong nói, anh cũng chẳng hiểu tại sao mình có thể nói chuyện thoải mái như thế. Hay do tâm lý nghĩ rằng những điều anh nói đứa trẻ này sẽ quên ngay...

-Thế sao cô ấy bỏ đi?

-.... là vì cô chú cãi nhau...chú rất yêu cô ấy....

-Vậy sao không đối tốt khi còn bên nhau????

Ren nói... câu nói ấy vô hình chạm vào tim Phong

....

.....

.....

1 tiếng nữa có chap mới nhé m.n

78. Chap 75: Chào Ông Nội Đi Con!

Trên chuyến bay sớm nhất về Việt Nam nó bồn chồn không yên, bé Ren bây giờ thế nào? Con trai nó đang ở đâu? Có nguy hiểm gì không?

Nghĩ thôi đầu nó cũng điên đầu rồi

-Cháu muốn nói gì với chú? Phong hỏi

-Nếu bây giờ cả người này và người này đều rơi xuống biển, chú chỉ có thể cứu một trong hai chú sẽ cứu ai?

Ren chỉ vào hình của mẹ em và Thùy ...

Phong hơi nhú mồm, thằng nhóc này hỏi toàn câu lạ...

-Cứu cô đó! Phong chỉ vào hình của Thùy

-Tại sao? Chú lại bỏ mặc vợ mình?

Ren hỏi.

-Sau khi cứu cô này chú sẽ chết cùng vợ chú...

-Mà cháu tên gì?

-....

-Anh Phong chúng ta đi ăn cơm trưa thôi...

Thùy vừa đẩy cửa bước vào vừa nói.

-Cậu đến rồi à???

-Có vẻ như chú bận rồi, vậy lần sau chúng ta nói chuyện nhé... chào cô!

Ren nói xong thì sốc lại balo ra khỏi phòng làm việc của Phong

-Nhóc đó ở đâu ra vậy anh? Dễ thương ghê

-Tôi không biết , tôi gặp nó dưới sảnh...nó khá lạ...

Phong nói, trong đầu anh vẽ nên cái viễn tưởng khi bắt gặp đôi mắt thằng nhóc ấy

-Thôi , chúng ta đi ăn đã nào... Thùy cười tươi khoác tay anh

6 năm qua cô kiên trì theo đuổi nhưng Trần Anh Phong một chút cũng không đoái hoài đến cô...

Ngô Minh Thùy cô sợ lắm chứ...

Nếu ... chỉ là nếu một ngày...

Người đó quay lại....

Cô phải làm sao??? Phải làm sao để giữ anh bên cạnh...

Bỗng trong đầu cô xuất hiện hình ảnh của thằng nhóc ban nay...

Phải rồi.... đứa bé...

Phong là người có trách nhiệm nên nếu cô có thai với anh , nhất định anh sẽ cưới cô...

Cô đơn của một đứa trẻ đơn giản đó là khi bên cạnh chúng không có ai....

Nhưng...

Cô đơn của một người lớn là đứng giữa ngàn người mà trái tim vẫn lạnh...

Phong lang thang dưới phố nhìn người ta nắm tay nhau vui cười. Anh nhớ cô!

-Tashi , có tung tích gì về thằng bé chưa???

Phong quay ngoắt lại...

Giọng nói ấy anh vẫn luôn tìm kiếm...

Cô ở đâu đó rất gần đây.... gần anh thôi...

Lòng nó như tơ vò... Tashi đã huy động rất nhiều người mà vẫn chưa tìm thấy thằng bé...

Rốt cuộc thì con trai cô ở đâu????

Đột nhiên nó nhận được cuộc gọi từ số lạ. Nó nín thở? Không phải điện thoại đòi tiền chuộc của bọn bắt cóc chứ ???

-Alo...

-Cô có phải cô Yuki không?

-Vâng... là tôi..... nó đáp

-Chúng tôi là cảnh sát quận 1, hiện chúng tôi đang giữ cháu Ren kato , cô hãy đến đón cháu bé về

-Vâng ... vâng cảm ơn anh

Nó vội vã lên một chiếc taxi...

...

....

Giữa dòng đời tấp nập

Em và anh vô tình lướt qua nhau...

Lạnh lùng

Vô cảm

Như hai kẻ xa lạ...

Ren ngồi trên ghế đung đưa chân.... bên cạnh em là một ông già tốt bụng...

Em bị lạc đường về ngôi biệt thự cũ của mẹ. Còn bị ngã ... trời thì tối, đi cả ngày em cũng rất mệt. May mà có ông

Ông là người rất tốt nha. Ông mua cho em đồ ăn ngon ời là ngon, còn mua cả kem cho em nữa, em thích lắm

Em xin ông đưa em đến đồn cảnh sát để em đợi mẹ và các bác các chú tới đón . Ông đưa em đi còn cùng em ngồi đợi mẹ nữa...

\$\$\$\$\$\$\$\$\$\$\$\$

Nhìn thằng bé, ông Lâm lại nghĩ ngay đến hình ảnh Anh Phong lúc nhỏ... quả thực rất giống nhau.

Lại nghĩ về con trai, ông khẽ thở dài.

....

.....Giá như, người đó ở bên con trai ông. Có lẽ nó đã không như bây giờ

-Ren Kato Mikage...

Một giọng nữ vang lên, rất trong... rất êm

-Mami... Ren nhảy xuống ghế chạy thật nhanh lại ôm lấy nó

-Con làm mẹ lo muốn chết nó ôm chầm lấy bé Ren

-Con...

Ông Lâm kinh ngạc

Nó cũng chết xũng...

Sao ông ấy lại ở đây? ?????

-Mami, là ông này tốt bụng đưa con tới đây đây. Ren nói

Nó xoa đầu con, rồi bảo

-Ren, chào ông nội đi con...

Giây phút ấy cả người ông Lâm như bị đông đặc....

Ông có cháu????

Là con trai thằng Phong????

....

.....

Phút giây ấy mừng mừng tủi tủi...

Cháu trai ông lớn thế rồi sao???

-Chủ tịch chúng ta nói chuyện một chút nhé...

Nó lên tiếng...

Vì Sự cố cắt điện mình k đăng ngay .n được. dù k phải nỗi do mk nhưng k thể đăng ngay .n hannie rất xin lỗi

M.n thông cảm đừng ném đá mk nha...

.... mk đã phải thức đến tận 4h sáng để đăng truyện .n đây .

Không phải mk thất hứa hay đại loại như thế. M.n phải biết mk đã rất chăm chỉ viết để đáp ứng yêu cầu của m.n rồi đây. Mk cũng rất mệt nhiều khi chỉ muốn xóa quách truyện đi cho đỡ mệt thân như mk nghĩ lm như vậy sẽ khiến m.n mất hứng nên mk rất cố gắng....

79. Chap 76:kế Hoạch Của Ren

Để đi đến tận cùng của yêu thương phải đi qua một con đường mang tên là “nước mắt”

Từng giây từng phút được sống. ..

Ai cũng muốn hạnh phúc, chẳng có ai muốn đau... nhưng...

Không thể thấy cầu vồng nếu thiếu những cơn mưa...

Vậy nên:

Hãy cứ yêu thương hết mình....

.....bởi vì....

Cái gì cũng vậy nếu có được dễ dàng quá thì giá trị của nó sẽ trở nên tầm thường.

LeeHannie

****_****

Nó ngồi đối diện với ông Lâm bé Ren ngồi ngay bên cạnh đang đánh chén ly kem cốt

-Con...

Ông Lâm ghen ngào. Đứa nhỏ này nay đã lớn khôn rồi

-Cháu xin lỗi vì năm đó đi mà không chào chủ tịch.... dạo này chủ tịch khỏe chứ?

-Con không định cho thằng Phong biết sao? Chuyện đứa bé thằng Phong phải có trách nhiệm

-Bé Ren là con cháu, cháu có trách nhiệm nuôi dưỡng nó... mẹ con cháu không cần sự thương hại.... cháu cũng không cần anh ấy có trách nhiệm vì... tất cả do cháu tự nguyện

Nó xoa đầu tiểu yêu nghiệt, bé Ren cười cười nhìn nó

-Nhưng mà... thằng Phong nó đã tìm con rất lâu.... con và nó ... không thể quay lại sao?

Ông Lâm nói, giọng ông ghen ghen.

-Cháu nghĩ mọi việc đã kết thúc.... chủ tịch hãy giúp cháu giữ kín chuyện này với anh ấy, mẹ con cháu sẽ về Pháp vào ngày mai, mẹ con cháu không muốn làm đảo lộn cuộc sống vốn có của anh ấy

-....

-Khi thằng bé đủ lớn để hiểu mọi chuyện cháu sẽ để nó quyết định có trở về nhận anh ấy hay không.

-Con không thể ở lại thêm vài ngày sao? Cho ta có chút thời gian bên cạnh thằng bé...

-Chuyện này...

Nó thật sự khó xử...có nên ở lại không????

Nếu nữ chạm mặt anh???

Nhưng dù sao chủ tịch cũng là ông nội của nhóc Ren...

-Được không con...

-Mami, con cũng muốn ở lại... đồ ăn ở Việt Nam rất là ngon...

Ren giật giật ống tay áo của nó, giọng nũng nịu

-.... cháu sẽ suy nghĩ ... dù sao hôm nay cũng rất cảm ơn chủ tịch

-Hãy gọi cho ta nhé...

-Vâng, cũng muộn rồi... cháu xin phép

Ren đứng ngay dậy lễ phép khoanh tay cúi đầu chào ông

-Con chào ông nội!

-Ngoan...

-Đi thôi con.

Ren non ton chạy lại nắm tay nó ... ông Lâm nhìn theo...

Thằng bé đột nhiên quay lại chạy tốt về phía ông khiến cả ông Lâm và nó ngạc nhiên

-Ông nội con bảo này...

Ren vời vời tay , ông Lâm khom người để thằng bé thì thầm vào tai...

Nó nhúu mày, tên tiểu quỷ này lại định dở trò gì đây...

-Con về ông nhé, mọi việc ông nhớ kỹ chưa? Ren cẩn thận nhắc nhở , cái thái độ người lớn hóa của thằng cháu nội khiến ông bật cười thành tiếng

-Nhớ rồi! Mau ra với mẹ đi....ông nhất định nghe theo lời con

____***__***__***

Ông Lâm trở về biệt thự, thấy chiếc ferrari màu đỏ của Thùy đậu trong Gara bắt giác đôi chân mày của ông khẽ nhoe lại...

-Bác về rồi ạ? Cháu vừa nấu cơm xong...

-Thằng Phong đâu?

Ông hỏi...

-Dạ, anh ý đang ở trên phòng sách ạ...

Thùy nói

Mấy năm nay cô làm vô số điều để lấy lòng lão già nhà anh... nhưng cái lão chết tiệt này lại luôn lạnh lạnh nhạt nhạt với cô thật điên đầu...

-Bác ngồi đi cháu lên gọi anh ấy xuống ăn cơm, hôm nay cháu nấu toàn món bác thích

Ông Lâm không nói gì... ông không thích Thùy, con người cô quá tính toán mưu mô... không giống như nó... trước mặt ông không hề có chút giả dối

Phong đi xuống

-Ba đã về, hôm nay ba về muộn!

-Ăn cơm đi....

Ông nói....

-Bác ăn món này đi ạ

Ông Lâm gật gù

-Vị không giống vị mà MiKaGe nấu...

Nụ cười trên môi Thùy đông cứng, Phong ngừng ăn... có cái gì đó nôn nao trong lòng...hôm nay suýt nữa anh gặp được cô

-Bác...

-Hôm nay ta gặp con bé! Nó trông trạc hơn nhiều

Ông Lâm thông thả nói

Phong bật dậy làm đổ cả ghế

Anh hỏi rồn...

-Ba ... ba gặp cô ấy ở đâu? Bây giờ cô ấy ở đâu????

Thùy nghe xong cũng hoảng...

Con nhỏ ti tiện đó sao lại về lúc này... điên thật

-Ta ăn no rồi, con đưa Thùy về rồi lên nói chuyện với ta một chút...ông nói

Ông Lâm lững thững đi lên phòng... để lại đằng sau một người nghiêng răng ken két

Và một người đang hấp tấp dẫn người kia về nhà...

...

.....

80. Chap 77: Muốn Thoát Khỏi Tay Anh? Chờ Khi Anh Chết Nhé...

Ren cúi đầu ngồi xuống ghế sofa...

-Ai cho con ngồi... Quỳ xuống. Mau!

Thiên quát

Nhóc Aki giật bắn người.

-Không quỳ! Con thấy mình không sai...con chỉ muốn gặp Bố tại sao lại phạt con

Ren ngang bướng hình như cái tính này được di truyền từ mami nhóc thì phải

-Con... con có biết mình làm bao nhiêu người lo lắng không hả? Nếu gặp chuyện xấu thì sao? Con có nghĩ ẹ con không?

Thiên đến bực với thằng cháu mình...

-Khi cháu đề nghị mọi người phải đồng ý hoặc nếu phản đối cũng cho cháu lý do chứ...

-Cháu...còn dám cãi... cả Aki nữa ai cho con hùa theo em ..

-Ba con xin lỗi. Aki lí nhí nói... biết thế không đi cùng thằng Ren cho rồi...

-Cháu không cãi, đó là chính kiến của cháu.

-Cháu....* máu rồn lên não*

-Thôi... Aki, con đứng lên. Lại đây với Dì... Ren mau xin lỗi Bác. Một phần lỗi cũng là do con...con không lên cãi bác để bác buồn. Khi bác còn nói còn giận thì bác còn yêu thương con... hay con muốn bác ghét con, coi con không tồn tại?

Nó nhẹ nhàng khuyên giải, đối với con trai mình nó hiểu, tên tiểu yêu nghiệt này càng đàn áp thì nó càng quá lên , càng làm phá bình, càng làm trái lời mình ...giống như ai đó cũng chỉ thích nghe lời ngọt ngào

Ren chậm chậm bước đến trước mặt Thiên, thằng bé lí nhí nói

-Cháu xin lỗi...cháu sai rồi

Nhìn khuôn mặt đáng yêu của 2 thằng nhóc anh cũng chẳng lẽ nặng lời... chẳng qua là do lo quá

-Lần sau không được như thế nữa biết chưa?

-Dạ vâng...

-Lên phòng nghỉ đi...

Phong nói, chỉ chờ thế 2 thằng nhóc chạy vào về phòng đóng cửa khóa trái để phòng bất chắc

Nó ngồi nói chuyện với Thiên về vụ gặp ông Lâm... Thiên hơi cau mày....

-Ba.....

-Ngồi đi...

-Dạ....cô ấy...

-ta không cần biết con dùng cách gì...từ giờ đến sáng mai phải bằng được công ty CE...

-Tại sao ạ??? Có liên quan gì đến....

-Cherry nữ hoàng ngành thiết kế thời trang chính là con bé... vì cháu trai, vì con chúng ta phải dùng mọi cách giữ con bé ở lại....

-Cháu trai???

Ông Lâm quăng quyển sổ kế toán vào đầu Phong

-Thằng đàn này... ta muốn giết con quá... con làm gì con còn không nhớ sao?

Phong sa sầm, ... không phải cô ấy...có thai chứ...???

-Ngày con bé đi, nó đang mang trong người giọt máu của con... con cháu của Trần gia...nếu hôm nay ta không gặp con bé...có lẽ cả đời này Trần Lâm ta cũng không biết mình có một đứa cháu trai...

-Ba.....

-đi lo việc đi, nếu muốn con bé ở lại...

-Con hiểu rồi. Con sẽ mang con dâu về cho ba...

Phong nói, rồi nhanh chóng trở về phòng làm việc....

Lần này có phải dùng dây xích trói cô lại bên mình anh cũng làm miễn sao cô ở bên cạnh anh...

-Ren... chuẩn bị đồ đi chúng ta về Pháp nào con....

-Dạ...

Ren sốt ruột

Rốt cuộc thì ông nội đang làm gì tại sao đến giờ chưa có cuộc điện thoại nào....

-Đi thôi con...muộn giờ bay bây giờ

Nó giục

-Dạ con ra đây...

Ren chán nản chí...

-con sao thế? Mặt mày bí xì...

-Mami, hay chúng ta ở lại đây vài ngày nha!

Ren ỉ ôi, bé không muốn đi bé muốn ở lại đây...

-Thôi nào con yêu... mẹ còn rất nhiều việc cần làm ở Pháp

Ren thở dài rồi mở cửa xe bước vào.

Điện thoại đổ chuông....

Nó nhú mày

-Gì thế Phương?

“CE đổi chủ, chủ mới yêu cầu gặp riêng mày để bàn bạc...mày có về được không? ”

-Tao đang ở Việt Nam

“Cái gì???? Mày....về bao giờ vậy???”

-Chuyện này nói sau đi... họ hẹn ở đâu? Bây giờ tao tới còn hơn 1 tiếng nữa mới bay..

“-Nhà Hàng Star ”

-ok...

Nó nhanh chóng lái xe đi

Tiểu yêu ngồi hàng ghế sau mỉm cười bấm bấm vài trên chiếc iPhone6

__

Sau khi dặn dò con trai cẩn thận nó mới vào nhà hàng...

-Ren!...

Thằng bé cười vẫy tay chào ông Lâm

-Đi thôi...việc còn lại ba cháu sẽ lo...

-Không cần trợ giúp ạ? Ren ngạc nhiên

Theo đúng kế hoạch thì...em phải chạy vào nhận bố để Phong có thể lấy có đứa con để giữ nó lại...

-Không! Ba cháu lợi hại hơn chúng ta nghĩ...nào ông cháu mình đi ăn kem...

-Vâng...

__*****_____

Nó đẩy cửa bước vào căn phòng Vip...

Mùi bạc hà thơm ngát

Lạ là căn phòng trống không.... chẳng có ai...

Toan bước ra thì từ đằng sau một vòng tay mạnh mẽ ôm lấy nó...

Nó hoảng sợ vùng vẫy

Nhưng càng vùng vẫy cái người đó càng ôm chặt

Nó có thể cảm nhận được cả hơi thở trầm ổn của người đó sau gáy...

Mùi hương này...

Hơi thở này....

-Em muốn chạy khỏi đời anh à? Chờ khi anh chết nhé...

...

...

....

Đã xong chap mới! ^__^

81. Chap 78: Giam Giữ

” Trời hết mưa chưa chắc trời đã sáng

Tình hết buồn chưa chắc đã quên anh.....”

-Buông tôi ra...

Nó gần giọng

-Vi , cùng anh về nhà!... em đi như vậy là quá đủ rồi ... Phong nhẹ nhàng nói

Vi????? Cái tên đó, hình như lâu lắm rồi không có người gọi . Nó hình như cũng đã quên mình là HOÀNG HẢI VI...là người yêu TRẦN ANH PHONG điên cuồng...

-Vi...

-Hoàng Hải Vi đã chết từ lâu rồi. Trần thiếu, tôi đến đây để bàn việc xin anh tự trọng một chút

Phong nhíu mày, cô không muốn nói chuyện với anh... nhưng anh muốn

-Em tưởng như vậy là xong sao? Đừng mơ...

Phong xoay người nó lại ép chặt nó vào tường, mạnh mẽ hôn lên đôi môi đỏ mọng...

Nó vùng vẫy, hết đẩy rồi đánh anh nhưng cái tượng sắt kia vẫn không hề lay chuyển

Nó nghiêng răng cắn mạnh vào môi anh...vì máu mằn mặn tanh ngòm tan trong khoang miệng nó

Trần Anh Phong không những không buông mà còn siết chặt hơn bắt nó nuốt hết máu của anh... rất lâu sau khi nó dường như sắp ngất đi vì ngột thở anh mới tạm rời môi nó...

Nó dựa vào tường tay ôm lấy ngực hít lấy hít để không khí...

-Hoàng Hải Vi... cả đời này đừng mong thoát khỏi tay anh.

-Trần Anh Phong.... anh chẳng là gì đối với tôi cả nên đừng mang cái oai phong của anh ra đàn áp tôi...

-Vậy tôi cho em biết tôi là gì của em!

Phong nổi giận, anh dùng dùng kéo nó ra ngoài tống vào xe mặc cho nó la hét vùng vẫy

Chẳng ai dám chạy lại giúp nó vì... Trần Anh Phong là ai???

Hắn là kẻ tàn nhẫn bậc nhất... là bang chủ Tam Thiên Hội đối đầu với hắn chỉ có một con đường. ... Chết!
!!!!!!

-Trần Anh Phong thả tôi ra... Thả ra ngay...

Mặc cho nó la hét chửi bới, Trần Anh Phong vẫn nín thinh khuôn mặt anh tuấn không chút cảm xúc

Xe của anh chạy chậm chậm vào căn biệt thự ở ngoại ô

Một người vận đồ đen nhanh chóng giúp Phong mở cửa xe... chỉ chờ vậy ai đó nhanh chóng ra khỏi xe kéo luôn con bé mặt mày bốc hỏa vào nhà...

Nơi này...là nhà của anh... là nơi anh và nó sẽ say đắm một mái ấm...

Ngôi nhà này...

Nó không phải ngôi nhà hoa hồng cô và anh từng ở

Cũng chẳng phải nhà của ba anh...

-Trần Anh Phong, đây là đâu? Tại sao đưa tôi đến đây?

-Nhà của chúng ta! Từ nay chúng ta sẽ sống ở đây

-Đùa tôi sao? Chúng ta đã chấm dứt từ 6 năm trước rồi

-Ai nói? Tôi nói không thì sao?

Phong ép sát nó vào tường đôi tay to lớn khẽ vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp...

Phong chậm chậm cúi xuống hôn nó...

Chat.....

Má Phong bỗng rất...

Anh nhìn nó...

-Tôi không còn yêu anh nữa....sáu năm trước tôi hận anh....cho đến giây phút này cũng vẫn hận anh...nó nói
Từng câu nói ấy của nó như mũi giáo đâm vào tim anh...

Đau đớn vô cùng

-Vi...

Nó nhếch môi cười lạnh...

-Con bé đó... chết rồi

-Cho dù em có nhận hay không Hoàng Hải Vi em cả đời cũng đừng mong thoát khỏi đây. Phong đồng ý tuyên bố

-Anh...còn không mau thả tôi , tôi sẽ báo cảnh sát

Nó bực ... cái tên này rốt cuộc muốn gì ở cô

Phong cười lớn

-Báo đi, để xem kẻ nào có thể đưa em đi

-Đồ tâm thần, chúng ta đâu là gì của nhau tại sao cứ phải dằn vặt nhau như thế

-Tôi không là gì của em????

-Phải... nó gạt đầu

Trần Anh Phong lao đến như một con thú giữ...

Anh cuồng dã xâm chiếm đôi môi anh đào

Đôi tay anh ôm ngang eo nó siết chặt đến nỗi eo nó như muốn vỡ ra

Đôi mắt lục bảo giận dữ, anh không là gì sao?????

-Trần...nAn..h ...Ph...on...g anh điên rồi sao????

-Phải tôi điên rồi, điên vì em... vì em đấy....

-....

-HOÀNG HẢI VI... TÔI CHO EM BIẾT CHÚNG TA LÀ QUAN HỆ GÌ

Nói xong anh nhấc bổng người nó lên tiến thẳng về phòng ngủ...

Nó kinh hãi, la hét om xòm...

RẦM.

Cánh cửa phòng đóng lại một cách thô bạo

Hnay mk chỉ đăng được 1 chap này thôi...m.n đọc tạm nhé mai mk sẽ đấu tranh dành lại Laptop từ tay anh mk để đăng cho truyện .n nhé...

.... à... chap này mk tặng bạn @quynh_quynh862 nhé!

82. Chap 79: Tiểu Yêu Nghiệt Ra Tay

Ren tung tăng chạy khắp biệt thự nhà họ Trần. Ren mới đến một lúc mà trên dưới Trần gia ai ai cũng quý thằng bé.

-Cháu vào phòng của bố cháu được không ạ?

Ren lễ phép hỏi

-Được chứ! Đây là nhà cháu mà

Ông Lâm xoa đầu thằng bé

-Vâng...

Ren cười títt nhanh chóng chạy lên tầng

-Phòng của ba cháu là phòng đầu tiên ấy. Đi chậm chậm thôi kẻo ngã Ông Lâm nói với theo

-Dạ...vâng...

Ren đẩy cửa bước vào. Căn phòng màu xanh dương của bố

Ấn tượng đầu tiên của em là

Đây là

Một căn phòng rất gọn gàng ngăn nắp, đâu đó thoang thoảng mùi bạc hà mát dịu

Trên bức tường lớn treo đầy những bức ảnh lớn nhỏ

Ren thích thú nhìn ngắm

Tất cả đều là ảnh của mẹ em... ảnh mẹ uống cafe... ảnh lúc mẹ ngủ, lúc mẹ nấu cơm....vân vân và mây mây...

Cậu bé chep miệng

Để xem trong máy tính có gì nào

Ren trèo lên ghế ngồi

Bật máy tính... nhìn mã khóa thằng bé nhếch môi cười

Đôi tay nhỏ bấm thoăn thoắt trên bàn phím

Đôi mắt thằng bé sáng lên.... Ren ngả người tựa vào ghế

-Enter

Máy tính của Phong đã được mã hóa...

Dù có là loại mật mã khó giải hơn nhưng đối với siêu thiên tài như bé thì quá đơn giản

Ren là ai chứ? Em là con trai của mẹ Yuki... nữ hoàng công nghệ cao

Là con trai của bá chủ thế giới ngầm Dark...

Là tiểu chủ nhân của gia tộc MiKaGe danh giá.

Là ngôi sao nhí của ngành thời trang Pháp...

Đương nhiên không phải dạng vừa

Ngồi thẳng thoir xem đi xem lại những giữ liệu của công ty của bố

... Nhàm chán...

Cạnh....

Thùy đẩy cửa bước vào, mấy năm nay cô thường nui tới Trần và tự tiện ra vào thậm chí là sai khiến người họ Trần. Ít nhiều cũng khiến mọi người khó chịu, vậy mà trước mặt cậu chủ, ông chủ lúc nào cũng tỏ ra ngây thơ trong sáng. Thật chướng mắt...

-Vào phòng mà không gõ cửa là rất mất lịch sự cô không biết sao?

Ren trau mày...

Thùy hơi bất ngờ, thằng nhóc hôm qua gặp ở công ty của Phong! Sao nó lại ở đây? Còn ở trong phòng của Phong nữa

-Thật mất lịch sự... khi đi học giáo viên của cô không nói nhìn chăm chăm vào người khác là rất thiếu tôn trọng không?

Thùy sực tỉnh... mồm mép thằng nhóc này thật ghê gớm

Cô cười

-Tại cô ngạc nhiên quá? Sao cháu vào được đây? Thùy nhẹ nhàng hỏi dò

-Đẩy cửa bước vào? Không lẽ cô nghĩ cháu trèo cửa sổ?

Ren khinh khỉnh nói

-Nhóc con ý cô không phải thế? Ai đưa cháu tới đây?

-Ông nội cháu là ai?

-Chủ tịch Trần Lâm....

Ren thản nhiên trả lời, em thích thú nhìn biểu hiện của người đối diện

(cái này giống Phong nè... thích chọc người lắm cơ)

-Không thể nào? Làm sao có thể...

Thùy hơi sock...nếu thằng nhóc này là cháu nội của chủ tịch Lâm... vậy chẳng phải là con trai của Phong sao???

Phi lý ... quá phi lý....

-Vậy mẹ cháu là....

-Yuki mikage.... người con gái trong những bức hình này!

Ren cười tươi.... đôi mắt lục bảo ánh tím sáng ngời ngời

Thùy cảm thấy khó thở vô cùng...

Chết tiệt...

Khi chưa biết thân phận bé Ren Thùy khá quý mến thằng bé nhưng ...

Khi biết nó là con trai Hoàng Hải Vi thì cô lại ghét nó vô cùng....

-Cô sock lắm à? Ren nhảy xuống ghế từ từ tiến về phía Thùy

-Bố Phong sẽ không bao giờ yêu cô đâu. Bố chỉ yêu mình mami của cháu thôi cho nên đừng cố gắng chia rẽ ba mẹ cháu...

Ren nói, đôi mắt thằng bé cương nghị lạ thường

Thằng bé rất yêu mẹ, khi nó được bác Thiên và bác Giang kể cho nghe lý do vì sao ba và mẹ không ở cùng nhau như những cặp vợ chồng khác, Ren rất phần nộ. Em đã hứa với chính bản thân mình là sẽ bảo vệ mẹ để mẹ không phải rơi một giọt lệ nào

-Mày...

-Sao? Cô định làm gì????

Ren tiến lại...

*****_____*****

Hiếu và Tuấn Anh đến tìm Phong vì chuyện của hội . Từ sau vụ của nhỏ Vi, Phương và Linh, cả hai đứa bọn anh cũng ít nói chuyện với Phong hẳn vì bên cạnh Phong lúc nào cũng có nhỏ Thùy bên cạnh...

-Tìm Phong à?

Chủ tịch mỉm cười

-Bố... hôm nay thấy tinh thần bố tốt thế

Hiếu hí hửng nói...

-Bố đang có chuyện vui mà...nói cho anh biết.....

RẦM....

Mọi người giật mình , tiếng động phát ra từ phòng Phong

Rồi tiếng khóc rất to của trẻ con...

-Thôi chết bé Ren bị làm sao rồi! ...

Ông Lâm cùng đám người làm hốt hải chạy lên

Tuấn Anh và Hiếu cũng chạy theo...

Nhà họ Trần có trẻ con từ bao giờ thế nhỉ????

Hiếu nghĩ

-Mày im ngay cho tao???? Không im hả... đồ nghiệt chủng...

Thùy quát...

Thằng bé ngồi bệt xuống đất khóc nức lên

-Cô làm gì thằng bé thế? Tội nghiệp cháu tôi... ngoan... nín đi Ông thương... ông Lâm vội chạy đến dỗ dành thằng bé

-Ông ơi cô đó đẩy con ngã....cô còn bảo con là nghiệt chủng.... hu hu...

Ren nước nở

-Cô... cô nói gì thế?

-Cô dám nói thằng bé là nghiệt chủng sao???

Ông Lâm tức giận

Dám mắng cháu ông à?

Thùy lúng túng

-Cháu... cháu...

-Đi ngay... biến ngay khỏi đây. Từ nay tôi không cho phép cô bước vào Trần gia nữa bước.

-Ồ... bác ơi... cháu... cháu...

-Ông Phúc. Tiễn khách

Ông lâm nói....

Ren hơi nhếch môi. Không phải chỉ có bà cô già biết đóng kịch đâu...

.... màn một tiểu yêu nghiệt thắng . Thùy hồ ly...tỉ số bây giờ là....1 -0

83. Chap 80: Bất Ngờ Xuất Hiện...

Thùy ẩm ướt khi bị tống cổ ra khỏi biệt thự... thật quá nhục nhã khi cô lại thua trong tay một đứa con nít miệng còn hôi sữa

Nhất là đó lại còn là con trai của Hoàng Hải Vi.

Hoàng hải Vi... cô cứ chờ đấy tôi sẽ khiến cô sống không bằng chết...

Thùy nghiêng rằng

*____*____*____*____*

Ông Lâm vội xem xét xem thằng bé có bị thương chỗ nào không. Ren xua tay nói với ông

-Cháu không sao! Về mặt rất chi là người lớn, Ren nhìn 2 chú đẹp trai đang đứng đờ trước cửa. Em mỉm cười bước lại gần lễ phép cúi đầu chào

-Cháu chào hai chú! Rất vui được gặp hai chú ở đây. Cháu tên là Ren kato Mikage... con trai mẹ Yuki.

-....

-....

Hiếu và Tuấn Anh nhìn nhau.

-Con trai của con Vi....! Cả hai cùng hét nên

-Hai đứa chúng bay thật là... ta chưa muốn bị điếc đâu. Làm ơn nhỏ nhẹ thôi...ông Lâm nói

-A. Bọn con xin lỗi bố! Tại bọn con bất ngờ quá

-Mẹ cháu đâu? Tuấn Anh hỏi

-Bị bố cháu bắt đi rồi ...Ren cười

-Thôi, xong... con Vi xác định rồi. Hiếu chep miệng

-Chú... cháu có ý này... mọi người giúp đỡ nhé...

Cả 4 người chụm đầu bàn tán rất khí thế...

Quả là con trai của Trần Anh Phong.... quỷ kế đa đoan còn hơn cả các bậc bô lão

Phong thức giấc sau một đêm hoan lạc...

Nhìn sang bên cạnh trống trơn, anh vội bật dậy...

Đôi mắt tím biếc khẽ di chuyển ánh mắt về phía Phong

Phong thở dài

-Tôi tưởng em đã bỏ đi! !!!

-Nếu đi được tôi đã đi lâu rồi, anh tưởng tôi có sức mạnh có thể bay qua đầu đàn em của anh?

-Vi...

Phong ôm lấy nó từ đằng sau khẽ hít hà hương thơm quen thuộc

-Khi nào anh thả tôi?

-Nếu em làm đám cưới với tôi... chấp nhận sống bên tôi trọn đời chọn kiếp

Phong thì cầm lên vai nó, đôi mắt lục bảo khép hờ

-Đừng có mơ... tôi thà chết còn hơn sống với một kẻ như anh

Phong khẽ nhủ mày...

-Tôi phải làm gì để em ở bên tôi???

-Để tôi đi, chúng ta đừng dây vò nhau nữa. Anh có cuộc sống của anh, tôi có cuộc sống của tôi... buông tha cho tôi

-Không! Cả đời này em đừng mong rời xa lạ Trần Anh Phong này... Em chỉ có thể thuộc về mình tôi

Phong gần giọng

-Hà có gì anh phải làm vậy.

-Vì em là người con gái của tôi.... là vợ của tôi. Em nên nhớ chúng ta đã đính hôn . Hoàng Hải Vi em nên ngoan ngoãn chấp nhận làm Trần phu nhân đi

-Anh...

Nó tức nghẹn họng

Tên đàn ông này bao nhiêu năm qua vẫn không thay đổi được cái tính chiếm hữu của mình....

Cốc cốc...

Bên ngoài có tiếng gõ cửa

-Mami...mẹ có trong đó không?

Nó vội vã đẩy Phong ra chỉnh lại áo quần đầu tóc

Cánh cửa vừa mở thằng tiểu yêu chạy sộc vào ôm chầm lấy chân nó

-Mami....

Mặt Phong tối sầm lại

Thằng nhóc này...

-Sao con lại ở đây?

-Ông ạ!

.....

.....

Vừa lúc ấy ông Lâm từ dưới đi lên, trên môi không dấu được nụ cười thích thú

-Chủ tịch ...

-Chào buổi sáng hai con...

-Ba...! Phong ngạc nhiên.

-Chào chú, chúng ta lại gặp nhau rồi. Ren nói , em hướng đôi mắt tình danh về phía Phong

-....

-Ren...

-Mẹ nhanh xuống chơi với con nhá... hồi lấy bố Minh Quân gọi đây ạ...

Ren nói rồi chạy phắt xuống nhà

-Vi... thế này là sao? Em và tên Quân đó...

Phong nắm chặt vai nó lắc mạnh

-Tôi không có nhiệm vụ phải giải thích với anh...

Nó gạt tay Phong ra đi thẳng xuống lầu..

-Em...em...đứng lại đó

Bốp...

-Ấn nói linh tinh, đến con trai mình còn không nhận ra. Mà vô dụng lắm con ạ. Ông Lâm cóc đầu anh rồi nói

-Nhưng... thằng bé...gọi tên sở khanh đó là bố... còn con là. .

- thế thằng Tuấn anh, với thằng Hiếu là con rơi con vãi của ta hả?

Phong chớp mắt vài cái...

-Con của con???

-Ừk... con của anh đây thằng đàn

Anh làm bố rồi à?

Ôi trời ạ.. anh có con rồi đấy....

Có con rồi đấy. ...

Trong lòng anh hoa đua nhau nở...

Ôi... Vì anh yêu cô chết mất...

84. Chap 81: Ai Cao Tay Hơn..

Phong nhìn Ren chăm chú.... quả thật càng nhìn thằng bé càng thấy nó giống anh...

-Mặt cháu có nhọ không mà chú cứ nhìn cháu hoài vậy? Mất lịch sự

Ren nhăn nhó...

Em nhất định phải dạy cho ông bố khờ của em một bài học vì cái tôi dám làm mẹ em tổn thương

-Con là con ba... Ren

-Cháu biết, mami không hề dấu cháu việc ba cháu là ai! Nhưng thế thì đã sao? Bao nhiêu năm qua mẹ con cháu sống mà không có chú vẫn rất tốt....

-Lỗi của ba... là ba không đúng... nhưng ba không hề biết có sự tồn tại của con cho tới ngày hôm nay. Hãy để ba làm tròn trách nhiệm của mình... để ba bù đắp cho hai mẹ con....

Phong ngồi xuống trước mặt thằng bé nắm lấy bàn tay nhỏ rồi nói

Ren rút tay lại

-Nếu làm sai mà xin lỗi mà song thì còn lập ra cái gọi là luận pháp để làm gì?

-Vậy con muốn ba làm gì?

-Có phải nếu là điều cháu muốn chú đều làm?

Ren nói, đôi mắt lục bảo ánh tím như có ý cười

-Trong phạm vi ba làm được!

Đùa... bạn Phong cũng tỉnh làm đấy.

-ok... quyết định vậy. Bây giờ mami, chúng ta đến chỗ bố Minh Quân đi. Ren nhớ bố Minh Quân lắm

-Không được!

-Chú đừng ghen, bố Quân là quân tử không như mọi người nghĩ đâu. Chú lớn như vậy chắc cũng biết câu. Không nên đánh giá con người qua 3 chữ ” nhìn là biết” chứ???

-.....

Đây có thực sự là một đứa trẻ 5 tuổi ??????

Miệng lưỡi quá sắc bén

-Phong... Vi.... con chào bố... chào nhóc con... Hiếu nói vào

-Cháu chào cô chú ! Cô đây chắc là cựu học sinh của học viện Royalbà chằn Trang Hiếu Linh?

-Ấy da... nhóc con cháu đã lớn thế này rồi cơ à... Linh bẹo má thằng bé

-Đau cô ơi...

Ren nói

-Hồi tao gặp bé Ren nó còn quần tã mày nhỉ?... Vi mấy năm không gặp mày xinh hơn bao nhiêu nha...có bí quyết gì không bảo tao với

-Có chuyện gì thế???

Nó hỏi

Linh vỗ trán...

-Ôi trời tao quên mất... chúng ta gặp vài vấn đề với bộ sưu tập ...

-Không xong rồi.... không xong rồi.... Vi... mày lại đây xem này... số tin tức này...

Hiếu hét toáng lên rồi nhanh tay kéo nó xem mấy tin tức giật gân trên báo...

Cái gì mà...

“Bí mật về đứa con riêng của nữ hoàng ngành thiết kế Cherry và sự thật không ngờ tới đằng sau thân phận của nhà thiết kế...”

” Đứa con ngoài giá thú của chủ nhân gia tộc Mikage...”

“Mối quan hệ mập mờ của tổng giám đốc Trần thị và nữ hoàng ngành thời trang... liệu tiểu thiên thần Ren kato có phải con trai của Trần Anh Phong? ???”

-Cái này....

-Mami gì vậy?

Ren kéo kéo áo nó...

-Không có gì đâu con. Linh giúp tao mở một cuộc họp báo, Hiếu... mày báo với con Phương để nó ngăn chặn tin tức lan rộng thêm. Còn mày và thằng Anh mau chóng điều tra tìm kẻ tung tin...

Nó hần giọng... đáng ghét, sớm không đăng muộn không đăng lại đăng vào đúng lúc này...

-Vi, ngăn chặn tin tức bây giờ cũng không có hiệu quả đâu... anh nghĩ chúng ta nên nghĩ cách khác

Phong nói... chả biết kẻ nào tung tin nhưng mà anh cảm ơn kẻ đó nha...

Cơ hội đến ngu gì không nắm bắt

Ren mỉm cười thích thú...” bí mật động trời về đứa con ngoài giá thú à...” bà cô Minh Thùy này cũng mạnh động thật.... nhưng không sao...vụ tung tin này của bà cô vô tình lại góp thêm xúc tác để làm nổi bật phần tin em tung ra ...

Đối thủ lần này của Ngô Minh Thùy không phải dạng thường ...

So về thủ đoạn , mưu mẹo hay tài năng diễn xuất thì con Virut mang tên Ren Kato cao tay hơn nhiều. Xem ra Ngô Minh Thùy sẽ rất đau đầu

Hiệp 2 tiểu yêu nghiệt thắng hồ ly tinh

Tỉ số bây giờ là 2-0 nghiêng về tiểu yêu nghiệt *tung hoa+ vỗ tay *

-Hai đứa công bố luôn thân phận của bé Ren đi... như vậy chúng ta sẽ dập tắt được tin đồn...

Ông Lâm theo đúng kịch bản mà thằng cháu trai sắp xếp đến đúng thời điểm sẽ đưa ra ý kiến khiến “con dâu” phân tâm

-Một cuốn album ảnh gia đình thì sao nhỉ???? Ren cười, đôi mắt em lấp la lấp lánh.

-Con nói linh tinh gì vậy Ren?

-Để cho người ta tức ... hiện thực hóa mọi chuyện đi. Tại sao chúng ta không thử diễn nhỉ!

-Ý hay đấy! Ba đồng ý

Tuấn Anh nhìn mấy dòng tin tức đang nhảy múa trước mắt không thể không cười...

“Con Virút công nghệ” cao này quả là nguy hiểm ... tuổi còn nhỏ mà đã hỏ báo như vậy rồi... trong tương lai thằng bé này chắc chắn vang danh khắp nơi, khuấy động cả bầu trời

-Em vẫn không muốn nó về với thằng hội trưởng.... Phương vừa tết tóc cho cô con gái đầu lòng vừa nói...

-Bé Tuyết lại đây với ba nào... Tuấn Anh đón cô công chúa nhỏ vừa tròn 4 tuổi của mình ,giọng anh đều đều

-Không nên để con trẻ sống thiếu tình yêu thương của cha mẹ... có phải không bé Tuyết của ba...

-Dạ phải... giống như Tuyết được ở với ba Anh đẹp trai và mẹ Phương xinh gái ...

Cô bé cười tươi gật đầu nhìn ba mẹ...

-Con bé này thật khéo miệng.Phương nói...

-Kệ con chứ nhỉ? Mẹ này hay... Tuấn Anh nói...

Anh hạnh phúc với gia đình nhỏ của anh và anh muốn 2 đứa bạn của mình cũng được như thế.

....

.....

Ồn giời xong chap mới rồi mừng quá cơ.... đánh muốn rụng tay luôn...

Hannie đăng hơi muộn sorry m.n nha...

85. Chap 82: Lời Yêu Đau Lòng

Chiếc Lamorghini dừng lại trước một studio có tên là Red...

Phương bước từ trong ra vẫy tay ra hiệu cho nó

Ren hồ hởi tung tăng chạy trước

-Cháu là Ren phải không? Cô là Phương bạn của mẹ Vi nhà cháu... còn đây là bé Tuyết con gái cô.

-Cháu chào cô, mẹ cháu cũng kể khá nhiều về cô.

Phương kéo nhẹ cô con gái đang núp sau lưng mình ra giới thiệu với thằng bé.

Bé Tuyết len lén nhìn mãi cho đến lúc mẹ bé giục chào anh bé mới lên tiếng

-Em chào anh!

Ren cười nhẹ đưa tay xoa đầu con bé rồi khen con bé ngoan, nói đoạn tên tiểu yêu nghiệt này thu tay lại , cho tay vào túi quần rồi rảo bước vào trong. Về mặt hất lên 3 chữ “Không Hứng Thú”

Phương lắc đầu.... đúng là cha nào con lấy sát gái từ lúc nứt mắt

-Phương!

-Lâu rồi không gặp con quý! Phương ôm nó

-Mày cứ làm như còn bé lắm ý!

-....

-Con là Lệ Tuyết phải không? Xinh xắn quá.

-Con chào cô xinh đẹp!

Khuôn miệng con bé chúm chím

-Đáng yêu quá.... Nó cười

-Chuyện con gái tao mà...

-Bố Anh đẹp trai...bé Tuyết chạy tới, Tuấn anh dang tay ôm con bé nhấc bổng lên

-Thấy con tao đẹp gái không? Nếu muốn có một đứa như thế mày bảo thằng Phong cố gắng là được. Tuấn Anh nháy mắt

Phong hơi cười xong ho khan vài cái rồi mới đáp

-Chú không phải lo cho anh, vợ chồng anh nhất định không làm chú thất vọng

-...

-Mày được không đó? Tuấn Anh cười đều

-Hỏi sau khắc rõ. Vợ chồng tao không thua kém vợ chồng chúng mày đâu

Phong khoác tay lên vai Vi

Nó gạt phăng lạnh nhạt nói

-Ai là vợ anh? Đừng để chí tưởng tượng của mình bay cao bay xa vậy chứ.

Nói xong nó cũng bỏ vào. Tiểu yêu nghiệt ngừng múa võ trên bàn phím ngược lên nhìn nó

-Mami, mẹ vẫn còn yêu chú ấy

-Đó là chuyện của người lớn con còn nhỏ không hiểu đâu

-Đừng coi con là trẻ con.... thôi ra chụp ảnh đi. Sau đó con giúp mẹ hả giận

-Ren...

Thợ chụp hình đến nộn tiết với gia đình này...

Chụp ảnh kỉ niệm mà mặt ai cũng như đeo chì chả có tinh thần nghệ thuật gì cả

-Hai đứa bay hợp tác chút đi... diễn diễn thôi mà...thả lỏng đi....

Hiếu vừa đỡ Linh vừa nói

-Phải đấy ở đây tao lớn nhất chúng mày phải nghe tao...

Bà bầu lăm chiêu lên tiếng xong lại quay sang đánh mắt nhìn thằng chồng một cái rõ âm mưu

Sau pha cử hành điên cuồng của các kiểu dáng mà Linh yêu tinh bắt thực hiện, nó bả cả người

Tiểu yêu nghiệt lại dán mắt vào màn hình máy tính làm công phát tán những bức ảnh “mùi mẫn” của gia đình

Phong ngồi xuống cạnh Vi

-Mệt lắm không em?

-....

-Chúng ta quay lại nhé?

Yêu nghiệt gỡ giọng dụ dỗ

-Không! Nó đáp

-Chẳng lẽ em muốn thằng bé sống không có tình yêu của ba... muốn ông nội phải xa cháu?

-Tôi không cảm đoán việc anh có thể nhận lại con. Nếu không tôi đã không nói cho nó biết anh là ba nó
Nó nói đều đều

-Em cũng sống thiếu tình yêu của cha mẹ...em hiểu cái cảm giác đó mà... đừng để thằng bé tổn thương

Phong đánh đúng vào điểm yếu của nó nhìn khuôn mặt đăm chiêu của ai đó anh khá hài lòng. Chỉ cần một chút nữa thôi bạn Vi sẽ bị bạn Phong cho vào chòng

-Vi... chúng ta nên nghĩ cho con...

-Mami... đừng để chú ấy làm xao động ...

Ren nói... rồi nhìn Phong cười rõ tươi...định lợi dụng em à? Không có cửa đâu

-Quá khứ mãi mãi là quá khứ không vớt bỏ nó được. Khoảng trống thì có thể được lấp đầy bằng những yêu thương nhưng tổn thương thì mãi mãi để lại một vết sẹo

-Anh...

-Tôi thừa nhận mình còn yêu. Có thể là rất yêu anh. ...nhưng tôi không thể sống cùng anh vì tôi không đủ tự tin vào tình yêu của anh

-4 năm đơn phương 6 năm chờ! Em còn nghi ngờ tình cảm của anh?

-Phải! Tôi rất sợ nếu như niềm tin của tôi một lần nữa sụp đổ liệu tôi còn có thể đứng lên....Nếu năm đó tôi thật sự không xuất hiện .. anh và Thùy có lẽ đã là một cặp

-Vi...

-Chúng ta. Kết thúc đi. Tôi và anh sẽ coi nhau như những hồi ức đẹp.

-Không phải em yêu anh sao? Chúng ta làm lại từ đầu...

-Tôi... không thể.

-Anh hiểu rồi

Phong nói. Giọng anh trầm đục... nó đứng đó nhìn theo bóng lưng anh xa dần xa dần...

Tim nó đau lắm nhưng có lẽ như vậy sẽ tốt cho cả hai

Bóng Phong trải dài cô độc

Từ khóe mi khô cạn một giọt nước mắt lăn dài trên khuôn mặt ứa ngạnh

Ren nhìn theo bóng Phong rồi khẽ cười thích thú

-Chờ một chút nữa thôi...

....

.....
.....

86. Chap 83:bắt Cóc....

-Aaaaaaaa.... tức quá....

Rầm....

Xoảng.... Thùy hất hất văng mọi thứ trên bàn

Bà Hân từ từ bước lại trong đồng đồ nát , giọng bà ngòn ngọt khuyên can Thùy

-Cô không nên tức giận, chúng ta phải bình tĩnh nghĩ cách chứ

-Nghĩ.... ? Cách gì được chứ... anh Phong mở hộp báo công bố với giới truyền thông về thân phận thành oắt đó... còn nói... cả đời này nếu không phải Hoàng Hải Vi sẽ không cưới ai...trên internet cũng tải đầy ảnh của họ... bà nói đi... tôi còn làm được gì????

Bà Hân cười rồi từ tốn nói

-Nếu chúng ta làm cho con bé đó hận cậu Phong tới xương tủy . Cậu Phong sẽ tự khắc quay về bên cô thôi
Cơ mặt Thùy dần ra đôi chút...

-Theo bà chúng ta cần phải làm gì?

-Thằng bé đó là mối liên hệ lớn nhất để cậu Phong ở bên nhỏ đó... nếu đứa bé biến mất hoàn toàn? ??????

-Haha... bà được lắm.... được lắm.... Mau... mau thuê người tới xử lý đi.

Thùy thích thú

Bà Hân khẽ cúi đầu lui ra... Trong bóng tối người đàn bà khẽ cười

” mày phải trả giá, cho những đau khổ con gái tao phải chịu... Hoàng Hải Vi... ”

Vi ngồi trên ghế xem tài liệu, tiểu yêu nghiệt nằm gối đầu lên đùi no chơi game

-Mami...anh Aki đâu? Hôm nay không thấy anh ấy

-Bác Thiên đưa Aki đi chơi rồi. Bác Sukiro nói đã tìm được nhà trẻ mới cho con. Mẹ con mình nên về thôi

-Con không đi nhà trẻ?

-Sao ? Ở đó không vui à?

-Không! Đến đó để nghe họ dạy nhưng điều con đã biết sao? Nhàm chán.....

Nó đặt tập tài liệu xuống bàn rồi đưa tay vuốt nhẹ mái tóc màu nâu đỏ của thằng bé.

-Mẹ muốn con sống một cuộc sống bình thường giống như vạn đứa trẻ l ngoài kia. Mẹ không muốn con dính vào những thứ xô bồ đổ đen lẫn lộn của thế giới này...

-....

-Trời ban cho con một bộ óc thông minh hơn người đó là một điều may mắn nhưng... đừng quá nổi bật. Thế giới này... ngu dốt quá bị người ta khinh thường nhưng thông minh quá thì bị người ta tiêu diệt.

-Nhưng con không muốn đi...

Ren phụng phịu

-Mẹ không muốn nhắc tới chuyện này thêm nữa. Dù con có đi học hay không chúng ta sẽ về Pháp

Ren ngồi dậy, khuôn mặt baby cute cau có

-Thế con đi chào ông!

Nó không nói gì chỉ lẳng lặng nhìn theo bóng dáng thằng con trai

Ông Lâm chán nản nhìn vào căn phòng bữa bãi toàn vỏ non bia, vỏ chai rượu....

Thằng con trai ông... vừa ngốc vừa si tình...

Ông phải làm gì để cứu con trai ông, cứu vãn mối quan hệ của hai đứa ngốc...

Ren tung tăng chạy nhảy khắp nơi...

Giống như một cơn gió nhỏ, mát lành thổi vào trong lòng người khác sự tươi mới vui vẻ

Một cơn gió tự do nay ở đây mai ở đó...thổi bùng lên những khát khao được khám phá

Bỗng.

Trước mặt em là 3 ,4 tên to lớn đeo khẩu trang kính mát kín mít...

Ren hơi lùi lại

“Bắt cóc à? Trò chơi này vui à nha....”

\$\$\$\$\$\$\$\$\$\$\$\$

Phong nằm lăn ra sàn một tay cầm chai rượu một tay gác nên trán...

Anh nhớ cô... anh nhớ giọng nói

Anh nhớ nụ cười.... anh nhớ ánh mắt ấy....

Tình yêu của anh khiến cô mỗi mệc như vậy ư????

Khiến cô đau khổ như vậy ư????

Là do anh là do anh tất cả sao?????

Điện thoại vang lên hồi chuông thúc giục

Phong quờ quạng định tắt nhưng màn hình hiện lên dòng chữ vợ yêu.

Phong bật dậy vội vã nhấc máy... lòng anh đây phần khởi vô cùng

-Vi...

” Phong, thằng bé mất tích rồi.... giúp..... giúp tôi vội....” nó noi trong tiếng lách

Phong đứng bật dậy vợ vội chiếc áo khoác rồi lao như bay ra ngoài

-Vi, em bình tĩnh, anh đến ngay... mọi chuyện không sao đâu....

Vi, ghen ngào. Lòng nó rối như tơ vò...trong phút giây ấy người nó nghĩ đến đầu tiên là anh....

Chỉ có anh mới đủ mạnh mẽ giúp nó cảm thấy yên lòng....

Phong vừa đến.... nghe qua loa sự việc, anh siết chặt tay Vi an ủi.

-Anh sẽ đưa con chúng ta trở về an toàn

87. Chap 84:... Mẹ Oi.....

Ren lơ mơ tỉnh dậy sau cú chụp thuốc mê của bọn bắt cóc...

Em đang ở một căn phòng trống xung quanh chỉ có bốn bức tường đã hoen ố , ánh sáng yếu ớt hắt vào từ những lỗ nhỏ li ti

Ren đứng dậy nhìn hết một lượt xung quanh tìm kiếm đường thoát thân

-Bé con đừng cố tìm kiếm nữa... đây là một phòng kín không có lối thoát đâu

Ren hơi giật mình khi sau lưng em vang lên một chất giọng ngang phè phè của một người đàn bà. Em quay lại hỏi

-Bà là ai? Đây là đâu?

-Ta ư? Ta là bà ngoại của cháu...đây là khu 3 dãy nhà X thuộc phân xưởng Y.... không có ai đến đây đâu. Đừng phí sức nữa.... nào cháu ngoan lại đây với bà nào

-Cám ơn. Mụ đàn bà độc ác như người đầu xúng với danh phận ấy...

Ren nói, trên khuôn mặt non choẹt đôi mắt hần học nhìn bà Hân khinh bỉ

-Đúng là con trai của Hoàng Hải Vi... miệng lưỡi sắc bén , khẩu khí ngút trời. Nhưng mày sắp chết rồi nhóc ạ

Bà Hân cười như điên dại...

Bà sắp trả thù được cho đứa con gái duy nhất của mình

-Hoang tưởng

Ren đáp. Em không mấy may quan tâm đến khuôn mặt đang tối dần của bà Hân...

-Nhãi con...

Bà Hân dơ tay định tát Ren nhưng bị Thùy ngăn lại

-Khoan đã....

Thùy hơi cười nhìn thẳng bé xinh trai trước mặt

-Hải Anh? Tên cháu cũng rất hay.

-Cám ơn vì lời khen. Bà cô muốn gì nào?

Ren nhếch môi cười lạnh

-Ha... tại mẹ cháu mà cô và ba cháu không đến được với nhau. Cháu nói cô phải làm sao?

Thùy bóp mạnh cằm thẳng bé

-Bỏ cái bàn tay dơ bẩn của cô ra khỏi người tôi. Tôi biết rõ những việc cô làm. Kể cả những việc cô hại mẹ tôi từ 6 năm trước là ba tôi ngu lên mới bị cô lừa. Ngô Minh Thùy đừng nghĩ mình có thể một tay che trời.

Ren nói, đôi mắt hần lên những tia giận giữ

-Đúng đúng... rất đúng. .. là tao hại con mẹ mày... tại mẹ mày ngu dám chen chân vào giữa tao và anh Phong...còn sinh ra đứa nghiệt chủng như mày nữa...

-Cô thật độc ác...

-Tao độc ác à? Phải rồi rất độc ác... ha ha mày biết không? Lần đầu tiên gặp mẹ mày tao đã thấy mẹ mày thật chướng mắt.

-...

-Mày biết tại sao mày và con mẹ mày không được sống ở đây không?

-...

-Là do tao đấy... ha ha năm đó căn phòng là do tao phá từ trước bức ảnh đó cũng là tao phá hỏng . Quan trọng hơn là anh Phong tin tao hơn tin mẹ mày...

-Vậy cô thắng rồi còn gì? Tại sao lại bày ra chuyện này nữa . Hay cô sợ mẹ tôi trở về thì mọi chuyện xấu cô làm đều bị bại lộ

Ren nói

-Phải... vì thế nếu mày chết. Mọi chuyện sẽ kết thúc

-Cô nghĩ vậy á? Nếu tôi chết ba tôi và mẹ tôi sẽ xa nhau??? Nực cười. Họ có thể đau lòng một thời gian nhưng rồi họ sẽ có những đứa con mới thôi...

Thùy nhủu mày..

-Đừng nghe nó nói bậy . Thùy! Chúng ta phải giết nó... người đầu...

-Cô, đừng nghe bà ta... bà ta đang lợi dụng cô thôi...

Ren nói

Bà Hân túm cổ áo Ren xô mạnh em xuống đất...

-Chúng ta ngồi chung một thuyền. Cô chết tôi chết. Đừng chúng kế ly gián của thằng nhóc này...

-Phải! Nó phải chết.... nhưng tôi không muốn nó được chết dễ dàng....

-Sẽ theo ý cô..

Hahahaha.... hahahahaha....

Cả Thùy và người đàn bà độc ác kia đều không biết trên khuôn mặt màu ánh bạc của Ren là một con chip siêu nhỏ giúp em kết nối được với tất cả các thiết bị có cùng tần số...ngoài ra nó được cấu tạo như một chiếc máy nghe trộm thu phát mọi lời nói một cách rõ ràng nhất

Một điều nữa , từng câu từng chữ Ngô Minh Thùy và Dịch Nhã Hân nói Trần Anh Phong đều nghe không sót một chữ...

Không chỉ anh và Vi.... đoạn đối thoại đó còn được chuyển tải thẳng lên mạng internet.... khiến người người phẫn nộ...nhà nhà căm ghét

Phong siết chặt vô lăng chiếc Audi xé gió lao vun vút...

Dám bắt cóc con trai anh....

Dám làm hại vợ anh khiến cô chịu uất ức bao nhiêu năm qua

Được lắm ... dám lừa cả anh...

Để xem lá gan của lũ khốn nạn này to cỡ nào...

Tội trông lên tội... một lần trả hết cả vốn lẫn lãi....

Đứa bên cạnh anh im lặng, cơ thể nhỏ bé khẽ run lên từng đợt...

Thằng bé đang bị tra tấn.... lũ vô nhân tính... thằng bé chỉ mới 5 tuổi.... con trai nó...thằng bé...

Phong rứt vô bên tai nghe của nó rồi nắm chặt một tay nó , anh nói...

-Đừng nghe nữa... chúng ta sẽ cứu con trở về

-Nhanh nên tôi sợ nó không chịu nổi....

-Em bình tĩnh chúng ta gần tới nơi rồi .

Nó đan hai tay vào nhau... lòng nặng như đeo đá mong trời phật rằng thằng bé không sao....

Ren lảo đảo đứng dậy sau cú đá của tên tay sai...

Đau ... rất đau... nhưng em cần phải chịu đựng.... em là ai chứ? ... là con trai Trần Anh Phong bá chủ thế giới ngầm làm sao mở miệng ra van lạy rên rỉ

Là chủ nhân tương lai của một gia tộc vang danh thiên hạ vạn người tôn kính... nếu van xin. Em còn xứng với danh nghĩa là tiểu chủ nhân của dòng tộc

-Cô chủ... thằng nhóc này gan lì lắm....

-Đập chết nó luôn đi rồi ném xác vào rừng cho chó hoang ăn thịt...

Thùy lạnh lùng ra lệnh

Bà Hân cười thỏa mãn....

Ren nhìn chiếc gậy sắt ngày càng gần đầu mình... em nhắm tịt mắt chờ đợi....

Đôi môi nhỏ hơi cười.

“MAMI con yêu mẹ...!”

.....

-KHÔNG...

Một bóng người lao vút đến ôm chặt thằng bé lấy toàn bộ thân mình che chắn cho sinh linh nhỏ bé...

Bản năng của một người mẹ... là hi sinh bảo vệ cho con mình....

Chiếc gậy sắt đáng một đòn mạnh xuống tấm lưng gầy còm của người con gái....

-VI....

-MẸ Ơi

....

.....

.....

Đôi mắt lục bảo mở to hết cỡ...

Phút chốc người con trai đó như điên loạn tàn sát từng tên từng tên....

Anh chậm chạp bước lại gần ôm lấy thân thể nhỏ bé mảnh khảnh...

Nước mắt rơi

Mặn đắng ngấm vào từng thớ thịt.....

Chap này dài nha... bù lại cho sự chậm chạp như rửa của mk... m.n thông cảm nha... nắng nóng oi ả lắm mk chả muốn làm gì hic...hic....

88. Chap 85: Sử Phạt...

Thế giới này nhỏ bé lắm chỉ cần xoay người một cái....chẳng biết bạn sẽ gặp được ai
Thế giới này cũng to lớn lắm... chỉ cần quay lưng bước đi là có thể chẳng bao giờ gặp lại...
...vì thế...

Đừng bao giờ buông tay khi còn muốn níu giữ...

Phong siết chặt thân ảnh người con gái ấy trong vòng tay...

Anh khóc... anh đã khóc...

...trái tim anh như ngừng đập khi cô ngã xuống

Anh đau đớn nhìn cô bị tổn thương.

Đôi mắt lục bảo hằn nên những tia máu đỏ au...

Phong nhẹ nhàng đặt nó xuống sàn anh cúi đầu hôn lên cái trán ương bướng

-Đợi anh...

Ren nhìn theo dáng hình của bố... cái dáng người cao lớn như một cây đại thụ khê chau mày

Phong bước gần đến chỗ bà Hân và Thùy... cả hai đang co rúm ở góc nhà mặt mày cắt không còn giọt máu...

Chứng kiến cảnh Phong giết người ai mà không rợn gáy...

Anh là đại ca hắc bang , là sát thủ không thấy máu không dừng lại... chỉ cần vài đường cơ bản lũ người của Thùy chẳng tên nào thoát được kiếp nạn . Chết trong đau đớn... cái chết từ từ vì bị chính xương sườn của mình đâm vào phổi.

-Anh Phong.... anh phong.... anh ...tha...tha cho em... em không cố ý. ...là là bà ta xúi em.....anh ... anh ...

Thùy bò đến ôm lấy chân Phong van lài...

Anh nhìn cô nhếch môi cười lạnh nhạt rồi thẳng chân sút cho Thùy một phát khiến cô văng vào bức tường đối diện

Ngô Minh Thùy ngã vật xuống sàn bất tỉnh nhân sự

Aaaaaaa...

Bà Hân hét lên kinh hãi...

Nhanh như chớp thân ảnh người con trai với đôi mắt chết chóc lao đến bóp cổ bà nhấc bổng khỏi mặt đất...

Mặt mày bà Dịch Nhã Hân tím tái vì thiếu ôxi...

-Ba... chờ đã...đừng giết chúng....

Phong hơi giật mình. “Ba”.... có phải thằng bé vừa gọi anh là ba????

Đôi tay cứng như gọng kìm buông thông để bà Hân rơi tự do...

Đôi mắt anh lấp lánh

-Con con....

-Ba...Đưa mẹ đi viện đã....

-.... phong nhìn người con gái đang nằm trên sàn lạnh mà đau lòng...

-VI....PHONG.... CHÚNG MÀY Ở ĐÂU? REN NGHE CHÚ GỌI KHÔNG?

-Vi ơi....

-Phong ơi....

-Mọi người. Cháu ở đây. Ren mừng rơn

Phong bế thốc nó lên tay rồi rảo bước ra xe...

-Còn lại chúng mày tự xử lý. Lũ người đó chặt xác đúc thành khối bê tông làm đường để vạ người dày xéo.
...

-Còn 2 người kia? Hiếu cháu mày?

-Nhốt lại đợi Vi hồi phục rồi xử lý

Phong ra lệnh... Tuấn Anh công bé Ren ra xe...nhìn thẳng bé bị đánh mặt mũi xưng vù thể này chắc bé Tuyết nhà anh xót lắm...

-Chú thở dài gì chứ?

-À... không có gì? Có đau không?

-Cũng thường!

-Oát con mẹ cháu không dạy phải lễ phép với bề trên à?

-Đợi khi nào chú gả con gái cho cháu rồi cháu sẽ ngoan ngoãn nghe chú nói

-Ái chà... ghê gớm quá nhỉ còn dám đặt điều kiện nữa? Lớn nhanh lên chú gả cho...

-Quân tử nhất ngôn...

Vết thương của Vi không quá nghiêm trọng những do sức khỏe của nó yếu nên phải ở lại bệnh viện theo dõi...

Mấy ngày ở viện có người chẳng nói chẳng rằng với nó nửa câu nhưng vẫn lẳng lặng chăm sóc nó từng chút một....

Có đứa bực lắm...

-Này! Anh bị cắt mất lưỡi rồi à? Không nghe tôi nói gì sao?

-.....

-Trần Anh Phong thối... đừng có lượn lờ trước mặt tôi nữa, anh cút ngay ra khỏi phòng cho tôi...

Xong có đứa giận dữ nằm quay lưng lại không thèm nhìn anh lấy một cái

Trần Anh Phong thở dài ngồi xuống mép giường kéo kéo tay con bé...

-Anh xin lỗi...

-Tôi tưởng anh căm cơ mà... cút ra ngay....

-Anh sợ

Phong ôm nó thủ thủ... đứa trong vòng tay anh im bất lẳng lặng nghe anh nói...

-...anh sợ mất em lắm... nếu em không còn ...anh chắc cũng không sống nổi

-Người đàn ông ngốc này...ăn nói vớ vẩn...

Sống mũi nó cay xè...

Anh trêu

-Em khóc đấy à? Làm mẹ rồi còn mít ướt....

-Anh...

Chả để nó kịp tức giận, ai đó đã đặt một nụ hôn ngọt lịm lên môi....

-Này đừng diễn 12+ trước mặt trẻ con chứ.... Hiếu cười hề hề ... bao nhiêu năm qua anh ấy vẫn chuyên là kẻ phá đám :))))

-Chú bỏ tay ra... Ren vừa nói vừa cạy bàn tay to xụ của Hiếu ra khỏi mặt mình

Phương bước vào căn cứ của Tam Thiên Hội

-Cô Phương

-Dẫn người lên. Ta được ủy quyền tới đây xử 2 con đàn bà đó....

-Vâng...

Nhóm người áo đen nhanh chóng nôi Thùy và bà Hân ra....

Phương chép miệng

-Nhìn cô thật thảm hại. Sao? Chuẩn bị tinh thần để đi gặp diêm vương gia chưa???? Phương nói

Thật không tin được tiểu thư đài các Ngô Minh Thùy lại có ngày hôm nay...người không ra người ngợm không ra ngợm.... mặt mũi bần thiêu tóc tai bù xù như con điên

-Anh Phong đâu cho tao gặp anh Phong..... mày không có quyền.... bảo anh Phong đến gặp tao...

Thùy gào lên

-Cậu ta không rảnh đâu.... nào bổn cô lương hôm nay hạ giá đến đây để đích thân tiễn cô....Phương thích thú

-.... Không....mày không có quyền. ..

Thùy lùi lại lắc đầu quây quấy

-Đầu tiên là bà....Phương nhếch môi chỉ vào người đàn bà đang run như cây sậy

-....Xin... xin cô tha cho tôi...tôi... tôi sai rồi.... bà Hân khẩn khoản cầu xin

-Muộn rồi...Trần Anh Phong mới đổi thú cưng...tôi thấy cũng rất hay...tiện có bà làm mồi cho nó... thả bà ta vào hầm cá sấu đi...

-Không. ... buông tôi rabuông ra....

Ngô Minh Thùy tái mét

-Cô...sẽ không nhẹ nhàng thế đâu... tôi muốn cô chết dần dần.... xem nào... cắt từng miếng thịt thì sao nhỉ??? Ha ha....

-Không Phan Hồng Phương mày không được làm thế...

Thùy sợ hãi

-Tao lại thích làm trái ý mày cơ.... người đâu...nói ả ra cắt từng mảng thịt ném cho chó ăn còn lại ném vào động xà lang nuôi lũ rắn....

-K....H....Ô....N..G. ..

Tiếng hét chưa xót của Thùy vang vọng...

Là do cô đi sai đường.

Là do cô tự chuốc lấy

Gieo nhân nào gặt quả lấy

... vốn không thể trách ai...

Chap sau đăng hơi muộn m.n nhé

89. Chap 86: Về Với Tình Yêu

Trong căn biệt thự to to có gia đình nho nhỏ....

Bạn Phong lười biếng ôm “vợ” ngủ lý tít.

Chợt vật thể lạ nhoài vào xen giữa hai người, cướp mất chỗ ôm “vợ” lý tưởng của anh...

Phong bực bội

-Ê...ai cho con vào đây?

-Con ngủ với mẹ con... hờ! Sao nào? Ren tỉnh bơ

-Về phòng của con đi, ta còn phải ngủ với vợ ta...Phong nói

Ren bừu môi

-Này chú! Mẹ cháu với chú mới đính hôn thôi nhé. Còn chưa kết hôn về luật pháp chú với mẹ cháu chưa là vợ chồng nhá...

-Nhãi con... con mới gọi ba ngọt ngọt nhạt nhạt xong giờ lại phải mông à

Phong véo mũi thằng bé. Nhóc tỳ nhà anh quái chẳng kém bố mẹ nó

-Thôi... mệt lả ra rồi. Anh lớn rồi còn chấp nhặt với con nó à?

-Nhưng mà anh....

-Ngủ đi!...

-Ồ nhưng mà....anh không được ôm vợ à?

Phong ỉu xìu

-Ai là vợ anh? Ngủ đi, đồ thần kinh

Ren quay sang nhìn Phong cười đắc chí

-Tiểu quý... con nhớ đó...

Sáng hôm sau

Phong dậy muộn, trong phòng chẳng còn ai ngoài anh, ai đó vuốt mặt lờ đờ đi vào làm VSCN xong xuôi thì chỉnh đốn lại quần áo gọn gàng

Phong bước ra khỏi phòng đập vào tai anh là nhạc của trò chơi...

Lần theo âm thanh kích thích ấy anh phát hiện ra thằng con trai mình đang ngồi thu lu trên bậu cửa chơi game đột kích

-Nhóc, vợ ba đâu?

-Mẹ không dắt con ở chân váy... làm sao con biết được?

-Cẩn thận tên đằng sau kia?

-Biết rồi!

Phong lắc đầu, anh đi vòng vòng quanh nha... mèo nhỏ đang ngồi đọc sách ở gốc cây đại thụ trong vườn

Anh nhẹ nhàng đến ngồi cùng nó

-Dậy rồi à? Ăn sáng chưa?

-Anh chưa.....Vi này....

-Gi? Nó hơi nghiêng đầu nhìn anh

-Chúng ta kết hôn đi... em đang rảnh mà về làm vợ anh cho bận

-Thế này không tốt à?

-Không tốt...anh muốn pháp luật thừa nhận cơ... nha...Vi nha....

-.....

Có đứa kéo đứa kia vào lòng dụ dỗ

-Nha... được không em...

-....

-Anh lúc nào cũng sợ mất em...sợ thức dậy em đi mất thì anh phải làm sao? Vi.... làm vợ anh nhé....

-Không!

-Mèo nhỏ, Trần Anh Phong anh xin em.... kết hôn cùng anh đi?

-Ba, ba cầu hôn mà không có nhẫn không có nến.... cũng chẳng lung linh gì cả...

Mặt Phong đen xì...

-Oát con... không phải không có . Ra chỗ khác chơi...

-Xí....

Ren lườm Phong một phát cháy xém rồi quay lưng bỏ vào nhà chơi game tiếp

-Đấy con mới cái... nó dạy cả bố nó kia...Ấu cũng tại mình không kết hôn cả... thôi nào mèo nhỏ mình kết hôn đi.... ơ... kia trên kia...

Phong ngơ ngác nhìn tán lá.... vì tò mò mèo nhỏ đã sập bẫy...

Phong cười ha hả... nòng vào ngón tay nó chiếc nhẫn cưới

Mặt nó cau có

..... lại bị Trần Anh Phong lừa... đáng ghét thật

-Vợ ơi... đổi à???? Thôi mà anh xin.... anh hứa không có lần sau nữa đâu....

-..... có đứa bơ...

-Nhóc, anh thua rồi!!!!!! Thật đấy , anh xin thua.... đầu hàng vô điều kiện.

Nó phì cười trước bộ dạng không thể hài hước hơn của Phong

-Anh toàn bắt nạt em...

-Ồ.... thế á.... đây hay đến bắt nạt lại anh đi....

Phong vừa nói vừa cười anh dang tay ra nhìn mặt rất đê tiện

-Đáng ghét anh chết đi

-Anh chết em ở góa à? Anh không nhớ đâu...haha...

Xa xa có một người lắc đầu

-Ông nội, hu hu... con không thể sống ở đây được nữa, mau đến đón con hu hu....

Hôm ấy hai người lớn vui vẻ còn cậu nhỏ lẳng lặng xách vali về nhà ông nội

Khổ thân cho nỗi niềm của một FA....

Ren thở dài...

Còn 2 chap ngoại truyện nữa là truyện full rồi. Mình cảm ơn m.n đã ủng hộ mình suốt thời gian qua. Mong là m.n sẽ tiếp tục ủng hộ truyện mới của mình

Thân ái !

LeeHannie

90. Ngoại Truyện

Một ngày đẹp trời ở sân bay tấp nập những kẻ mặc áo vét quần tây, đeo kính đen vẻ mặt ai lấy đều rất trang nghiêm

Trần Anh Phong vẫn giữ nguyên mặt lạnh như tiền, anh sỏi những bước chân thật dài...thật vững trãi, bàn tay phải đút hờ trong túi quần, bàn tay trái nắm chặt tay người con gái bên cạnh

-Anh có hồi hộp không? Ông ngoại có vẻ khá giận.... Vi nói, khuôn mặt xinh đẹp hơi lo lắng

Để thuyết phục anh Thiên chấp nhận cho hai người quay lại Trần Anh Phong không biết tổn hao bao nhiêu tâm sức...bị anh vợ chửi như tát nước lạnh vào mặt mà vẫn phải cố chịu đựng

Có đứa thấy thế thì xót lắm, năn nỉ thề thốt mãi anh trai mới cho

Âu cũng tại cái quá khứ huy hoàng quá mà...

-Anh không sao! Miễn sao cả nhà chúng ta được sống cùng nhau là được. Khổ bao nhiêu anh cũng chịu tất....

-Anh... đúng là thằng ngốc...

-Ngốc mà có em bên cạnh anh nguyện ngốc cả đời! Phong cười tươi

-Chỉ khéo miệng...

....

.....

.....

-Ông....

Nó hôn hờ chạy đến ôm chầm lấy ông

-Yuki...khỏe không con...

-Con chào ông! Phong lễ phép

Ông Kirasumi khẽ nhú mày khiến các nếp nhăn trên trán càng thấy rõ....

-Không phải đây là cậu ấm nhà họ Trần sao? Con gió nào đưa cậu tới đây vậy????

-Gió tình thưa ông !!!!! Phong hơi cười

-Ồ. Vậy sao? Đáng ngạc nhiên đấy!

-Chúng ta tìm chỗ nào nói chuyện đi... nha ông.

Nó nói, nhìn khuôn mặt xinh đẹp đang rất lo lắng của con bé ông cũng không lẽ làm căng quá. Ông lo ngại một ngày nào đó con bé sẽ lại bị tổn thương.

Cả 3 ngồi trong một quán trà nhật

Không khí khá ngọt ngào

Ông Kirasumi mở lời

-Cậu Phong phải không nhỉ?

-Ông gọi con là Phong được rồi. Phong nói

-Yuki...

-Dạ... nó đáp nhỏ.

-Cháu thật sự muốn kết hôn cùng người đàn ông này?

-Thưa... vâng...

Phong nắm chặt bàn tay đang run rẩy của mèo nhỏ, anh khẽ cười khích lệ

-Chắc không?

-Thưa vâng!

Ông gật gù, khuôn mặt già nua trầm xuống càng làm ông thêm khó hiểu

-Mong ông tác thành, con và Vi thực sự rất yêu nhau. Phong nói, đôi mắt lục bảo hướng lên chờ đợi

-Cậu sẽ yêu thương con bé cả đời?

-Vâng...

-Đừng hứa xuông người Nhật chúng tôi làm nhiều hơn nói, tôi chỉ tin những gì tôi nhìn thấy

-Vậy ông đồng ý! Đôi mắt nó sáng rực, vui đến phát khóc...

-Con cảm ơn ông! Phong điềm tĩnh nói

-Yuki, mong con được hạnh phúc. Đằng sau con luôn có ta...

-Ông....

Nó sụt sùi ôm lấy ông Kirasumi...

-Ngoan. Đừng khóc...ta không muốn con khóc nhè.... thằng Ren đâu rồi? Sao nó không đến đón ta?

-Dạ thằng bé đang ở nhà ba con. Chắc nó chưa biết ông về. Phong nói

-Đưa ta đến gặp ba cậu

-Dạ.... phong ngớ người

-Ồ hay, cậu không tính cưới cháu tôi nữa à? Phải để người lớn hai bên nói chuyện chứ! Người Việt Nam chẳng phải có tục lệ thế sao?

Ông Kirasumi vui vẻ nói

-Vâng... con vô ý quá...

Phong cười trừ...

Ren chuyển đến ở cùng ông Lâm gần một tuần, hai ông con suốt ngày chơi cờ rồi bàn luận đủ thứ chuyện.

Ren không giống những đứa trẻ khác... em luôn tỏ ra mình là một người lớn và mọi hoạt động đều được sắp xếp theo khuôn khổ.... nhưng đừng nghĩ em khô khan

Có khối trò nghịch ngợm của lũ trẻ hàng xóm em cũng tham gia....

Diễn hình là vụ trên con chó béc dê ở đầu phố bị nó đuổi cho thừa sống thiếu chết. ...may chưa mất miếng mông nào... * Cười *

Chiếc BMW đi chậm chậm rồi lại trong gara của biệt thự... làm gián đoạn ván cờ của hai ông cháu

-Ba mẹ cháu ghé.... Ren nói.

Đôi mắt lục bảo chăm chú nhìn... có điều gì đó không đúng.

Cửa xe vừa mở... một ông lão bước ra, vẻ mặt uy nghiêm đầy quyền lực. Ren hét ầm lên rồi chạy tới ôm chân ông cụ...

-Cụ...

-Thằng nhóc này....

-Cụ ơi, con nhớ cụ lắm

-Gớm, Anh mà nhớ gì cái lão gần đất xa trời này chứ

Ông Kirasumi nói

-Thật mà...cụ... đây là ông nội con...

-chào bác. Ông Lâm khẽ cười

-Chào anh! Chúng ta nên nói về chuyện của tụi trẻ chứ?

-À vâng... mời bác vào nhà rồi chúng ta bàn luận

Ren thơ thẩn... mẹ em ôm em vào lòng

-Con hơi bị tâm lý nhá, ba liệu liệu làm thế nào thì làm miễn sao cuối năm nay con có em! Ren thì thầm vào tai Phong

-Anh khỏi lo, ba còn mong hơn anh. Phong nói

-???? Nó chả hiểu mô tê gì nhìn hai cha con đánh mắt với nhau mà rợn cả gáy....

Nghe thiên hạ đồn...

Sau 30 phút bàn bạc 2 bố lão nhà ta ra quyết định gấp rút cho hai bạn trẻ thành thân.... nội trong tuần này... khiến hai bạn trẻ cũng hoảng....

Hôm nay đã là thứ 5 rồi....

Nói chung hai bạn trẻ thỏa sức mà chạy xô chuẩn bị đám cưới...

Ren nhìn mà nản

Đến bao giờ em mới được như thế....

Em cũng muốn lấy vợ nha....

.....

91. Ngoại Truyện: Happy Ending...

Hôm nay là ngày cực kỳ trọng đại

Tại lễ đường....

Lớn lớn, bé bé , già già, trẻ trẻ đứng đông nghịt...

Nào là bạn bè của chú rể, đối tác của chú rể, người nhà chú rể, đàn em của chú rể.... thậm chí người trong hắc bang nghe tin đại hắc vương lấy vợ từ khắp mọi nơi tức tốc về đây tham dự lễ cưới có một không hai này...

Chưa kể còn có bạn cô dâu (không nhiều lắm) , đối tác của cô dâu, người nhà của cô dâu , người hâm mộ cô dâu...

Đông hơn cả đi hội .

Nó ngồi ở phòng chờ mà hồi hộp lắm

Ở một căn phòng khác có một người cũng hồi hộp chả kém cú chốc chốc lại xem đồng hồ...

-Ba có thôi đi không ba xem đồng hồ gần 200 lần rồi đấy , sốt cả ruột

Ren cần nhẫn

-Sao lâu đến giờ thế nhỉ? Có phải nhầm giờ không ? Hay qua bên đó xem thử

-Ba điên à? Không được đi qua đó đợi thêm một chút nữa thôi. Mẹ có chạy mất đâu

Thật không hiểu nổi trong lòng người lớn nghĩ gì. Ren thở dài, dù sao em cũng chỉ là một đứa con nít

Tiếng nhạc vang lên trong sự chờ đợi của mọi người

Hoàng Hải Vi khoác tay ông Kirasumi bước vào lễ đường khiến mọi người ngỡ ngàng

....

Ai đó ngẩn ngơ ngẩn nhìn

Ngày thường cô đã rất xinh đẹp nay khoác lên người bộ váy cưới màu trắng tinh khôi... Hoàng Hải Vi giống như một thiên sứ

-Hôm nay con rất xinh đẹp.... giống như một bông tuyết trắng tinh khôi....

Nói đoạn ông ngoại nó nghẹn ngào, đôi tay nhăn nheo cầm bàn tay nó nhẹ nhàng đặt vào lòng bàn tay Phong. Ông nói

-Ta giao con bé cho con..

-Con cảm ơn ông!

Vị cha xứ đọc lời tuyên thệ, tuyên bố hai bạn trẻ chính thức nên vợ nên chồng

Trần Anh Phong cười....

Anh nhẹ nhàng đặt nên đôi môi cô dâu một nụ hôn ngọt ngào

-.....

Bé Tuyết đưa đôi mắt tròn xoe đen láy nhìn cô dâu chú rể

-Thích không?

Ren hỏi

Con bé nhìn Ren gật gật

-Được sau này lớn nhất định anh sẽ cho Tuyết mặc chiếc váy đẹp hơn thế!

-Thật à! Anh hứa với Tuyết rồi đó nha, móc tay..

Tuyết ngây thơ đưa ngón út về phía Ren

-Rồi, anh hứa. Nhưng Tuyết phải trả ơn anh thế nào? Ren cười ôn nhu, đôi mắt em sáng ngời

-Anh muốn Tuyết làm gì ạ? Tuyết cho anh kẹo nhé?

Con bé mở cái túi hồng hồng xinh xinh ra đưa cho Ren mấy chiếc kẹo mút

Ren lắc đầu

-Không! Anh không thích. Tuyết thơm anh một cái cơ vào đây này!

Ren vừa nói vừa chỉ vào má mình

(dê gái từ bé.... cái này giống ai ta?? :3)

-Thế thôi ạ? Tuyết làm được.

Bé Tuyết cười tươi rướn người hôn chụt một phát vào má Ren...

Có đứa sướng, cười toe toét hài lòng...

-Ngoan!

Tuyết được khen thích lắm .

Ren chuyển hẳn về ở cùng ông Lâm, với quyết tâm khi nào ba mẹ sinh cho em một đứa em thì hãy đón em về.....

.....

Lấy cớ thể thôi... tại chú Tuấn Anh hay đưa bé Tuyết xinh xinh , yêu yêu đến đây chơi ấy mà

.....

.....

.....

Mùa thu năm đó có bà bầu đi thăm bà đẻ....

....Hiếu chạy ngược chạy xuôi lo cho hai mẹ con Linh. Bác sĩ bảo Linh sinh khó làm ai đó càng đứng ngồi không yên. Cũng may trời thương cả hai đều không sao! Cả tiểu công chúa và Linh đều khỏe

Bạn hỏi bà bầu là ai hả?????

Sau bao ngày cố gắng.

Cuối đông này nhà Họ Trần sẽ chào đón thêm một thành viên mới. Phòn mừng lắm.....

Chắc chắn công chúa nhà anh sẽ giống Vi ...rất xinh đẹp .

Nó ngày thường đã được anh cưng chiều nay mang thai còn được chiều hơn. Trong nhà bây giờ nó lớn nhất, nó bảo đi trái anh không dám cãi phải...nói chung...Trần Anh Phong đã biến thành người đàn ông sợ vợkhóc cũng không được mà cười cũng chẳng xong. ...

Rất thê thảm. ..

.....

.....

.....

92. Vài Lời Với Độc Giả

Gửi các bạn độc giả yêu quý!

Mình rất vui vì truyện đầu tay của mình được nhiều bạn yêu thích và ủng hộ.

Mình rất rất cảm ơn các bạn..... * cười *

Nhiều bạn muốn mình tiếp tục viết phần 2 của truyện ” nhóc , anh thua rồi! ”. Viết về bé Ren ý....

Không phụ sự kỳ vọng của các bạn. Vừa qua mình mới vớt được ý tưởng nên quyết định viết một truyện về thế hệ con cháu của những nhân vật trong truyện” nhóc, anh thua rồi! ” mang tên “Yêu em-nữ ma đầu”

Có thể coi truyện nay là phần 2 của truyện “nhóc ,anh thua rồi! ”...

Đương nhiên là truyện viết về bé Ren và nhưng có cả Nguyệt nữa... (Nguyệt là con tiểu công chúa của gđ Phong Vi được mk nhắc đến ở ngoại truyện ý)

Nếu các bạn có hứng thú...

Hãy đọc thử và cảm nhận.

Thân ái !

..... LeeHannie.....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhoc-anh-thua-roi>